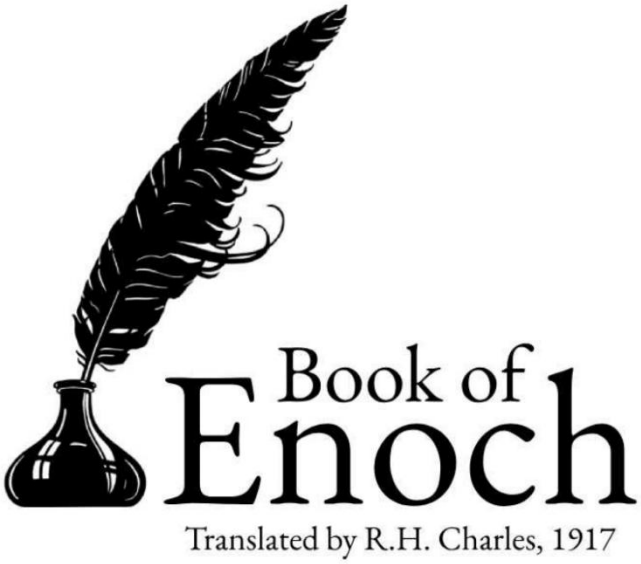

Buch vum Henoch

KAPITEL 1

1. D'Wierder vum Segen vum Enoch, mat deem hien déi Erwählten a Gerechten geseent huet, déi am Dag vun der Drang liewen, wou all déi Béis an Gottlos ewechgeholl solle ginn.
2. An hien huet säi Gläichnes opgehuewen a gesot: Den Henoch, e gerechte Mann, deem seng Aen vu Gott opgemaach goufen, huet d'Visioun vum Hellegen am Himmel gesinn, déi d'Engele mir gewisen hunn, an vun hinnen hunn ech alles héieren, an vun hinnen hunn ech verstanen, wat ech gesinn hunn, awer net fir dës Generatioun, mee fir eng wäit ewech, déi nach kënnt.
3. Iwwer déi Erwählten hunn ech gesot, an hunn mäi Gläichnes iwwer si opgehuewen: Den Hellege Groussen wäert aus senger Wunneng erauskommen,
4. An den éiwege Gott wäert op der Äerd trëppelen, souguer um Bierg Sinai, an aus sengem Lager erschéngen, an an der Kraaft vu senger Muecht aus dem Himmel vun den Himmel erschéngen.
5. An all wäerten vun Angscht erschreckt sinn, an d'Wuechter wäerten zidderen, a grouss Angscht a Begeeschterung wäerten se bis un d'Enn vun der Äerd erfaassen.
6. An déi héich Bierger wäerten erschüttert ginn, an déi héich Hiwwelen wäerten erofgesat ginn, a wäerten wéi Wachs virun der Flam schmëlzen,
7. An d'Äerd gëtt ganz zerräissen, an alles wat op der Äerd ass, wäert vergoen, an et gëtt e Geriicht iwwer all Mënschen.
8. Mee mat de Gerechten wäert Hie Fridden maachen. An hie wäert déi Erwählten schützen, an hie wäert Barmhäerzegkeet mat hinne hunn. An si wäerten all Gott gehéieren, an et wäert hinne gutt goen, an si wäerten all geseent ginn. An hie wäert hinnen all hëllefen, an d'Liicht wäert hinne erschéngen, an hie wäert Fridden mat hinne maachen.
9. A kuckt! Hie kënnt mat Zéngdausende vu senge Hellegen, fir Uerteel iwwer all ze maachen, an all déi Ongottlos ze zerstéieren: An all Fleesch fir all d'Wierker vun hirer Ongottlosegkeet ze veruerteelen, déi se ongottlos gemaach hunn, an fir all déi haart Saachen, déi ongottlos Sënner géint hie geschwat hunn.

KAPITEL 2

1. Kuckt alles wat um Himmel geschitt, wéi se hir Ëmlafbunnen net änneren, an d'Liichter, déi um Himmel sinn, wéi se all an hirer Zäit op- an ënnergoen, an net géint hir festgeluecht Uerdnung iwwertrieden.
2. Kuckt d'Äerd un a gitt Opmierksamkeet op dat, wat vun Ufank bis Enn op hir geschitt, wéi standhaft se sinn, wéi näischt vun de Saachen op der Äerd sech ännert, mä all d'Wierker vu Gott erschéngen Iech.
3. Kuckt de Summer an de Wanter, wéi déi ganz Äerd mat Waasser gefëllt ass, a Wolleken, Tau a Reen drop leien.

KAPITEL 3

Kuckt a kuckt, wéi am Wanter all d'Beem ausgesinn, wéi wann se verwëllt wieren an all hir Blieder ofgehäit hätten, ausser véierzéng Beem, déi hir Blieder net verléieren, mä déi al Blieder zwee bis dräi Joer laang behalen, bis déi nei kommen.

KAPITEL 4

An nach eng Kéier, beobachtet d'Deeg vum Summer, wéi d'Sonn iwwer der Äerd géintiwwer ass. An Dir sicht Schiet a Schutz wéinst der Hëtzt vun der Sonn, an d'Äerd brennt och mat wuessender Hëtzt, an dofir kënnt Dir net op d'Äerd trëppelen, oder op e Fiels wéinst hirer Hëtzt.

KAPITEL 5

1. Kuckt wéi d'Beem sech mat grénge Blieder bedecken a Friichte droen: dofir gitt Opmierksamkeet a wësst wat seng Wierker ugeet, a erkennt wéi Hien, deen fir ëmmer lieft, se sou gemaach huet.
2. An all seng Wierker ginn esou vu Joer zu Joer fir ëmmer weider, an all d'Aufgaben, déi si fir Hien erfëllen, an hir Aufgaben änneren sech net, mä sou wéi Gott et bestëmmt huet, sou gëtt et gemaach.
3. A kuckt, wéi d'Mier an d'Flëss op déiselwecht Manéier hir Aufgaben erfëllen an net vun senge Geboter änneren.
4. Mee Dir waart net standhaft, nach hutt d'Geboter vum Här agehalen, mee Dir hutt Iech ewechgedréit a stolz a haart Wierder mat Ärem onreine Mond géint Seng Gréisst geschwat. Oh, Dir haarthäerzeg, Dir wäert kee Fridden fannen.
5. Dofir wäert Dir Är Deeg veruerteelen, an d'Jore vun Ärem Liewen wäerten ënnergoen, an d'Jore vun Ärer Zerstéierung wäerten an der éiweger Veruerteelung multiplizéiert ginn, an Dir wäert keng Barmhäerzegkeet fannen.
6. An deenen Deeg wäert Dir Är Nimm zu enger éiweger Verfluchsung fir all déi Gerecht maachen, an duerch Iech wäerten all déi, déi verfluchen, verfluchen, an all d'Sünder an déi gottlos wäerten duerch Iech verfluchen, an fir Iech déi gottlos wäert et e Fluch sinn. An all déi ... wäerten sech freeën, an et wäert Verzeiung vun de Sënnen ginn, an all

Barmhäerzegkeet a Fridden a Gedold: Et wäert fir si Erléisung ginn, e schéint Liicht. An fir all iech Sënner wäert et keng Erléisung ginn, awer op iech all wäert e Fluch leien.
7. Mee fir déi Erwählten gëtt et Liicht, Freed a Fridden, an si wäerten d'Äerd ierwen.
8 An dann gëtt den Erwählten Wäisheet geschenkt, an si wäerten all liewen a ni méi sënnegen, weder duerch Ongottlechkeet nach duerch Stolz: Mee déi, déi schlau sinn, wäerten demüteg sinn.
9 A si wäerten net méi iwwertrieden, a si wäerten net sënnegen all d'Deeg vun hirem Liewen, a si wäerten net stierwen duerch göttlech Roserei oder Roserei, mä si wäerten d'Zuel vun den Deeg vun hirem Liewen erfëllen. An hiert Liewe wäert a Fridden verlängert ginn, an d'Jore vun hirer Freed wäerten multiplizéiert ginn, an éiweger Freed a Fridden, all d'Deeg vun hirem Liewen.

KAPITEL 6

1. An et ass geschitt, wéi d'Mënschekanner sech multiplizéiert hunn, datt hinnen an deenen Deeg schéin a schéin Duechtere gebuer goufen.
2. An d'Engelen, d'Kanner vum Himmel, hunn se gesinn a begeeschtert no hinnen, a soten zueneen: "Kommt, loosst eis eis Fraen aus de Mënschekanner eraussichen a Kanner kréien."
3. An de Semjâzâ, deen hire Leader war, sot zu hinnen: "Ech fäerten, datt Dir net averstane sidd, dës Dot ze maachen, an ech eleng wäert d'Strof vun enger grousser Sënn bezuele mussen."
4. An si hunn him all geäntwert a gesot: "Loosst eis all en Eed schwieren, an eis all duerch géigesäiteg Fluchen verflichten, dëse Plang net opzeginn, mä dës Saach ze maachen."
5. Dunn hunn si all zesummen e Schwéier geschwuer a sech duerch géigesäiteg Fluchen drop gebonnen.
6. An et waren am Ganzen zwouhonnert; déi an den Deeg vum Jared op de Sommet vum Bierg Hermon erofkomm sinn, an si hunn en de Bierg Hermon genannt, well si sech drop duerch géigesäiteg Fluchen geschwuer an gebonnen haten.
7. An dat sinn d'Nimm vun hire Leader: Sêmîazâz, hire Leader, Arâkîba, Râmêêl, Kôkabîêl, Tâmîêl, Râmîêl, Dânêl, Êzêqêêl, Barâqîjâl, Asâêl, Armârôs, Batâlêl, Samêl, Samêl, Satarêl, Tûrêl, Jômjâêl, Sariêl.
8. Dëst sinn hir Cheffen vun Zénger.

KAPITEL 7

1. An all déi aner zesumme mat hinnen hunn sech Fraen geholl, an all hunn sech eng erausgesicht, an si hunn ugefaangen, bei si eran ze goen an sech mat hinnen ze veronreinigen, an si hunn hinnen Zauber a Verzauberungen an d'Ausschneiden vu Wuerzelen geléiert, a si hunn si mat Planzen vertraut gemaach.
2. An si sinn schwanger ginn, a si hunn grouss Risen op d'Welt bruecht, deenen hir Gréisst dräidausend Ellen war:
3. Déi all d'Akommes vun de Mënsche verbraucht hunn. A wéi d'Mënsche se net méi konnten aushalen,
4. D'Risen hunn sech géint si gedréint a d'Mënschheet verschlongen.
5. An si hunn ugefaangen, sech géint Vigel, Déieren, Reptilien a Fësch ze sënnegen, an hunn sech géigesäiteg d'Fleesch vuneneen verschléngt an d'Blutt gedronk.
6. Dunn huet d'Äerd d'Gesetzlosen ugeklot.

KAPITEL 8

1. An den Azâzêl huet de Männer geléiert, Schwerter, Messer, Schëlder a Broschtharnze maachen ze loossen, an huet hinnen d'Metaller vun der Äerd an d'Konscht vun hirer Veraarbechtung, an Armbänner, an Ornamenter, an d'Benotzung vun Antimon, an d'Verschéinerung vun den Aelidden, an all Zorte vu wäertvollen Steng, an all Faarftinkturen bekannt gemaach.
2. An et ass vill Gottlosegkeet entstanen, an si hunn Huberty begaangen, a si goufen irreféiert a sinn op all hire Weeër korrupt ginn. De Semjâzâ huet Verzauberungen a Wuerzelschnëtter geléiert, den Armârôs d'Léisung vun Verzauberungen, de Barâqîjâl huet d'Astrologie geléiert, de Kôkabêl d'Stärebiller, den Ezêqêêl d'Wëssen vun de Wolleken, den Araqiêl d'Zeeche vun der Äerd, de Shamsiêl d'Zeeche vun der Sonn, an de Sariêl de Laf vum Mound. An wéi d'Mënsche verluer gaange sinn, hunn si geruff, an hire Ruff ass an den Himmel eropgaangen...

KAPITEL 9

1. An dunn hunn de Michael, den Uriel, de Raphael an de Gabriel vum Himmel erofgekuckt a gesinn, wéi vill Blutt op der Äerd vergoss gouf, an all Gesetzlosegkeet op der Äerd gemaach gouf.
2. An si soten een zu deem aneren: 'D'Äerd, déi ouni Awunner gemaach gouf, jäizt mat der Stëmm vun hirem Geschrei bis bei d'Paarte vum Himmel.
3. An elo zu iech, den Hellegen vum Himmel, maachen d'Séile vun de Mënsche hir Ufro a soen: "Bréngt eis Saach virum Allerhéchsten."
4. An si soten zum Här vun den Éiwege: „Här vun den Hären, Gott vun de Götter, Kinnek vun de Kinneken a Gott vun den Éiwege, den Troun vun Denger Herrlechkeet steet fir all Generatiounen vun den Éiwege, an Däin Numm ass helleg a glorräich a geseent fir all Éiwege!“
5. Du hues alles erschaf, an Du hues Muecht iwwer alles: an alles ass plakeg an oppen virun Dengen Aen, an Du gesäis alles, an näischt ka sech virun Dir verstoppen.
6. Du gesäis, wat den Azâzêl gemaach huet, deen all Ongerechtegkeet op der Äerd geléiert huet an déi éiweg Geheimnisser opgedeckt huet, déi am Himmel bewahrt goufen, déi d'Mënsche beméit hunn ze léieren:
7. An de Semjâzâ, deem Du d'Autoritéit ginn hues, iwwer seng Matbierger ze herrschen.
8. An si sinn zu den Duechtere vun de Mënschen op der Äerd gaangen, a si hunn mat de Frae geschlof, a si hunn sech onreinegt, an hunn hinnen all Zorte vu Sënne verroden.
9. An d'Fraen hunn Risen gebuer, an déi ganz Äerd ass doduerch mat Blutt an Ongerechtegkeet gefëllt ginn.
10. An elo, kuckt, d'Séile vun deenen, déi gestuerwe sinn, kräischen a bieden zu den Himmelspaarten, an hir

Klageruff sinn eropgaangen: a kënnen net ophalen wéinst de gesetzlosen Doten, déi op der Äerd gemaach ginn.
11. An Du weess all Saachen, ier se geschéien, an Du gesäis dës Saachen an Du erléiss se, an Du sees eis net, wat mir mat hinne maache sollen a Bezuch op dës Saachen.

KAPITEL 10

1. Dunn huet den Allerhéchsten, den Hellegen a Groussen, geschwat, an huet den Uriel zum Jong vum Lamech geschéckt a sot zu him:
2. Gitt bei den Noah a sot him a mengem Numm: "Verstopp dech!" a verréit him dat Enn, dat sech ukënnt: datt déi ganz Äerd zerstéiert gëtt, an eng Iwwerschwemmung iwwer déi ganz Äerd kënnt, an alles zerstéiert, wat drop ass.
3. An elo gitt him d'Instruktioun, datt hie flüchten kann a säi Nokomme fir all Generatiounen vun der Welt erhale bleift.'
4. An nach eng Kéier sot den Här zum Raphael: 'Bind dem Azâzêl Hand a Féiss a werft hien an d'Däischtert: a maacht eng Ouverture an der Wüst, déi zu Dûdâêl ass, a werft hien do eran.'
5. A leet rauh a schaarf Fielsen op hien, a bedeckt hien mat Däischtert, a loosst hien do fir ëmmer bleiwen, a bedeckt säi Gesiicht, fir datt hien d'Liicht net gesäit.
6. An um Dag vum grousse Geriicht gëtt hien an d'Feier gehäit. An hie soll d'Äerd heelen, déi d'Engele verduerwe hunn, an d'Heelung vun der Äerd verkënnegen, fir datt si d'Pescht heelen, an datt net all Mënschekanner duerch all déi geheim Saachen, déi d'Wuechter opgedeckt an hire Jongen geléiert hunn, stierwen.
8. An déi ganz Äerd ass duerch d'Wierker, déi vum Azâzêl geléiert goufen, korrupt ginn: him soll all Sënn zougeschriwwen ginn.
9. An zum Gabriel sot den Här: "Gitt géint d'Bastarden an d'Veruerteelten, a géint d'Kanner vun der Hoerlechkeet: an zerstéiert d'Kanner vun der Hoerlechkeet an d'Kanner vun de Wuechter aus de Mënschen a loosst se erausgoen: schéckt se een géint deen aneren, fir datt se sech géigesäiteg an der Schluecht zerstéiere kënnen: well si wäerten net laang Deeg hunn."
10. An all Ufro, déi hir Pappen un dech stellen, soll hire Pappen am Numm vun hinnen erhale ginn; well si hoffen, en éiwegt Liewen ze liewen, an datt jidderee vun hinne fënnefhonnert Joer liewe wäert.
11. An den Här sot zum Michael: 'Gitt, bannent de Semjâzâ a seng Mataarbechter, déi sech mat Frae verbonnen hunn, fir sech mat hinnen an all hirer Onreinheet ze veronreinigen.'
12. A wann hir Jongen sech géigesäiteg ëmbruecht hunn, an d'Zerstéierung vun hire Léifsten gesinn hunn, da bind se fir siwwenzeg Generatiounen an den Däller vun der Äerd fest, bis den Dag vun hirem Uerteel a vun hirer Färdegstellung, bis d'Uerteel, dat fir ëmmer an ëmmer ass, vollbruecht ass.
13. An deenen Deeg ginn si an den Ofgrond vum Feier gefouert, an an d'Qual an de Prisong, an deem si fir ëmmer agespaart sinn.
14. A jiddereen, deen veruerteelt a zerstéiert gëtt, wäert vun do un zesumme mat hinne bis zum Enn vun alle Generatiounen gebonnen sinn.
15. An zerstéiert all d'Geeschter vun de Verwerften an d'Kanner vun de Wuechter, well si d'Mënschheet Onrecht ugedoe hunn.
16. Zerstéiert all Ongerechtegkeet vun der Äerd a loosst all béis Wierk ophalen: a loosst d'Planz vun der Gerechtegkeet an der Wourecht erschéngen: an et wäert sech als Segen erweisen; d'Wierker vun der Gerechtegkeet an der Wourecht wäerten fir ëmmer a Wourecht a Freed gepflanzt sinn.
17 An dann wäerten all déi Gerecht entkommen, a wäerten liewen bis si Dausende vu Kanner kréien, an all d'Deeg vun hirer Jugend an hirem Alter wäerten si a Fridden erfëllen.
18 An dann wäert déi ganz Äerd a Gerechtegkeet beaarbecht ginn, a wäert all mat Beem gepflanzt sinn a voller Segen sinn.
19. An all begehrte Beem sollen drop geplanzt ginn, a si sollen drop Rebe planzen: an d'Rebe, déi si drop planzen, soll Wäin am Iwwerfloss bréngen, an all d'Saat, déi drop geséit gëtt, soll all Mooss dovun dausend droen, an all Mooss Oliven soll zéng Pressen Ueleg bréngen.
20. A botzt d'Äerd vun all Ënnerdréckung, vun all Ongerechtegkeet, vun all Sënn a vun all Gottlosegkeet; an zerstéiert all Onreinheet, déi op der Äerd gemaach gëtt, vun der Äerd.
21. An all Mënschekanner wäerten gerecht ginn, an all Natiounen wäerten mech ubieden a luewen, an all wäerten mech ubidden. An d'Äerd wäert vun all Onreinheet, a vun all Sënn, a vun all Strof, a vun all Qual gereinegt ginn, an ech wäert se ni méi vun Generatioun zu Generatioun a fir ëmmer op si schécken.

KAPITEL 11

1. An an deenen Deeg wäert ech d'Späicherkammere vum Segen opmaachen, déi am Himmel sinn, fir se op d'Äerd erofzeschécken iwwer d'Aarbecht an d'Méi vun de Mënschekanner.
2. An Wourecht a Fridden sollen duerch all d'Deeg vun der Welt an duerch all Generatioune vun de Mënsche verbonne sinn.

KAPITEL 12

1. Virun dësen Saachen war den Enoch verstoppt, a keen vun de Mënsche wousst, wou hie verstoppt war, a wou hie gewunnt huet, a wat mat him ginn war.
2. A seng Aktivitéiten haten mat de Wuechter ze dinn, a seng Deeg ware mat den Hellegen.
3. An ech, den Enoch, hunn den Här vun der Majestéit an de Kinnek vun den Zäiten geseent, an kuckt! D'Wuechter hunn mech Enoch, de Schrëftsteller, genannt a soten zu mir:
4. 'Enoch, du Schrëftsteller vun der Gerechtegkeet, gitt a verkënnegt den Himmelswuechter, déi den héijen Himmel, den hellegen, éiwege Plaz, verlooss hunn a sech mat Frae veronreinigt hunn, a gemaach hunn, wéi d'Kanner vun der Äerd et maachen, a sech Frae geholl hunn: "Dir hutt grouss Zerstéierung op der Äerd ugeriicht:

5. An Dir wäert kee Fridden oder Verzeiung vun de Sënnen hunn: a souwäit si sech un hire Kanner freeën,
6. Si wäerten de Mord vun hire Léifsten gesinn, an iwwer den Zerstéierung vun hire Kanner wäerten si kloen, a wäerten zu Éiwegkeet bieden, awer Barmhäerzegkeet a Fridden wäert Dir net erreechen.

KAPITEL 13

1. An den Enoch ass gaangen a sot: 'Azâzêl, du wäerts kee Fridden hunn: e schwéiert Uerteel ass géint dech erausgaangen, fir dech a Gefängnis ze setzen.
2. An Dir wäert keng Toleranz oder Ufro kréien, wéinst der Ongerechtegkeet, déi Dir geléiert hutt, a wéinst all de Wierker vun der Gottlosegkeet an der Ongerechtegkeet an der Sënn, déi Dir de Mënsche gewisen hutt.
3. Dunn sinn ech gaangen an hunn mat hinnen all zesummen geschwat, an si haten all Angscht, an Angscht an Zidderen hunn si gepackt.
4. An si hunn mech gebiet, eng Petitioun fir si opzestellen, fir datt si Verzeiung fannen, an hir Petitioun virum Här vum Himmel virzeliesen.
5. Well vun do un konnten si net méi mat Him schwätzen an hir Aen net méi an den Himmel hiewen, aus Schimmt iwwer hir Sënnen, fir déi si veruerteelt gi waren.
6. Dann hunn ech hir Petitioun opgeschriwwen, an d'Gebied wat hir Séilen an hir Doten individuell ugeet, an wat hir Ufroen ugeet, datt si Verzeiung a laang Deeg kréien.
7. An ech sinn fortgaang a sinn bei de Waasser vum Dan gesat, am Land vum Dan, südlech vum Westen vum Hermon. Ech hunn hir Bitt gelies, bis ech ageschlof sinn.
8. An do ass mir en Dram opgefall, an ech hunn Visioune vun der Strof gesinn, an eng Stëmm koum a sot mir, ech soll et de Jonge vum Himmel erzielen a si rügen.
9. An wéi ech erwächt sinn, sinn ech bei si komm, an si souzen all zesumme versammelt a kräischen zu 'Abelsjâîl, dat tëscht dem Libanon an dem Sênêsêr läit, mat bedeckte Gesiichter.
10. An ech hunn hinnen all d'Visiounen erzielt, déi ech am Schlof gesinn hat, an ech hunn ugefaangen, d'Wierder vun der Gerechtegkeet ze schwätzen an déi himmlesch Wuechter ze rügen.

KAPITEL 14

1. D'Buch vun de Wierder vun der Gerechtegkeet, a vun der Ermahnung vun den éiwege Wuechter, am Aklang mam Gebot vum Hellege Groussen an där Visioun.
2. Ech hunn a mengem Schlof gesinn, wat ech elo mat enger Zong vu Fleesch a mam Otem vu mengem Mond soen wäert: wat de Groussen de Mënsche ginn huet, fir domat ze schwätzen a mam Häerz ze verstoen.
3. Wéi Hien dem Mënsch geschaf huet an dem Mënsch d'Kraaft ginn huet, d'Wuert vun der Wäisheet ze verstoen, sou huet Hien mech och geschaf a mir d'Kraaft ginn, d'Wuechter, d'Kanner vum Himmel, ze veruerteelen.
4. Ech hunn Är Ufro opgeschriwwen, an a menger Visioun huet et sech sou ausgesinn, datt Är Ufro Iech net an all den Deeg vun der Éiwegkeet erhale gëtt, an datt d'Uerteel endlech iwwer Iech gefällt ass: jo, Är Ufro wäert Iech net erhale ginn.
5. An vun elo un wäerts du net méi an den Himmel opsteigen an all Éiwegkeet, an a Gefängnisser vun der Äerd ass d'Dekret erausgaang fir dech fir all d'Deeg vun der Welt ze bannen.
6. An datt Dir virdru schonn d'Zerstéierung vun Äre beléiften Jongen gesinn hutt an Dir keng Freed un hinnen hutt, mä si wäerten virun Iech duerch d'Schwäert falen.
7. An Är Ufro fir si wäert net erhale ginn, an och net fir Iech eleng: och wann Dir weinst a biet a all d'Wierder schwätzt, déi an deem Schrëft enthale sinn, deen ech geschriwwen hunn.
8. An d'Visioun gouf mir sou gewisen: Kuckt, an der Visioun hunn d'Wolleken mech invitéiert an en Niwwel huet mech geruff, an de Laf vun de Stären an de Blëtzer hunn mech séier gemaach a beschleunegt, an d'Wand an der Visioun hunn mech fléie gelooss an hunn mech no uewen gehuewen an an den Himmel gedroen.
9. An ech sinn eran gaangen, bis ech bei eng Mauer koum, déi aus Kristaller gebaut war a vu Feierzunge ëmginn war: an et huet ugefaang mech ze erschrecken.
10. An ech sinn an d'Zonge vum Feier gaangen a sinn bei e grousst Haus komm, dat aus Kristaller gebaut war. D'Mauere vum Haus ware wéi e Mosaikbuedem aus Kristaller, an de Grondstee war aus Kristall.
11. Seng Plafong war wéi de Wee vun de Stären an de Blëtzer, an tëscht hinne ware feierlech Cherubim, an hiren Himmel war kloer wéi Waasser.
12. E Flammfeier huet d'Mauere ëmginn, an hir Portale sinn am Feier gebrannt.
13. An ech sinn an dëst Haus eragaangen, an et war waarm wéi Feier a kal wéi Äis: et gouf keng Freed vum Liewen dran: Angscht huet mech bedeckt, an Zidderen huet mech iwwerwältegt.
14. An wéi ech geziddert an geziddert hunn, sinn ech op mäi Gesiicht gefall.
15. An ech hat eng Visioun: Do war en zweet Haus, méi grouss wéi dat virdrun, an de ganze Portal stoung op viru mir, an et war aus Feierflamen gebaut.
16. An a jiddfer Hisiicht huet et sech sou a Pracht, Pracht a Gréisst ausgeprägt, datt ech Iech seng Pracht a seng Ausmooss net beschreiwe kann.
17. A säi Buedem war aus Feier, an driwwer ware Blëtzer an de Wee vun de Stären, an och seng Plafong war e Flammfeier.
18. An ech hunn do gekuckt an do en héije Troun gesinn: säin Ausgesinn war wéi Kristall, an seng Rieder wéi déi stralend Sonn, an do war d'Visioun vu Cherubim.
19. An ënner dem Troun koumen Stréim vu flammendem Feier, sou datt ech net drop kucke konnt.
20. An déi Grouss Herrlechkeet souz drop, a seng Kleeder hunn méi hell geglänzt wéi d'Sonn a ware méi wäiss wéi all Schnéi.
21. Keen vun den Engelen konnt eran a konnt säi Gesiicht gesinn wéinst senger Pracht a Herrlechkeet, a kee Fleesch konnt hien gesinn.
22. Dat flammend Feier war ronderëm hien, an e grousst Feier stoung virun him, an keen ronderëm konnt bei hie kommen: zéngdausendmol zéngdausend stoungen virun him, awer hie brauch kee Beroder.
23. An déi Hellegst, déi no bei Him waren, sinn net an der Nuecht fortgaangen oder vun Him fortgaangen.

24. A bis dohin war ech op mengem Gesiicht geleeën an hunn geziddert: an den Här huet mech mat sengem eegenen Mond geruff a gesot: 'Komm heiher, Enoch, a lauschter mäi Wuert.'
25. An ee vun den Hellegen ass bei mech komm an huet mech erwächt, an hien huet mech opstoe gelooss a mech bei d'Dier bruecht: an ech hunn mäi Gesiicht no ënnen verbeugt.

KAPITEL 15

1. An hien huet geäntwert a mir gesot, an ech hunn seng Stëmm héieren: 'Fäert Iech net, Enoch, du gerechte Mann a Schrëftsteller vun der Gerechtegkeet: komm heiher a lauschter meng Stëmm.'
2. A gitt a sot zu den Himmelswuechter, déi dech geschéckt hunn, fir fir si ze bieden: "Dir sollt fir d'Mënsche bieden", an net fir dech.
3. Firwat hutt Dir den héijen, hellegen an éiwegen Himmel verlooss a mat Frae geschlof, an Iech mat den Duechtere vun de Mënschen onrein gemaach a Frae geholl, a wéi d'Kanner vun der Äerd gemaach, a Risen als Är Jongen kritt?
4. An obwuel Dir helleg, geeschteg waart, dat éiwegt Liewen lieft, hutt Dir Iech mam Blutt vu Fraen onreinegt, an hutt Kanner mam Blutt vu Fleesch kritt, an, wéi d'Kanner vun de Mënschen, hutt Dir no Fleesch a Blutt begierzt, wéi och déi, déi stierwen a verginn.
5. Dofir hunn ech hinnen och Frae ginn, fir datt si se schwanger maache kënnen a Kanner mat hinne kréien, fir datt hinnen op der Äerd näischt feelt.
6. Mee Dir waart fréier geeschtlech, hutt dat éiwegt Liewen gelieft, an onstierflech fir all Generatiounen vun der Welt.
7. An dofir hunn ech iech keng Frae bestëmmt; well wat déi geeschtlech vum Himmel ugeet, am Himmel ass hir Wunnsëtz.
8. An elo ginn d'Risen, déi aus de Geeschter a vum Fleesch entstane sinn, op der Äerd béis Geeschter genannt, an op der Äerd soll hir Wunneng sinn.
9. Béis Geeschter sinn aus hire Kierper erauskomm; well se aus de Mënsche gebuer sinn, an aus den hellege Wuechter ass hiren Ufank an hiren Urspronk; si wäerten béis Geeschter op der Äerd sinn, a béis Geeschter wäerten se genannt ginn.
10. Wat d'Geeschter vum Himmel ugeet, am Himmel soll hire Wunnsëtz sinn, mä wat d'Geeschter vun der Äerd ugeet, déi op der Äerd gebuer sinn, op der Äerd soll hire Wunnsëtz sinn.
11. An d'Geeschter vun de Risen plagen, ënnerdrécken, zerstéieren, attackéieren, kämpfen a maachen Zerstéierung op der Äerd a verursaache Problemer: si iessen kee Iessen, awer trotzdem Honger an Duuscht a verursaache Beleidegungen. An dës Geeschter wäerten sech géint d'Kanner vun de Mënschen a géint d'Fraen opstellen, well se vun hinne kommen.

KAPITEL 16

1. Vun den Deeg vun der Schluechtung, der Zerstéierung an dem Doud vun de Risen un, aus de Séilen, vun deenen hire Fleesch d'Geeschter, nodeems se erausgaange sinn, zerstéiere wäerten, ouni Uerteel ze kréien - sou wäerte si zerstéieren bis den Dag vun der Vollendung, dem grousse Geriicht, an deem d'Zäitalter iwwer d'Wuechter an déi Gottlos vollend gëtt, jo, ganz vollend gëtt.
2. An elo zu de Wuechter, déi dech geschéckt hunn, fir fir si ze bieden, déi fréier am Himmel waren, sot zu hinnen:
3. "Dir waart am Himmel, awer all d'Geheimnisser waren Iech nach net opgedeckt ginn, an Dir kannt wäertlos, an dës an der Häert vun Ären Häerzer hutt Dir de Fraen bekannt gemaach, an duerch dës Geheimnisser maachen Fraen a Männer vill Béises op der Äerd."
4. Sot hinnen dofir: "Dir hutt kee Fridden."

KAPITEL 17

1. An si hunn mech geholl a bruecht op eng Plaz, wou déi, déi do waren, wéi e Flammfeier waren, an, wann se et wollten, hunn se sech wéi Männer ugefillt.
2. An si hunn mech an d'Plaz vun der Däischtert bruecht, an op e Bierg, deem säi Spëtzt bis an den Himmel gereecht huet.
3. An ech hunn d'Plaze vun de Liichttuerm an d'Schatzkammere vun de Stären an dem Donner gesinn, an an den déifsten Déiften, wou e Feierbogen a Pfeiler an hire Köcher, an e Feierschwert an all d'Blëtzer waren.
4. An si hunn mech an d'lieweg Waasser gefouert, an an d'Feier vum Westen, dat all Sonnenënnergang empfängt.
5. An ech sinn bei e Feierfloss komm, an deem d'Feier wéi Waasser fléisst a sech Richtung Westen an dat grousst Mier ausgëtt.
6. Ech hunn déi grouss Flëss gesinn a sinn bei de grousse Floss an an déi grouss Däischtert komm, a sinn op déi Plaz gaangen, wou kee Fleesch geet.
7. Ech hunn d'Bierger vun der Däischtert vum Wanter gesinn an d'Plaz, wou all d'Waasser vun der Déift hierkommen.
8. Ech hunn d'Mëndunge vun all de Flëss vun der Äerd an d'Mëndung vun der Déift gesinn.

KAPITEL 18

1. Ech hunn d'Schätz vun all de Wand gesinn: Ech hunn gesinn, wéi Hien domat déi ganz Schöpfung an déi fest Fundamenter vun der Äerd ausgestatt hat.
2. An ech hunn de Grondstee vun der Äerd gesinn: Ech hunn déi véier Winden gesinn, déi d'Äerd an d'Firmament vum Himmel droen.
3. An ech hunn gesinn, wéi d'Wand d'Himmelswellen ausdehnen an hir Plaz tëscht Himmel an Äerd hunn: dëst sinn d'Sailen vum Himmel.
4. Ech hunn d'Wand vum Himmel gesinn, déi sech dréinen an den Ëmfang vun der Sonn an all de Stären zu hirem Ënnergang bréngen.
5. Ech hunn d'Wand op der Äerd gesinn, déi d'Wolleken gedroen hunn: Ech hunn d'Weeër vun den Engelen gesinn. Ech hunn um Enn vun der Äerd d'Firmament vum Himmel uewen gesinn.
6. An ech sinn weidergaangen an hunn eng Plaz gesinn, déi Dag an Nuecht brennt, wou et siwe Bierger vu prächtege Steng gëtt, dräi no Osten an dräi no Süden.

7. An déi Richtung Osten, eng war aus faarwegem Steen, eng aus Perl, eng aus Hyazinth, an déi Richtung Süden aus roudem Steen.
8. Mä dee mëttleren huet bis an den Himmel gereecht wéi den Troun vu Gott, aus Alabaster, an d'Spëtzt vum Troun war aus Saphir.
9. An ech hunn e flammend Feier gesinn. An hannert dëse Bierger ass eng Regioun, d'Enn vun der grousser Äerd: do gouf den Himmel fäerdeg.
10. An ech hunn en déiwen Ofgrond gesinn, mat Sailen aus himmleschem Feier, an ënner hinnen hunn ech Sailen aus Feier falen gesinn, déi gläichméisseg an der Héicht an an der Déift waren.
11. An hannert deem Ofgrond hunn ech eng Plaz gesinn, déi kee Festung vum Himmel uewen hat, an keng fest gegrënnt Äerd drënner: et war kee Waasser drop, a keng Vigel, mee et war eng verwüst an schrecklech Plaz.
12. Ech hunn do siwe Stäre gesinn, wéi grouss, brennend Bierger, an, wéi ech no hinne gefrot hunn,
13. Den Engel sot: 'Dës Plaz ass d'Enn vum Himmel an der Äerd: dëst ass zu engem Prisong fir d'Stären an d'Himmelsarméi ginn.'
14. An d'Stären, déi iwwer dem Feier rullen, sinn déi, déi d'Gebot vum Här am Ufank vun hirem Opgang iwwertraff hunn, well se net zu hiren festgeluechten Zäiten erauskoumen.
15. An hien war rosen op si a huet si gebonnen, bis hir Schold fir zéngdausend Joer vollbruecht wier.

KAPITEL 19

1. An den Uriel sot zu mir: 'Hei wäerten d'Engelen stoen, déi sech mat Frae verbonnen hunn, an hir Geeschter, déi vill verschidde Forme unhuelen, verunreinegen d'Mënschheet a féieren se an d'Irre, fir Dämonen als Götter ze opferen, hei wäerten se stoen, bis den Dag vum grousse Geriicht, an deem se beurteelt ginn, bis se fäerdeg sinn.'
2. An och d'Frae vun den Engelen, déi sech ofgewandert hunn, wäerten zu Sirenen ginn.
3. An ech, den Enoch, hunn eleng d'Visioun gesinn, d'Enn vun alle Saachen: a kee Mënsch wäert gesinn, wéi ech et gesinn hunn.

KAPITEL 20

1. An dëst sinn d'Nimm vun den hellegen Engelen, déi waachen.
2. Uriel, ee vun den hellegen Engelen, deen iwwer der Welt an iwwer Tartarus ass.
3. Raphael, ee vun den hellegen Engelen, deen iwwer d'Geeschter vun de Mënsche steet.
4. Raguel, ee vun den hellegen Engelen, deen sech un der Welt vun de Liichtmächtegen rächt.
5. De Michael, ee vun den hellegen Engelen, nämlech deen, deen iwwer dat Bescht vun der Mënschheet an iwwer de Chaos gesat ass.
6. Saraqâêl, ee vun den hellegen Engelen, deen iwwer d'Geeschter gesat ass, déi am Geescht sënnegen.
7. Gabriel, ee vun den hellegen Engelen, deen iwwer dem Paradäis an de Schlaangen an de Cherubim ass.
8. Remiel, ee vun den hellegen Engelen, deen Gott iwwer déi gesat huet, déi opstoen.

KAPITEL 21

1. An ech sinn dohi gaangen, wou d'Saache chaotesch waren.
2. An ech hunn do eppes Schreckleches gesinn: Ech hunn weder en Himmel uewen nach eng fest gegrënnt Äerd gesinn, mä eng chaotesch an schrecklech Plaz.
3. An do hunn ech siwe Stäre vum Himmel gesinn, déi zesummegebonne waren, wéi grouss Bierger, déi mat Feier brennen.
4. Dunn hunn ech gefrot: 'Fir wat fir eng Sënn sinn se gebonnen, a firwat sinn se hei erangeworf ginn?'
5. Dunn huet den Uriel, ee vun den hellegen Engelen, deen bei mir war a Chef iwwer si war, gesot: "Enoch, firwat froes du, a firwat bass du begierig no der Wourecht?"
6. Dës sinn aus der Zuel vun de Stäre vum Himmel, déi d'Gebot vum Här iwwertruede sinn, a sinn hei gebonnen, bis zéngdausend Joer, d'Zäit, déi duerch hir Sënne verbonnen ass, vollend sinn.
7. An vun do aus sinn ech op eng aner Plaz gaangen, déi nach méi schrecklech war wéi déi fréier, an ech hunn eppes Schreckleches gesinn: e grousst Feier do, dat gebrannt a geflammt huet, an d'Plaz war bis an den Ofgrond geknallt, voller grousser, erofgehender Feiersailen: weder seng Ausmooss nach seng Gréisst konnt ech gesinn, nach konnt ech spekuléieren.
8. Dunn hunn ech gesot: 'Wéi schrecklech ass d'Plaz a wéi schrecklech et ass ze kucken!'
9. Dunn huet den Uriel, ee vun den hellegen Engelen, deen bei mir war, mir geäntwert a gesot: "Enoch, firwat hues du sou eng Angscht a Schrecken?" An ech hunn geäntwert: "Wéinst dëser schrecklecher Plaz a wéinst dem Spektakel vum Péng."
10. An hien huet zu mir gesot: "Dës Plaz ass de Prisong vun den Engelen, an hei wäerte si fir ëmmer agespaart sinn."

KAPITEL 22

1. An do sinn ech op eng aner Plaz gaangen, an hien huet mir am Westen en anere grousse a héije Bierg aus haarde Fielsen gewisen.
2. An et waren véier huel Plazen dran, déif a breet a ganz glat. Wéi glat sinn déi huel Plazen an déif an däischter ze gesinn.
3. Dunn huet de Raphael, ee vun den hellegen Engelen, deen bei mir war, geäntwert a mir gesot:
4. „Dës huel Plazen goufen genau fir dësen Zweck geschaf, datt d'Geeschter vun de Séilen vun den Doudegen sech do versammele sollten, jo, datt all d'Séilen vun de Mënschekanner sech hei versammele sollten. An dës Plazen goufen gemaach, fir si bis zum Dag vun hirem Uerteel an bis zu hirer festgeluechter Zäit bis zur festgeluechter Zäit z'empfänken, bis dat grousst Uerteel iwwer si kënnt.“
5. Ech hunn d'Geeschter vun de Mënschekanner gesinn, déi dout waren, an hir Stëmm ass an den Himmel erausgaangen a sot eppes.

6. Dunn hunn ech de Raphael, den Engel, deen bei mir war, gefrot, an ech hunn zu him gesot: "Dëse Geescht - wien ass et, deem seng Stëmm erauskënnt a sech freet?"
7. An hien huet mir geäntwert a gesot: "Dëst ass de Geescht, deen aus dem Abel erausgaangen ass, deen säi Brudder Kain ëmbruecht huet, an hie klacht hien, bis seng Nokommen vun der Äerd ewechgeholl ginn, a seng Nokommen aus dem Nokommen vun de Mënschen ausgerott ginn."
8. Dunn hunn ech doriwwer gefrot, an iwwer all déi huel Plazen: 'Firwat sou wéi een sech vum aneren getrennt huet?'
9. An hien huet mir geäntwert a gesot: 'Dës dräi sinn do, fir datt d'Geeschter vun den Doudegen getrennt kënne ginn. An esou eng Trennung ass fir d'Geeschter vun de Gerechten gemaach ginn, an där et eng hell Quell vum Waasser gëtt.'
10. An esou eppes ass fir Sënner gemaach ginn, wa se stierwen a begruewe ginn an et kee Geriicht iwwer si wärend hirem Liewen gouf.
11. Hei wäerten hir Séilen an dësem grousse Péng getrennt ginn, bis zum groussen Dag vum Uerteel, der Strof an der Qual vun deenen, déi fir ëmmer verfluchen, an der Strof fir hir Séilen. Do wäert Hie si fir ëmmer bannen.
12. An esou eng Trennung gouf gemaach fir d'Geeschter vun deenen, déi hir Plainte maachen, déi Offenbarunge vun hirer Zerstéierung maachen, wéi se an den Deeg vun de Sënner ëmbruecht goufen.
13. Sou eppes ass fir d'Geeschter vu Mënschen gemaach ginn, déi net gerecht waren, mä Sënner, déi komplett an der Iwwertriedung waren, an och fir d'Iwwertreter. Si wäerten hir Begleeder sinn, mä hir Geeschter wäerten net um Dag vum Uerteel ëmbruecht ginn, an si wäerten och net vun do aus erëm operstoen.
14. Dunn hunn ech den Här vun der Herrlechkeet gepriesent a gesot: 'Priesent sief mäin Här, den Här vun der Gerechtegkeet, deen fir ëmmer regéiert.'

KAPITEL 23

1. Vun do aus sinn ech op eng aner Plaz westlech vun den Enden vun der Äerd gaangen.
2. An ech hunn e brennend Feier gesinn, dat ouni Paus gelaf ass, an net Dag oder Nuecht vun sengem Laf ënnerbrach huet, mee reegelméisseg gelaf ass.
3. An ech hunn gefrot a gesot: "Wat ass dat, wat net roueg bleift?"
4. Dunn huet de Raguel, ee vun den hellegen Engelen, deen bei mir war, mir geäntwert a gesot: 'Dëse Feiergang, deen du gesinn hues, ass d'Feier am Westen, dat all d'Liichter vum Himmel verfollegt.'

KAPITEL 24

1. An vun do aus sinn ech op eng aner Plaz op der Äerd gaangen, an hien huet mir eng Biergkette vu Feier gewisen, déi Dag an Nuecht gebrannt huet.
2. An ech sinn driwwer erausgaang a siwe prächteg Bierger gesinn, déi sech all vuneneen ënnerscheeden, an hir Steng ware prächteg a schéin, prächteg als Ganzt, mat engem herrleche Look an engem schéine Baussen: dräi Richtung Osten, een op deem aneren baséiert, an dräi Richtung Süden, een op deem aneren, an déif, rauh Schluchten, vun deenen keng mat enger anerer verbonnen ass.
3. An de siwente Bierg war an der Mëtt vun dësen, an hien huet se an der Héicht iwwerschratt, wéi de Sëtz vun engem Troun: an duftend Beem hunn den Troun ëmginn.
4. An ënner hinne war e Bam, sou wéi ech nach ni geroch hat, weder war et nach keen anere wéi hien: et hat e Geroch, deen all Geroch iwwerschratt huet, a seng Blieder, Bléien a Holz verwinnt net fir ëmmer: a seng Friichte si schéin, a seng Friichte gläichen den Dattelen vun enger Palm.
5. Dunn hunn ech gesot: 'Wéi schéin ass dëse Bam, a wéi parfüméiert, a seng Blieder si schéin, a seng Bléien si ganz wonnerbar am Ausgesinn.'
6. Dunn huet de Michael geäntwert, ee vun den hellegen an éierten Engelen, deen bei mir war, an hire Leader war.

KAPITEL 25

1. An hien huet zu mir gesot: "Enoch, firwat froes du mech no dem Geroch vum Bam, a firwat wëlls du d'Wourecht wëssen?"
2. Dunn hunn ech him geäntwert a gesot: 'Ech wëll alles wëssen, awer besonnesch iwwer dëse Bam.'
3. An hien huet geäntwert a gesot: 'Dëse héije Bierg, deen Dir gesinn hutt, deem säi Gipfel wéi den Troun vu Gott ass, ass säin Troun, wou den Hellege Groussen, den Här vun der Herrlechkeet, den Éiwege Kinnek, sëtze wäert, wann Hien erofkënnt fir d'Äerd mat Gutt ze besichen.'
4. A wat dëse parfüméierte Bam ugeet, däerf kee Stierfleche en upaken, bis zum grousse Geriicht, wou Hie sech un all rächt a fir ëmmer alles zu senger Fäerdegstellung bréngt. Dann soll en de Gerechten an Hellegen ginn.
5. Seng Friichte sollen déi Erwählten zum Iessen déngen: si soll an déi helleg Plaz bruecht ginn, an den Tempel vum Här, dem Éiwege Kinnek.
6 Dann wäerte si sech mat Freed freeën a frou sinn, an an déi helleg Plaz wäerte si erakommen; an hire Geroch wäert an hire Schanken sinn, a si wäerten e laangt Liewen op der Äerd liewen, sou wéi Är Väter gelieft hunn: An an hiren Deeg wäert keng Trauer oder Pescht oder Qual oder Katastroph si beréieren.
7. Dann hunn ech de Gott vun der Herrlechkeet, den Éiwege Kinnek, geseent, deen esou Saache fir déi Gerecht virbereet huet, an se erschaf huet a versprach huet, hinnen ze ginn.

KAPITEL 26

1. An ech sinn vun do aus an d'Mëtt vun der Äerd gaangen, an ech hunn eng geseent Plaz gesinn, wou et Beem mat Äscht goufen, déi bliwwen an d'Blummen vun engem zerstéckelte Bam waren.
2. An do hunn ech en hellege Bierg gesinn, an ënnert dem Bierg am Osten war e Baach, deen no Süden gefloss ass.
3. An ech hunn am Osten en anere Bierg gesinn, deen méi héich war wéi dësen, an tëscht hinnen eng déif a schmuel Schlucht: an där ass och e Baach ënner dem Bierg gelaf.
4. A westlech dovun war en anere Bierg, méi niddereg wéi dee virdrun a vu klenger Héicht, an eng déif an dréchen

Schlucht tëscht hinnen: an eng aner déif an dréchen Schlucht war un den Extremitéiten vun den dräi Bierger.
5. An all d'Schluchten ware déif a schmuel, si ware aus haardem Fiels geformt, an et ware keng Beem drop gepflanzt.
6. An ech hunn d'Fielsen erstaunt, an ech hunn d'Schlucht erstaunt, jo, ech hunn mech ganz erstaunt.

KAPITEL 27

1. Dunn hunn ech gesot: 'Fir wat ass dëst geseent Land, dat ganz mat Beem gefëllt ass, an dëst verflucht Dall dertëschent?'
2. Dunn huet den Uriel, ee vun den hellegen Engelen, deen bei mir war, geäntwert a gesot: 'Dëst verflucht Dall ass fir déi, déi fir ëmmer verflucht sinn: Hei wäerten all déi verflucht zesummekommen, déi mat hire Lëpsen onpassend Wierder géint den Här schwätzen an haart Saachen iwwer seng Herrlechkeet schwätzen. Hei wäerten si zesummekommen, an hei wäert hire Geriichtsplaz sinn.'
3. An de leschten Deeg wäert iwwer si d'Spektakel vum gerechte Geriicht virun de Gerechten fir ëmmer sinn: hei wäerten déi Barmhäerzeg den Här vun der Herrlechkeet, den Éiwege Kinnek, luewen.
4. An den Deeg vum Uerteel iwwer déi Éischt, solle si Hien fir d'Barmhäerzegkeet luewen, no där Hien hinnen hiert Schicksal zougewisen huet.
5. Dunn hunn ech den Här vun der Herrlechkeet gelueft a seng Herrlechkeet presentéiert a seng Herrlechkeet herrlech gelueft.

KAPITEL 28

1. An do sinn ech Richtung Osten gaangen, an d'Mëtt vun der Biergkette vun der Wüst, an ech hunn eng Wüst gesinn, déi einsam war, voller Beem a Planzen.
2. An d'Waasser ass vun uewen erausgesprëtzt.
3. Wéi e reichleche Waasserlaf, deen no Nordwesten gefloss ass, huet et Wolleken an Tau op alle Säiten eropgestiegen.

KAPITEL 29

1. An dovun sinn ech op eng aner Plaz an der Wüst gaangen, an hunn mech ëstlech vun dëser Biergkette ugeschloss.
2. An do hunn ech aromatesch Beem gesinn, déi de Geroch vu Weihrauch a Myrrhe ausgeootmet hunn, an d'Beem ware wéi de Mandelbam.

KAPITEL 30

1. An hannert dësen sinn ech wäit no Osten gaangen, an ech hunn eng aner Plaz gesinn, en Dall voller Waasser.
2. An do war e Bam, d'Faarf vu parfüméierte Beem wéi de Mastik.
3. An op de Säite vun dësen Däller hunn ech parfüméierte Kanéil gesinn. An iwwer dës Däller sinn ech no Osten gaangen.

KAPITEL 31

1. An ech hunn aner Bierger gesinn, an ënner hinne ware Beembeem, an aus hinnen ass Nektar gefloss, deen Sarara a Galbanum genannt gëtt.
2. An hannert dëse Bierger hunn ech en anere Bierg ëstlech vun den Enden vun der Äerd gesinn, op deem Aloebeem stoungen, an all d'Beem ware voller Stäbchen, wéi Mandelbeem.
3. A wann een et verbrannt huet, huet et méi séiss geroch wéi all aner parfüméierten Doft.

KAPITEL 32

1. An no dësen aromatesche Gerécher, wéi ech no Norden iwwer d'Bierger gekuckt hunn, hunn ech siwe Bierger voller ausgewählter Nardus a parfüméierter Beem a Zimt a Peffer gesinn.
2. An dovun sinn ech iwwer d'Spëtze vun all dëse Bierger gaangen, wäit Richtung Oste vun der Äerd, an iwwer d'Erythraesch Mier gaangen a wäit dovun ewech gaangen, an hunn den Engel Zotîêl iwwerholl.
3. An ech sinn an de Gaart vun der Gerechtegkeet komm, an hunn hannert dëse Beem vill grouss Beem gesinn, déi do wuessen a mat engem gudde Geroch gewuess sinn, grouss, ganz schéin a glorräich, an de Bam vun der Wäisheet, vun deem si iessen a grouss Wäisheet kennen.
4. Dee Bam ass an der Héicht wéi eng Dänn, a seng Blieder sinn wéi déi vum Johannesbroutbam: a seng Friichte sinn wéi d'Kräiz vun der Rebe, ganz schéin: an den Doft vum Bam geet wäit.
5. Dunn hunn ech gesot: 'Wéi schéin ass de Bam, a wéi attraktiv ass säi Bléck!'
6. Dunn huet de Raphael, den hellegen Engel, deen bei mir war, mir geäntwert a gesot: "Dëst ass de Bam vun der Wäisheet, vun deem Äre Papp, deen a ville Joren war, an Är al Mamm, déi virun Iech waren, giess hunn, an si hunn Wäisheet geléiert an hir Aen goufen opgemaach, a si woussten, datt si plakeg waren, an si goufen aus dem Gaart verdriwwen."

KAPITEL 33

1. An vun do aus sinn ech bis un d'Enn vun der Äerd gaangen an hunn do grouss Déieren gesinn, an all eenzel war anescht wéi déi aner; an ech hunn och Vigel gesinn, déi sech an Ausgesinn, Schéinheet a Stëmm ënnerscheeden, déi eng aner vun der anerer.
2. An ëstlech vun dëse Béischten hunn ech d'Enn vun der Äerd gesinn, op där den Himmel läit, an d'Portale vum Himmel hunn sech opgemaach.
3. An ech hunn gesinn, wéi d'Stäre vum Himmel erauskoumen, an ech hunn d'Dieren gezielt, aus deenen se erauskommen, an all hir Ausgäng vun all eenzelne Stär opgeschriwwen, no hirer Zuel an hiren Nimm, hire Coursen an hire Positiounen, an hiren Zäiten an hire Méint, wéi den Uriel, den hellege Engel, deen mat mir war, mir gewisen huet.
4. Hien huet mir alles gewisen an et mir opgeschriwwen: och hir Nimm huet hien mir opgeschriwwen, an hir Gesetzer an hir Gesellschaften.

KAPITEL 34

1. An vun do aus sinn ech Richtung Norden bis un d'Enn vun der Äerd gaangen, an do hunn ech e grousst a glorräicht Instrument um Enn vun der ganzer Äerd gesinn.
2. An hei hunn ech dräi Himmelsportaler gesinn, déi sech am Himmel opgemaach hunn: duerch all eenzel vun hinnen kommen Nordwand: wa se bléien, gëtt et Keelt, Hagel, Frascht, Schnéi, Tau a Reen.
3. An aus engem Portal bléise si fir gutt: awer wann se duerch déi aner zwee Portaler bléisen, ass et mat Gewalt a Leed op der Äerd, a si bléise mat Gewalt.

KAPITEL 35

1. An vun do aus sinn ech Richtung Westen bis un d'Enn vun der Äerd gaangen, an hunn do dräi Himmelsportaler op gesinn, sou wéi ech se am Osten gesinn hat, déiselwecht Zuel vu Portaler an déiselwecht Zuel vun Ausgäng.

KAPITEL 36

1. An vun do aus sinn ech an de Süden bis un d'Enn vun der Äerd gaangen, an hunn do dräi oppe Portaler vum Himmel gesinn: an dovunner koumen Tau, Reen a Wand.
2. An vun do aus sinn ech an den Osten bis un d'Enn vum Himmel gaangen, an hunn do déi dräi östlech Portaler vum Himmel opgemaach gesinn, an iwwer hinnen kleng Portaler.
3. Duerch all dës kleng Portaler passéieren d'Stäre vum Himmel a lafen hire Wee no Westen op dem Wee, deen hinne gewisen gëtt.
4. An esou dacks wéi ech gesinn hunn, hunn ech ëmmer den Här vun der Herrlechkeet gelueft, an ech hunn weider den Här vun der Herrlechkeet gelueft, deen grouss a glorräich Wonner gemaach huet, fir d'Gréisst vu sengem Wierk den Engelen, de Geeschter an de Mënschen ze weisen, fir datt si säi Wierk a seng ganz Schëpfung luewen, fir datt si d'Wierk vu senger Muecht gesinn an dat grousst Wierk vu senge Hänn luewen an hien fir ëmmer luewen.

KAPITEL 37

1. Déi zweet Visioun, déi hie gesinn huet, d'Visioun vun der Wäisheet - déi den Enoch, de Jong vum Jared, dem Jong vum Mahalalel, dem Jong vum Kenan, dem Jong vum Enos, dem Jong vum Seth, dem Jong vum Adam, gesinn huet.
2. An dëst ass den Ufank vun de Wierder vun der Wäisheet, déi ech meng Stëmm erhuewen hunn, fir se zu deenen ze soen, déi op der Äerd wunnen: Lauschtert, Dir Männer vun aler Zäit, a kuckt, Dir déi duerno kommen, d'Wierder vum Hellegen, déi ech virum Här vun de Geeschter schwätze wäert.
3. Et wier besser, se nëmmen de Männer vun aler Zäit ze verkënnegen, awer och deenen, déi duerno kommen, wäerte mir den Ufank vun der Wäisheet net zréckhalen.
4. Bis haut ass nach ni sou eng Wäisheet vum Här vun de Geeschter ginn ginn, wéi ech se no mengem Ableck kritt hunn, no dem gudde Wëlle vum Här vun de Geeschter, duerch deen mir d'Lous vum éiwege Liewen ginn ass.
5. Elo goufen mir dräi Parabelen erzielt, an ech hunn meng Stëmm erhuewen an se deenen erzielt, déi op der Äerd wunnen.

KAPITEL 38

1. Déi éischt Parabel. Wann d'Versammlung vun de Gerechten erschéngt, an d'Sünder fir hir Sënne veruerteelt ginn, an vun der Äerd verdriwwe ginn:
2. A wann de Gerechte virun den Ae vun de Gerechten erschéngt, deem seng Erwählten Wierker vum Här vun de Geeschter hänken, an d'Liicht fir déi Gerecht an déi Erwählten erschéngt, déi op der Äerd wunnen, wou ass dann d'Wunneng vun de Sënner, a wou ass d'Rouplaz vun deenen, déi den Här vun de Geeschter verleegnen hunn? Et wier gutt fir si gewiescht, wa se net gebuer gi wieren.
3. Wann d'Geheimnisser vun de Gerechten opgedeckt ginn an d'Sünder geriicht ginn, an déi Gottlos aus der Präsenz vun de Gerechten an Erwählten verdriwwe ginn,
4. Vun där Zäit un wäerten déi, déi d'Äerd besëtzen, net méi mächteg an erhuewen sinn: A si wäerten net méi fäeg sinn, d'Gesiicht vun den Hellegen ze gesinn, well den Här vun de Geeschter huet säi Liicht op d'Gesiicht vun den Hellegen, Gerechten an Erwählten erschénge gelooss.
5. Dann wäerten d'Kinneken an déi Mächteg ënnergoen a ginn an d'Hänn vun de Gerechten an Hellegen iwwerginn.
6. An vun do un soll keen sech selwer Barmhäerzegkeet beim Här vun de Geeschter sichen, well säi Liewen eriwwer ass.

KAPITEL 39

1. An et wäert an deenen Deeg geschéien, datt gewielt an helleg Kanner vum héije Himmel erofkommen, an hir Nokommen wäerten een mat de Mënschekanner ginn.
2. An deenen Deeg krut den Enoch Bicher vum Eifer a vum Roserei, a Bicher vun Onrou an Ausried. An hinnen wäert keng Barmhäerzegkeet zougestane ginn, seet den Här vun de Geeschter.
3. An där Zäit huet e Wirbelwind mech vun der Äerd ewechgeholl an huet mech um Enn vum Himmel gesat.
4. An do hunn ech eng aner Visioun gesinn, d'Wunnplaze vun den Hellegen, an d'Rouplaze vun de Gerechten.
5. Hei hunn meng Aen hir Wunnengen mat senge gerechten Engelen gesinn, an hir Rouplazen mat den Hellegen. An si hunn ugefrot a fir d'Mënschekanner gebiet, an d'Gerechtegkeet ass virun hinne gefloss wéi Waasser, an d'Barmhäerzegkeet wéi den Tau op der Äerd: Sou ass et fir ëmmer an ëmmer ënner hinne.
6a. An op där Plaz hunn meng Aen den Erwählten vun der Gerechtegkeet a vum Glawen gesinn,
7a. An ech hunn säi Wunnsëtz ënnert de Flilleke vum Här vun de Geeschter gesinn.
6b. An d'Gerechtegkeet wäert a senge Deeg duerchsetzen, an déi Gerecht an Erwählt wäerten onzueleg virun Him fir ëmmer an ëmmer sinn.
7b. An all déi Gerecht an Erwählt virun Him wäerte staark sinn wéi Feierliichter, an hire Mond wäert voll vu Segen sinn, an hir Lëpse wäerten den Numm vum Här vun de Geeschter luewen, an d'Gerechtegkeet virun Him wäert ni ophalen, an d'Oprechtheet wäert ni virun Him ophalen.

8. Do wollt ech wunnen, a mäi Geescht huet sech no där Wunnplaz verlaangert: an do war bis elo mäin Deel, well sou ass et iwwer mech virum Här vun de Geeschter festgeluecht ginn.
9. An deenen Deeg hunn ech den Numm vum Här vun de Geeschter mat Segen a Luef gelueft a geéiert, well Hien huet mech fir Segen a Herrlechkeet bestëmmt, no dem gudde Wëlle vum Här vun de Geeschter.
10. Laang Zäit hunn meng Aen déi Plaz ugekuckt, an ech hunn Him geseent a gelueft a gesot: 'Geseent ass Hie, a soll Hie vun Ufank un a fir ëmmer geseent sinn.'
11. A virun Him gëtt et kee Ophiewe. Hie weess, ier d'Welt geschaf gouf, wat fir ëmmer ass a wat vu Generatioun zu Generatioun wäert sinn.
12. Déi, déi net schlofen, luewen dech: si stinn virun denger Herrlechkeet a luewen, luewen a bewonneren, a soen: "Helleg, helleg, helleg ass den Här vun de Geeschter: Hie fëllt d'Äerd mat Geeschter."
13. An hei hunn meng Aen all déi gesinn, déi net schlofen: si stinn virun Him a seegen a soen: 'Gelueft sidd Dir, a gepleegt sidd den Numm vum Här fir ëmmer an ëmmer.'
14. A mäi Gesiicht huet sech verännert; well ech konnt net méi kucken.

KAPITEL 40

1. An duerno hunn ech Dausende vun Dausende gesinn, zéngdausendmol zéngdausend, ech hunn eng onzuelbar an onberechenbar Villfalt gesinn, déi virum Här vun de Geeschter stoungen.
2. An op de véier Säite vum Här vun de Geeschter hunn ech véier Präsenzen gesinn, anescht wéi déi, déi net schlofen, an ech hunn hir Nimm geléiert: well den Engel, deen mat mir gaangen ass, huet mir hir Nimm bekannt gemaach an huet mir all déi verstoppt Saachen gewisen.
3. An ech hunn d'Stëmme vun deene véier Präsenzen héieren, wéi se virum Här vun der Herrlechkeet Luef gesongen hunn.
4. Déi éischt Stëmm seet den Här vun de Geeschter fir ëmmer an ëmmer.
5. An déi zweet Stëmm, déi ech héieren hunn, seet den Erwählten an déi Erwählten, déi um Här vun de Geeschter hänken.
6. An déi drëtt Stëmm, déi ech héieren hunn, huet gebiet a fir déi, déi op der Äerd wunnen, an huet am Numm vum Här vun de Geeschter ugefléit.
7. An ech hunn déi véiert Stëmm héieren, déi d'Satanen ofgewiert huet a si verbueden huet, virum Här vun de Geeschter ze kommen, fir déi ze beschëllegen, déi op der Äerd wunnen.
8. Duerno hunn ech den Engel vum Fridden gefrot, deen mat mir gaangen ass, an deen mir alles gewisen huet, wat verstoppt ass: 'Wien sinn dës véier Präsenzen, déi ech gesinn hunn a vun deenen ech hir Wierder héieren an opgeschriwwen hunn?'
9. An hien huet zu mir gesot: "Dësen Éischten ass de Michael, de Barmhäerzegen a Laangleedenden: an den Zweeten, deen iwwer all Krankheeten an all Wonnen vun de Mënschekanner gesat ass, ass de Raphael: an den Drëtten, deen iwwer all Muechten gesat ass, ass de Gabriel: an de Véierten, deen iwwer d'Berouegung op d'Hoffnung vun deenen gesat ass, déi dat éiwegt Liewen ierwen, heescht Phanuel." An dëst sinn déi véier Engelen vum Här vun de Geeschter an déi véier Stëmmen, déi ech an där Zäit héieren hunn.

KAPITEL 41

1. An duerno hunn ech all d'Geheimnisser vum Himmel gesinn, a wéi d'Kinnekräich opgedeelt ass, a wéi d'Aktioune vun de Mënschen op der Waag gewien ginn.
2. An do hunn ech d'Wunnengen vun den Erwählten an d'Wunnengen vun den Hellegen gesinn, a meng Aen hunn do all d'Sünder gesinn, déi den Numm vum Här vun de Geeschter verleegnen, a wéi se fortgezunn goufen. Si konnten d'Strofe, déi vum Här vun de Geeschter kënnt, net ausstoen.
3. An do hunn meng Aen d'Geheimnisser vum Blëtz an dem Donner gesinn, an d'Geheimnisser vun de Wand, wéi se opgedeelt sinn, fir iwwer d'Äerd ze bléisen, an d'Geheimnisser vun de Wolleken an dem Tau, an do hunn ech gesinn, vu wou se op där Plaz kommen a vu wou se déi staubeg Äerd duerchsättigen.
4. An do hunn ech zougemaach Kammeren gesinn, aus deenen d'Wand getrennt sinn, d'Kammer vum Hagel a Wand, d'Kammer vum Niwwel a vun de Wolleken, an hir Wolleken hunn zënter dem Ufank vun der Welt iwwer der Äerd geschwieft.
5. An ech hunn d'Kummeren vun der Sonn an dem Mound gesinn, wou se hierkommen a wou se zréckkommen, an hir glorräich Réckkehr, an wéi een iwwer deen aneren ass, an hir stattlich Ëmlafbunn, an wéi se hir Ëmlafbunn net verloossen, an datt se näischt zu hirer Ëmlafbunn bäifügen an näischt dovunner huelen, an datt se sech géigesäiteg trei halen, am Aklang mam Eed, duerch deen se zesummegebonne sinn.
6. An als éischt geet d'Sonn eraus a geet hire Wee no dem Gebot vum Här vun de Geeschter, a mächteg ass säin Numm fir ëmmer an ëmmer.
7. An duerno hunn ech de verstoppte a sichtbare Wee vum Mound gesinn, an hien huet de Laf vun hirem Wee op där Plaz Dag an Nuecht ofgeschloss - déi eng hält eng Positioun vis-à-vis vum aneren virum Här vun de Geeschter. An si soen Merci a Luef a raschten net; well hinnen ass hir Dankbarkeet Rou.
8. Well d'Sonn ännert sech dacks zum Segen oder zum Fluch, an de Wee vum Mound ass Liicht fir déi Gerecht an Däischtert fir d'Sünder am Numm vum Här, deen eng Trennung tëscht dem Liicht an der Däischtert gemaach huet, an d'Geeschter vun de Mënschen gedeelt huet, an d'Geeschter vun de Gerechten gestäerkt huet, am Numm vu senger Gerechtegkeet.
9. Well kee Engel hält op a keng Muecht kann ophalen; well Hie bestëmmt e Riichter fir si all a riicht se all viru sech.

KAPITEL 42

1. D'Weisheet huet kee Plaz fonnt, wou se wunne konnt; Dunn gouf hir eng Wunnplaz am Himmel zougewisen.
2. D'Weisheet ass erausgaang fir sech bei de Mënschekanner ze wunnen, a si huet kee Wunnplaz fonnt:

D'Weisheet ass op hir Plaz zréckgaangen, an huet sech bei den Engelen gesat.
3. An Ongerechtegkeet ass aus hire Zëmmeren erausgaang: Wien si net gesicht huet, huet si fonnt, a si huet bei hinne gewunnt, wéi Reen an enger Wüst, an Tau op engem duuschterege Land.

KAPITEL 43

1. An ech hunn aner Blëtzer an d'Stäre vum Himmel gesinn, an ech hunn gesinn, wéi Hien se all bei hiren Nimm genannt huet, an si hunn op Him gelauschtert.
2. An ech hunn gesinn, wéi se an enger gerechter Balance gewien goufen, no hire Proportioune vum Liicht. Ech hunn d'Breet vun hire Plazen an den Dag vun hirem Erscheinungsbild gesinn, a wéi hir Rotatioun Blëtz produzéiert huet. An ech hunn hir Rotatioun no der Zuel vun den Engelen gesinn, a wéi se sech géigesäiteg trei halen.
3. An ech hunn den Engel gefrot, deen mat mir gaangen ass an deen mir gewisen huet, wat verstoppt war: 'Wat sinn dat?'
4. An hien huet zu mir gesot: "Den Här vun de Geeschter huet dir hir parabolesch Bedeitung gewisen: dëst sinn d'Nimm vun den Hellegen, déi op der Äerd wunnen a fir ëmmer an ëmmer un den Numm vum Här vun de Geeschter gleewen."

KAPITEL 44

Och en anert Phänomen, dat ech a Bezuch op d'Blëtzer gesinn hunn: wéi e puer vun de Stären opkommen a Blëtzer ginn a sech net vun hirer neier Form trennen kënnen.

KAPITEL 45

1. An dëst ass déi zweet Parabel iwwer déi, déi den Numm vun der Wunneng vun den Hellegen an den Här vun de Geeschter verleegnen.
2. An an den Himmel wäerte si net opsteigen, an op d'Äerd wäerte si net kommen: Sou wäert d'Loss vun de Sënner sinn, déi den Numm vum Här vun de Geeschter verleegnen hunn, déi sou fir den Dag vum Leed an der Tribulatioun erhale sinn.
3. Un deem Dag wäert mäin Erwählten op den Troun vun der Herrlechkeet sëtzen, a wäert hir Wierker testen, an hir Rouplazen wäerten onzielbar sinn. An hir Séilen wäerten an hinne staark ginn, wa se meng Erwählten gesinn, an déi, déi mäin herrlechen Numm ugeruff hunn:
4. Dann wäert ech mäin Erwählten ënnert hinne wunne loossen. An ech wäert den Himmel transforméieren an en zu engem éiwege Segen a Liicht maachen.
5. An ech wäert d'Äerd verwandelen a se zu engem Segen maachen: An ech wäert meng Erwählten drop wunne loossen: Awer d'Sünder an d'Béiser wäerten net drop setzen.
6. Well ech hunn meng Gerechte mat Fridden versuergt a se mat Fridden zefridden gestallt, an hunn se viru mir wunne gelooss: Mee fir d'Sünder ass e Geriicht virun mir, sou datt ech se vun der Äerd zerstéiere wäert.

KAPITEL 46

1. An do hunn ech een gesinn, deen e Kapp vun Deeg hat, a säi Kapp war wäiss wéi Woll, an nieft him war en anert Wiesen, deem säi Gesiicht d'Erscheinung vun engem Mann hat, a säi Gesiicht war voller Gnod, wéi ee vun den hellegen Engelen.
2. An ech hunn den Engel gefrot, deen mat mir gaangen ass a mir all déi verstoppte Saachen iwwer de Mënschejong gewisen huet, wien hie war, wou hie koum, a firwat hie mam Kapp vun den Deeg gaangen ass? An hien huet geäntwert a gesot zu mir: Dëst ass de Mënschejong, deen d'Gerechtegkeet huet, bei deem d'Gerechtegkeet wunnt, an deen all d'Schätz vun deem verstoppte verréit,
3. Well den Här vun de Geeschter hien erausgewielt huet, an deem säi Lot d'Iwwerleeënheet virum Här vun de Geeschter an Éierlechkeet fir ëmmer huet.
4. An dëse Mënschejong, deen Dir gesinn hutt, wäert d'Kinneken an déi Mächteg vun hire Plazen ophiewen, an déi Stäerk vun hiren Trounen, an hie wäert d'Zügel vun de Stäerken léisen, an d'Zänn vun de Sënner briechen.
5. An hie wäert d'Kinneke vun hiren Trounen a Kinnekräicher ofsetzen, well se hien net luewen a luewen, an och net demüteg unerkennen, wouhier d'Kinnekräich hinne geschenkt gouf.
6. An hie wäert d'Gesiicht vun de Stäerken erofsetzen, a si mat Schimmt fëllen. An Däischtert wäert hir Wunneng sinn, a Wierm wäerten hiert Bett sinn, a si wäerten keng Hoffnung hunn, aus hire Better opzestoen, well se den Numm vum Här vun de Geeschter net luewen.
7. An dëst sinn déi, déi d'Stäre vum Himmel beurteelen, an hir Hänn géint den Allerhéchsten hiewen, an op der Äerd trëppelen a sech drop wunnen. An all hir Dote weisen Ongerechtegkeet, an hir Muecht baséiert op hirem Räichtum, an hire Glawen ass an de Götter, déi se mat hiren Hänn gemaach hunn, an si verleegnen den Numm vum Här vun de Geeschter,
8. A si verfollegen d'Haiser vu senge Versammlungen, an déi Gleeweg, déi um Numm vum Här vun de Geeschter hänken.

KAPITEL 47

1. An deenen Deeg wäert d'Gebied vun de Gerechten opgestiegen sinn, an d'Blutt vun de Gerechten vun der Äerd virum Här vun de Geeschter.
2. An deenen Deeg wäerten déi Helleg, déi uewen am Himmel wunnen, sech mat enger Stëmm vereenegen a bieden a luewen, a Merci soen a seegen den Numm vum Här vun de Geeschter, fir d'Blutt vun de Gerechten, dat vergoss gouf, an datt d'Gebied vun de Gerechten net ëmsoss virum Här vun de Geeschter ass, datt d'Uerteel iwwer si geschitt, an datt si net fir ëmmer leiden mussen.
3. An där Zäit hunn ech den Haapt vun den Deeg gesinn, wéi hien sech op den Troun vu senger Herrlechkeet gesat huet, an d'Bicher vun de Liewege goufen virun him opgemaach. Seng ganz Arméi, déi am Himmel uewen ass, a seng Conseilleren stoungen virun him.
4. An d'Häerzer vun den Hellegen ware mat Freed gefëllt; well d'Zuel vun de Gerechten opgefuerdert gi war, an d'Gebied vun de Gerechten héieren gi war, an d'Blutt vun

de Gerechten virum Här vun de Geeschter gefuerdert gi war.

KAPITEL 48

1. An op där Plaz hunn ech d'Quell vun der Gerechtegkeet gesinn, déi onerschëpflech war: An ronderëm si ware vill Quelle vun der Wäisheet; an all déi Duuscht hunn dovun gedronk, a goufe mat Wäisheet gefëllt, an hir Wunnengen ware bei de Gerechten, Hellegen an Erwählten.
2. An zu där Stonn gouf de Mënschejong virum Här vun de Geeschter genannt, a säin Numm virum Kapp vun den Deeg.
3. Jo, ier d'Sonn an d'Zeeche geschaf goufen, ier d'Stäre vum Himmel gemaach goufen, gouf säin Numm virum Här vun de Geeschter genannt.
4. Hie wäert e Staf fir déi Gerecht sinn, op deem se sech stëtzen an net falen, an hie wäert d'Liicht vun den Heiden sinn, an d'Hoffnung vun deenen, déi am Häerz bedréckt sinn.
5. All déi, déi op der Äerd wunnen, sollen sech eroffalen a virun him ubidden, a wäerten den Här vun de Geeschter luewen, seegen a mat Gesank feieren.
6. An aus dësem Grond ass hie viru Him erausgesicht a verstoppt ginn, virun der Schöpfung vun der Welt a fir ëmmer.
7. An d'Weisheet vum Här vun de Geeschter huet hien den Hellegen a Gerechten opgedeckt; well hien d'Lous vun de Gerechten erhalen huet, well si dës Welt vun der Ongerechtegkeet gehaasst an veruecht hunn, an all hir Wierker a Weeër am Numm vum Här vun de Geeschter gehaasst hunn: well a sengem Numm gi si gerett, an no sengem gudde Wëllen ass et a Bezuch op hiert Liewe geschitt.
8. An dësen Deeg wäerten d'Kinneke vun der Äerd mat engem déiwe Gesiicht verréckt sinn, an déi staark, déi d'Land besëtzen, wéinst de Wierker vun hiren Hänn; well um Dag vun hirer Angscht a Leed wäerte si sech net fäeg sinn, sech selwer ze retten.
9. An ech ginn se an d'Hänn vu menge Erwählten: Wéi Stréi am Feier, sou wäerte se virum Hellegen brennen: Wéi Bläi am Waasser wäerte se virum Gerechten ënnergoen, an et wäert keng Spuer méi vun hinne fonnt ginn.
10. An um Dag vun hirer Leed wäert et Rou op der Äerd ginn, a virun hinne wäerte si falen an net méi opstoen: An et wäert keen sinn, deen se mat senge Hänn hëlt an ophëlt: Well si den Här vun de Geeschter a säi Gesalbten verleegnen hunn. Den Numm vum Här vun de Geeschter soll geseent ginn.

KAPITEL 49

1. Well d'Weisheet gëtt wéi Waasser ausgegoss, an d'Herrlechkeet feelt net fir ëmmer virun him.
2. Well hien ass mächteg an all de Geheimnisser vun der Gerechtegkeet, an d'Ongerechtegkeet wäert wéi e Schiet verschwannen, an huet keng Fortbehaltung; well den Erwählten virum Här vun de Geeschter steet, a seng Herrlechkeet ass fir ëmmer an ëmmer, a seng Kraaft fir all Generatiounen.
3. An an him wunnt de Geescht vun der Wäisheet, an de Geescht, deen Abléck gëtt, an de Geescht vum Versteesdemech a vun der Kraaft, an de Geescht vun deenen, déi an der Gerechtegkeet ageschlof sinn.
4. An hie wäert déi geheim Saachen beurteelen, a keen wäert fäeg sinn, e Ligenwuert virun him ze soen; well hie ass den Erwählten virum Här vun de Geeschter no sengem gudde Wëllen.

KAPITEL 50

1. An deenen Deeg wäert eng Ännerung fir déi Helleg an Erwählt stattfannen, an d'Liicht vun den Deeg wäert op si bleiwen, an Herrlechkeet an Éier wäerten sech un déi Helleg wenden,
2. Um Dag vun der Leed, op deem d'Béist géint d'Sünder geschätzt gouf. An déi Gerecht wäerten am Numm vum Här vun de Geeschter siegreich sinn: An Hie wäert déi aner dovun Zeie maachen, fir datt si sech bekéiere kënnen an d'Wierker vun hiren Hänn opginn.
3. Si wäerten net Éier kréien duerch den Numm vum Här vun de Geeschter, awer duerch säin Numm wäerte si gerett ginn, an den Här vun de Geeschter wäert Matgefill mat hinnen hunn, well säi Matgefill ass grouss.
4. An hien ass och gerecht a sengem Uerteel, an a senger Herrlechkeet wäert och d'Ongerechtegkeet net bestoen: Bei sengem Uerteel wäerten déi, déi net bereet sinn, virun him stierwen.
5. An vun elo un wäert ech keng Barmhäerzegkeet méi mat hinnen hunn, seet den Här vun de Geeschter.

KAPITEL 51

1. An deenen Deeg wäert d'Äerd och dat zréckginn, wat hir uvertraut gouf, an den Sheol wäert och dat zréckginn, wat et kritt huet, an d'Häll wäert dat zréckginn, wat et schëlleg ass.
2. An hie wäert déi Gerecht an Helleg aus hinnen auswielen: Well den Dag ass no bei hinnen, datt si gerett solle ginn.
3. An den Erwählten soll an deenen Deeg op mengem Troun sëtzen, a säi Mond soll all d'Geheimnisser vun der Wäisheet a vum Rot erzielen: well den Här vun de Geeschter huet se him ginn a verherrlecht.
4. An deenen Deeg wäerten d'Bierger sprangen wéi Widder, an d'Hiwwelen wäerten och sprangen wéi Lämmcher, déi mat Mëllech zefridden sinn, an d'Gesiichter vun all den Engelen am Himmel wäerte vu Freed beliicht sinn.
5. Well an deenen Deeg wäert den Erwählten opstoen, an d'Äerd wäert sech freeën, an déi Gerecht wäerten drop wunnen, an déi Erwählten wäerten drop goen.

KAPITEL 52

l. An no deenen Deeg op där Plaz, wou ech all d'Visiounen vun deem gesinn hat, wat verstoppt ass -- well ech war an engem Wirbelwind fortgefouert ginn an si haten mech Richtung Westen gedroen.
2. Do hunn meng Aen all déi geheim Saachen vum Himmel gesinn, déi wäerte sinn, e Bierg aus Eisen, an e

Bierg aus Koffer, an e Bierg aus Sëlwer, an e Bierg aus Gold, an e Bierg aus mëllen Metall, an e Bierg aus Bläi.
3. An ech hunn den Engel gefrot, deen mat mir gaangen ass, a gesot: "Wat sinn dat fir Saachen, déi ech am Geheimen gesinn hunn?"
4. An hien huet zu mir gesot: "All dës Saachen, déi Dir gesinn hutt, sollen der Herrschaft vu sengem Gesalbten déngen, fir datt hie mächteg a gewaltsam op der Äerd ka sinn."
5. An dee Friddensengel huet mir geäntwert a gesot: "Waart e bëssen, an Dir wäert all déi geheim Saachen opgedeckt ginn, déi den Här vun de Geeschter ëmginn."
6. An dës Bierger, déi Är Aen gesinn hunn, de Bierg aus Eisen, an de Bierg aus Koffer, an de Bierg aus Sëlwer, an de Bierg aus Gold, an de Bierg aus mëllen Metall, an de Bierg aus Bläi, all dës wäerten an der Präsenz vum Erwählten sinn wéi Wachs: virum Feier, a wéi d'Waasser, dat vun uewen op dës Bierger eroffléisst, a si wäerten ouni Kraaft viru senge Féiss ginn.
7. An et wäert an deenen Deeg geschéien, datt keen gerett gëtt, weder duerch Gold nach duerch Sëlwer, a keen wäert kënnen entkommen.
8. An et soll kee Eisen fir de Krich sinn, an ee soll sech och kee Broschtpanzer undoen. Bronze soll net déngen, an Zinn soll net déngen a soll net geschätzt ginn, a Blei soll net erwënscht sinn.
9. An all dës Saache ginn ofgeleent a vun der Uewerfläch vun der Äerd zerstéiert, wann den Erwählten virum Gesiicht vum Här vun de Geeschter erschéngt.

KAPITEL 53

1. Do hunn meng Aen en déift Dall mat oppene Monden gesinn, an all déi, déi op der Äerd, um Mier an op den Insele wunnen, bréngen him Kaddoen a Geschenker a Zeeche vun Éier, awer dat déift Dall gëtt net voll.
2. An hir Hänn maachen gesetzlos Doten, an d'Sünder verschléngen all déi, déi se gesetzlos ënnerdrécken. Awer d'Sünder ginn virum Gesiicht vum Här vun de Geeschter zerstéiert, a si ginn vun der Uewerfläch vu senger Äerd verbannt, a si wäerten fir ëmmer an ëmmer verkommen.
3. Well ech hunn all d'Engele vun der Strof do gesinn, wéi se all d'Instrumenter vum Satan virbereet hunn.
4. An ech hunn den Engel vum Fridden gefrot, deen mat mir gaangen ass: 'Fir wien preparéiere si dës Instrumenter?'
5. An hien huet zu mir gesot: 'Si preparéieren dës fir d'Kinneken an déi Mächteg vun dëser Äerd, fir datt se doduerch zerstéiert kënne ginn.'
6. An duerno wäert de Gerechten an Erwählten d'Haus vu senger Versammlung erschéngen loossen: vun elo un wäerten si net méi am Numm vum Här vun de Geeschter verhënnert ginn.
7. An dës Bierger wäerten net méi wéi d'Äerd viru senger Gerechtegkeet stoen, mä d'Hiwwele wäerten ewéi eng Quell vu Waasser sinn, an déi Gerecht wäerten Rou kréien vun der Ënnerdréckung vun de Sënner.

KAPITEL 54

1. An ech hunn gekuckt a mech op en anert Deel vun der Äerd gedréint, an do en déift Dall mat brennendem Feier gesinn.
2. An si hunn d'Kinneken an déi Mächteg bruecht, an hunn ugefaangen, se an dëst déift Dall ze geheien.
3. An do hunn meng Aen gesinn, wéi si dës hir Instrumenter gemaach hunn, Eisenketten mat engem onmoossbare Gewiicht.
4. An ech hunn den Engel vum Fridden gefrot, deen mat mir gaangen ass, a gesot: 'Fir wien ginn dës Ketten virbereet?'
5. An hien huet zu mir gesot: 'Dës gi fir d'Häre vun Azâzêl virbereet, fir datt se se huelen an an den Ofgrond vun der kompletter Veruerteelung geheien, an si wäerten hir Kiefer mat raue Steng bedecken, wéi den Här vun de Geeschter et gebueden huet.
6. An de Michael, de Gabriel, de Raphael an de Phanuel wäerten se un deem groussen Dag gräifen an se an de brennenden Uewen geheien, fir datt den Här vun de Geeschter sech un hinnen räche kann fir hir Ongerechtegkeet, andeems se dem Satan ënnerworf goufen an déi, déi op der Äerd wunnen, op d'Irre bruecht hunn.
7. An deenen Deeg wäert d'Strofe vum Här vun de Geeschter kommen, an hie wäert all d'Waasserkummeren opmaachen, déi iwwer dem Himmel sinn, an d'Quellen, déi ënner der Äerd sinn.
8. An all d'Waasser wäerten sech mat de Waasser vereenegen: dat wat iwwer dem Himmel ass, ass dat männlecht, an d'Waasser wat ënner der Äerd ass, ass dat weiblech.
9. A si wäerten all déi, déi op der Äerd wunnen, an déi, déi ënnert dem Enn vum Himmel wunnen, zerstéieren.
10. A wann si hir Ongerechtegkeet erkannt hunn, déi si op der Äerd gemaach hunn, da wäerte si doduerch ënnergoen.

KAPITEL 55

1. An duerno huet den Haapt vun den Deeg sech berouegt a gesot: "Vergebens hunn ech all déi, déi op der Äerd wunnen, zerstéiert."
2. An hien huet bei sengem groussen Numm geschwuer: 'Vun elo un wäert ech dat net méi mat all deenen maachen, déi op der Äerd wunnen, an ech wäert en Zeeche um Himmel setzen: an dëst soll e Versprieche vu guddem Glawen tëscht mir an hinnen fir ëmmer sinn, soulaang den Himmel iwwer der Äerd ass. An dëst ass am Aklang mat mengem Gebot.'
3. Wann ech se um Dag vun der Leed an dem Péng vun den Engelen aus der Hand gräife wollt, da wäert ech meng Strof a mäi Roserei op si loossen, seet Gott, den Här vun de Geeschter.
4. Dir mächteg Kinneken, déi op der Äerd wunnen, Dir wäert Mäin Erwählten gesinn, wéi hien um Troun vun der Herrlechkeet sëtzt a riicht den Azâzêl, all seng Associéen an all seng Arméien am Numm vum Här vun de Geeschter.

KAPITEL 56

1. An ech hunn do d'Häre vun den Engelen vun der Strof gesinn, déi fortgaange sinn, an si hunn Geisel a Ketten aus Eisen a Bronze gehalen.
2. An ech hunn den Engel vum Fridden gefrot, deen mat mir gaangen ass, a gesot: "Zu wiem sinn dës, déi d'Geisel weiderféieren?"
3. An hien huet zu mir gesot: 'Zu hiren Erwählten a Léifsten, fir datt se an den Ofgrond vum Dall gehäit kënne ginn.'
4. An dann wäert dëst Dall mat hiren Erwählten a Léifsten gefëllt sinn, an d'Deeg vun hirem Liewen wäerten eriwwer sinn, an d'Deeg vun hirem Verführen wäerten net méi gezielt ginn.
5. An deenen Deeg wäerten d'Engele sech zréckzéien, a sech an den Osten op d'Parther an d'Meder werfen. Si wäerten d'Kinneken opreegen, sou datt e Geescht vun Onrou iwwer si kënnt, an si wäerten se vun hiren Trounen opreegen, fir datt se wéi Léiwen aus hire Lächer erausbriechen, an als hongereg Wëllef ënner hire Trapen.
6. Si wäerten eropgoen an d'Land vu senge Erwählten ënner Féiss trëppelen, an d'Land vu senge Erwählten wäert virun hinne wéi en Dreschbuedem an eng Strooss sinn:
7. Mee d'Stad vu menge Gerechten wäert en Hindernis fir hir Päerd sinn. An si wäerten ufänken, ënner sech ze kämpfen, an hir riets Hand wäert staark géint sech selwer sinn, an e Mann wäert säi Brudder net kennen, nach e Jong säi Papp oder seng Mamm, bis et keng Zuel vun de Läichen duerch hir Schluecht gëtt, an hir Strof net ëmsoss ass.
8. An deenen Deeg wäert d'Sheol seng Kiefer opmaachen, an si wäerten dran verschléckt ginn, an hir Zerstéierung wäert op en Enn sinn; d'Sheol wäert d'Sünder virun den Erwählten verschléngen.

KAPITEL 57

1. An duerno hunn ech eng aner Masse Wonen a Männer gesinn, déi drop gefuer sinn, an déi mat de Wand aus dem Osten a vum Westen no dem Süden koumen.
2. An de Kaméidi vun hire Wonnen ass héieren ginn, an wéi dësen Onrou stattfonnt huet, hunn déi Helleg aus dem Himmel et bemierkt, an d'Sailen vun der Äerd goufen vun hirer Plaz geréckelt, an de Kaméidi dovun ass vun engem Enn vum Himmel bis zum aneren op engem Dag héieren ginn.
3. An si wäerten all sech eroffalen an den Här vun de Geeschter ubidden. An dat ass d'Enn vun der zweeter Parabel.

KAPITEL 58

1. An ech hunn ugefaangen, déi drëtt Parabel iwwer déi Gerecht an Erwählten ze erzielen.
2. Geseent sidd Dir, Dir Gerecht an Erwählt, well Äert Schicksal wäert herrlech sinn.
3. An déi Gerecht sinn am Liicht vun der Sonn. An déi Ausgewielten am Liicht vum éiwege Liewen: D'Deeg vun hirem Liewen sinn onendlech, an d'Deeg vun den Hellegen ouni Zuel.
4. A si wäerten d'Liicht sichen a Gerechtegkeet beim Här vun de Geeschter fannen: Et wäert Fridden fir déi Gerecht sinn am Numm vum Éiwege Här.
5. An duerno soll et zu den Hellegen am Himmel gesot ginn, datt si d'Geheimnisser vun der Gerechtegkeet sichen sollen, d'Ierfschaft vum Glawen: Well et ass hell ginn wéi d'Sonn op der Äerd, an d'Däischtert ass eriwwer.
6. An et wäert e Liicht ginn, dat ni ophält, an et wäert bis zu enger Limit vun Deeg net kommen, well d'Däischtert wäert fir d'éischt zerstéiert ginn, an d'Liicht wäert virum Här vun de Geeschter etabléiert ginn, an d'Liicht vun der Oprechtheet wäert fir ëmmer virum Här vun de Geeschter etabléiert ginn.

KAPITEL 59

1. An där Zäit hunn meng Aen d'Geheimnisser vun de Blëtzer gesinn, an d'Luuchten, an d'Uerteeler, déi se ausféieren, an déi se als Segen oder Fluch oplueden, wéi den Här vun de Geeschter et wëll.
2. An do hunn ech d'Geheimnisser vum Donner gesinn, a wéi wann en uewen am Himmel kléngt, säi Klang héieren gëtt, an hien huet mir d'Uerteeler gesinn, déi op der Äerd ausgeübt goufen, egal ob se fir Wuelbefannen a Segen sinn, oder fir e Fluch, laut dem Wuert vum Här vun de Geeschter.
3. An duerno goufen mir all d'Geheimnisser vun de Luuchten a Blëtzer gewisen, an si liichten zum Segen an zur Befriedigung.

KAPITEL 60

1. Am Joer fënnefhonnert, am siwente Mount, um véierzéngten Dag vum Mount am Liewe vum Henoch. An där Parabel hunn ech gesinn, wéi e mächtegt Biewen den Himmel vun den Himmel zum Biewen bruecht huet, an d'Här vum Allerhéchsten, an d'Engelen, dausenddausend an zéngdausendmol zéngdausend, mat enger grousser Onrou opgereegt waren.
2. An den Haapt vun den Deeg souz um Troun vu senger Herrlechkeet, an d'Engelen an déi Gerecht stoungen ëm hien.
3. An e grousst Zidderen huet mech gepackt, an Angscht huet mech gepackt, a meng Lenden hunn noginn, a meng Zänn sinn opgeléist ginn, an ech sinn op mäi Gesiicht gefall.
4. An de Michael huet en aneren Engel vun den Hellegen geschéckt an hien huet mech opgehuewen, an nodeems hien mech opgehuewen hat, ass mäi Geescht zréckkomm; well ech konnt de Bléck vun dëser Arméi, dem Opstand an dem Zidderen vum Himmel net ausstoen. An de Michael sot zu mir: "Firwat bass du iwwer sou eng Visioun onroueg? Bis haut huet den Dag vu senger Barmhäerzegkeet gedauert; an hien ass barmhäerzeg a laangwiereg géintiwwer deenen, déi op der Äerd wunnen."
5. A wann den Dag, an d'Muecht, an d'Strofe, an d'Uerteel kommen, deen den Här vun de Geeschter fir déi virbereet huet, déi dat gerecht Gesetz net ubidden, a fir déi, déi dat gerecht Uerteel verleegnen, a fir déi, déi säin Numm ongëlteg huelen - dann ass deen Dag virbereet, fir déi Erwählten e Bund, awer fir Sënner eng Enquête.

6. Wann d'Strofe vum Här vun de Geeschter op si riicht, da soll se réieren, fir datt d'Strofe vum Här vun de Geeschter net ëmsoss kënnt, an et soll d'Kanner mat hire Mammen an d'Kanner mat hire Pappen ëmbréngen. Duerno soll d'Uerteel no senger Barmhäerzegkeet a senger Gedold stattfannen.
7. An un deem Dag sinn zwou Monsteren getrennt ginn, e weiblecht Monster mam Numm Leviathan, fir an den Ofgrond vum Ozean iwwer de Quelle vum Waasser ze wunnen.
8. Mä de Mann heescht Behemoth, deen mat senger Broscht eng verwüst Wüst mam Numm Dûidâin bewunnt huet, am Oste vum Gaart, wou déi Erwählt a Gerecht wunnen, wou mäi Grousspapp opgeholl gouf, de siwente vum Adam, den éischte Mënsch, deen den Här vun de Geeschter erschaf huet.
9. An ech hunn den aneren Engel gebiet, mir d'Muecht vun dëse Monsteren ze weisen, wéi se op engem Dag getrennt a gehäit goufen, déi eng an den Ofgrond vum Mier, an déi aner an d'dréchent Land vun der Wüst.
10. An hien huet zu mir gesot: "Du Mënschejong, hei sicht du erauszefannen, wat verstoppt ass."
11. An den aneren Engel, deen mat mir gaangen ass a mir dat Verstoppt gewisen huet, huet mir gesot, wat Éischt an Lescht am Himmel an der Héicht ass, an ënner der Äerd an der Déift, an um Enn vum Himmel, an op de Fundamenter vum Himmel.
12. An d'Kummeren vun de Wand, a wéi d'Wand opgedeelt sinn, a wéi se gewien ginn, a wéi d'Portale vun de Wand berechent ginn, all no der Kraaft vum Wand, an der Kraaft vun de Luuchte vum Mound, an no der Kraaft déi passend ass: an d'Divisioune vun de Stären no hiren Nimm, a wéi all d'Divisioune opgedeelt sinn.
13. An den Donner no de Plazen, wou e falen, an all d'Opdeelungen, déi ënner de Blëtzer gemaach ginn, fir datt se liichten, an hir Arméi, fir datt se direkt gehorchen.
14. Well den Donner huet Plazen zur Rou, déi him zougewisen sinn, während e op säi Klang waart; an den Donner an de Blëtz sinn onzertrennlech, an obwuel se net een an ongedeelt sinn, ginn se allebéid duerch de Geescht zesummen a trennen sech net.
15. Well wann de Blëtz blénkt, léisst den Donner seng Stëmm eraus, an de Geescht forcéiert eng Paus wärend dem Knall a verdeelt se gläichméisseg tëscht hinnen; well de Schatz vun hire Knall ass wéi de Sand, an all eenzel vun hinnen, wann e knallt, gëtt mat engem Zügel festgehalen a vun der Kraaft vum Geescht zréckgedréckt a no de ville Véierel vun der Äerd no vir gedréckt.
16. An de Geescht vum Mier ass männlech a staark, an no der Kraaft vu senger Kraaft zitt hien en mat engem Zügel zréck, an op déiselwecht Manéier gëtt en no vir gedriwwen a verdeelt sech tëscht all de Bierger vun der Äerd.
17. An de Geescht vum Reif ass säin eegenen Engel, an de Geescht vum Hagel ass e gudden Engel.
18. An de Geescht vum Schnéi huet seng Zëmmeren wéinst senger Kraaft verlooss -- Et ass e spezielle Geescht dran, an dat wat dovun eropkënnt ass wéi Damp, a säin Numm ass Frascht.
19. An de Geescht vum Niwwel ass net mat hinnen an hire Kammeren vereenegt, mä hien huet eng speziell Kammer; well säi Laf ass glorräich souwuel am Liicht wéi och an der Däischtert, am Wanter wéi och am Summer, an a senger Kammer ass en Engel.
20. An de Geescht vum Tau huet seng Wunneng um Enn vum Himmel, a ass mat de Kammeren vum Reen verbonnen, a säi Laf ass am Wanter a Summer: a seng Wolleken an d'Wolleke vum Niwwel sinn verbonnen, an déi eng gëtt dem aneren.
21. A wann de Geescht vum Reen aus senger Kammer erausgeet, kommen d'Engelen, maachen d'Kammer op a féieren se eraus, a wann se iwwer déi ganz Äerd verbreet ass, vereenegt se sech mam Waasser op der Äerd. A wann se sech mam Waasser op der Äerd vereenegt ...
22. Well d'Waasser ass fir déi, déi op der Äerd wunnen; well si sinn d'Ernierung fir d'Äerd vum Allerhéchsten, deen am Himmel ass: dofir gëtt et e Mooss fir de Reen, an d'Engele këmmeren sech doriwwer.
23. An dës Saachen hunn ech a Richtung Gaart vun de Gerechten gesinn.
24. An den Engel vum Fridden, deen bei mir war, sot zu mir: 'Dës zwee Monsteren, déi no der Gréisst vu Gott virbereet sinn, wäerten ...

KAPITEL 61

1. An ech hunn an där Zäit gesinn, wéi laang Schnouer deenen Engelen ginn goufen, an si hunn sech Flilleke geholl a si sinn no Norden geflunn.
2. An ech hunn den Engel gefrot a gesot: "Firwat hunn dës Engelen dës Schnouer geholl a fortgaang?" An hien huet zu mir gesot: "Si sinn gaang fir ze moossen."
3. An den Engel, deen mat mir gaangen ass, sot zu mir: "Dës wäerten d'Moosse vun de Gerechten bréngen, an d'Seeler vun de Gerechten zu de Gerechten, fir datt si sech fir ëmmer an ëmmer op den Numm vum Här vun de Geeschter vertraue kënnen."
4. Déi Erwählten fänken un, mat den Erwählten ze wunnen, an dat sinn d'Moossnamen, déi dem Glawen ginn, an déi d'Gerechtegkeet stäerken.
5. An dës Moossname wäerten all d'Geheimnisser vun den Déiften vun der Äerd opdecken, an déi, déi vun der Wüst zerstéiert goufen, an déi, déi vun den Déieren verschléngt goufen, an déi, déi vun de Fësch vum Mier verschléngt goufen, fir datt se zréckkommen a sech selwer ophalen, um Dag vum Erwählten; well keen wäert virum Här vun de Geeschter zerstéiert ginn, a keen kann zerstéiert ginn.
6. An all déi uewen am Himmel wunnen, hunn e Kommando a Muecht an eng Stëmm an ee Liicht wéi Feier kritt.
7. An dee mat hiren éischte Wierder hunn si geseent, an hunn hie mat Wäisheet gelueft a gelueft, an si ware schlau a Ried a Liewensgeescht.
8. An den Här vun de Geeschter huet den Erwählten op den Troun vun der Herrlechkeet gesat. An hie wäert all d'Wierker vun den Hellegen uewen am Himmel beurteelen, an op der Waag sollen hir Dote gewien ginn,
9. A wann hie säi Gesiicht ophieft, fir hir geheim Weeër no dem Wuert vum Numm vum Här vun de Geeschter ze beurteelen, an hire Wee no dem Wee vum gerechte Geriicht vum Här vun de Geeschter, dann wäerte si all mat enger Stëmm schwätzen a luewen, an den Numm vum Här

vun de Geeschter verherrlechen, erhiewen an helleg maachen.
10. An Hie wäert all d'Häre vum Himmel an all déi Helleg uewen, an d'Häre vu Gott, de Cherub, de Seraphin an den Ophannin, an all d'Engele vun der Muecht, an all d'Engele vun de Fürstentum, an den Erwählten, an déi aner Muechten op der Äerd an iwwer dem Waasser ruffen.
11. Un deem Dag sollen si eng Stëmm erhiewen, a seegnen, verherrlechen an erhiewen am Geescht vum Glawen, an am Geescht vun der Wäisheet, an am Geescht vun der Gedold, an am Geescht vun der Barmhäerzegkeet, an am Geescht vum Uerteel a vum Fridden, an am Geescht vun der Guttheet, an all sollen mat enger Stëmm soen: "Gelueft ass Hien, an den Numm vum Här vun de Geeschter soll fir ëmmer an ëmmer gepriesent ginn."
12. All déi, déi net uewen am Himmel schlofen, sollen hien luewen: All déi Helleg, déi am Himmel sinn, sollen hien luewen, an all déi Erwählten, déi am Gaart vum Liewen wunnen: An all Geescht vum Liicht, deen fäeg ass, Ären geseenten Numm ze luewen, ze verherrlechen, ze erhiewen an ze helleg, an all Fleesch soll Ären Numm iwwer all Mooss fir ëmmer an ëmmer luewen.
13. Well grouss ass d'Barmhäerzegkeet vum Här vun de Geeschter, an Hie ass laangleedeg, an all seng Wierker an alles wat Hie geschaf huet, huet Hie de Gerechten an Erwählten am Numm vum Här vun de Geeschter opgedeckt.

KAPITEL 62

1. An esou huet den Här de Kinneken an de Mächtegen an den Erhiewten, an deenen, déi op der Äerd wunnen, gebueden a gesot: 'Maacht Är Aen op a hieft Är Hénger erop, wann Dir fäeg sidd, den Erwählten ze erkennen.'
2. An den Här vun de Geeschter huet hien op den Troun vu senger Herrlechkeet gesat, an de Geescht vun der Gerechtegkeet gouf iwwer hie gegoss, an d'Wuert vu sengem Mond ëmbréngt all d'Sünder, an all déi Ongerecht ginn virun sengem Gesiicht zerstéiert.
3. An deem Dag wäerten all d'Kinneken an déi Mächteg, an déi Erhiewt an déi, déi d'Äerd halen, opstoen. Si wäerten gesinn a erkennen, wéi hien op sengem Troun sëtzt. Gerechtegkeet gëtt virun him geriicht, a kee Ligenwuert gëtt virun him geschwat.
4. Dann wäert Péng iwwer si kommen wéi iwwer eng Fra a Gebuert, a si huet Péng beim Gebuert, wann hiert Kand an de Mond vum Gebärmutter kënnt, a si huet Péng beim Gebuert.
5. An een Deel vun hinne wäert op deen aneren kucken, a si wäerten erschreckt sinn, a si wäerten d'Gesiicht erofsetzen, a Péng wäert si erwëschen, wa se de Mënschejong um Troun vu senger Herrlechkeet gesinn.
6. An d'Kinneken an déi Mächteg an all déi, déi d'Äerd besëtzen, sollen deen, deen iwwer alles herrscht, deen verstoppt war, luewen, verherrlechen a luewen.
7. Well vun Ufank un war de Mënschejong verstoppt, an den Allerhéchsten huet hien a senger Muecht bewahrt an hien den Erwählten opgedeckt.
8. An d'Versammlung vun den Erwählten an Hellegen wäert geséit ginn, an all déi Erwählten wäerten un deem Dag virun him stoen.
9. An all d'Kinneken, déi Mächteg, déi Erhiewt an déi, déi d'Äerd regéieren, wäerten sech virun him op hiert Gesiicht néierfalen, an de Mënschejong ubidden an hir Hoffnung op hie setzen, an hien ufroen a seng Hänn ëm Barmhäerzegkeet verleeden.
10. Trotzdeem wäert den Här vun de Geeschter si sou drécken, datt si séier vu senger Präsenz fortgoen, an hir Gesiichter mat Schimmt gefëllt sinn, an d'Däischtert gëtt méi déif op hire Gesiichter.
11. An hie wäert se den Engelen iwwerginn, fir se ze bestroofen, fir sech un hinnen ze rächen, well se seng Kanner a seng Erwählten ënnerdréckt hunn,
12. A si wäerten e Spektakel fir déi Gerecht a fir seng Erwählt sinn: Si wäerten sech iwwer si freeën, well de Roserei vum Här vun de Geeschter op si läit, a säi Schwäert ass mat hirem Blutt gedronk.
13. An déi Gerecht an Erwählt ginn un deem Dag gerett, a si wäerten ni méi d'Gesiicht vun de Sënner an Ongerechte gesinn.
14. An den Här vun de Geeschter wäert iwwer hinne wunnen, a mat deem Mënschejong wäerte si iessen, a sech leeën an opstoen fir ëmmer an ëmmer.
15. An déi Gerecht an Erwählten wäerten vun der Äerd opgestan sinn, an ophalen, en erofgedréckten Ausgesinn ze hunn. A si wäerten a Kleeder vun der Herrlechkeet ugedoe ginn,
16. An dëst sinn d'Kleeder vum Liewen vum Här vun de Geeschter: An Är Kleeder ginn net al, an Är Herrlechkeet wäert net virum Här vun de Geeschter verschwannen.

KAPITEL 63

1. An deenen Deeg wäerten déi Mächteg an d'Kinneken, déi d'Äerd besëtzen, Hien bieden, hinnen eng kleng Paus vun senge Strofengele ze ginn, deenen si iwwerginn goufen, fir datt si sech virum Här vun de Geeschter nidderfalen an ubidden, an hir Sënne virun Him beichten.
2. An si wäerten den Här vun de Geeschter luewen a verherrlechen, a soen: 'Gelueft ass den Här vun de Geeschter an den Här vun de Kinneken, an den Här vun de Mächtegen an den Här vun de Räichen, an den Här vun der Herrlechkeet an den Här vun der Wäisheet,
3. An herrlech an all Geheimnis ass Deng Kraaft vu Generatioun zu Generatioun, an Deng Herrlechkeet fir ëmmer an ëmmer: Déif sinn all Deng Geheimnisser an onzielbar, an Deng Gerechtegkeet ass onberechenbar.
4. Mir hunn elo geléiert, datt mir den Här vun de Kinneken an deen, deen iwwer all Kinneken ass, verherrlechen a luewen sollen.
5. An si wäerten soen: 'Wéi wann mir Rou hätten, fir ze verherrlechen an ze danken, an eise Glawen viru senger Herrlechkeet ze bekennen!'
6. An elo verlaange mir no enger klenger Rou, awer mir fannen se net. Mir verfollegen se awer kréien se net. D'Liicht ass virun eis verschwonnen, an d'Däischtert ass eis Wunnplaz fir ëmmer an ëmmer.
7. Well mir hunn net virun Him gegleeft, nach den Numm vum Här vun de Geeschter verherrlecht, nach eisen Här verherrlecht, mee eis Hoffnung war am Zepter vun eisem Räich, an an eiser Herrlechkeet.

8. An um Dag vun eisem Leed a vun eiser Bedrügerung rett hien eis net, a mir fannen keng Rou fir ze getuigen, datt eisen Här a senge Wierker a senge Uerteeler a senger Gerechtegkeet wouer ass, a seng Uerteeler kee Persounesënn hunn.
9. A mir gi wéinst eise Wierker virun sengem Gesiicht fort, an all eis Sënne gi mat Gerechtegkeet gerechent.
10. Elo wäerte si zu sech selwer soen: 'Eis Séilen si voller ongerechtem Gewënn, awer dat hält eis net dovun of, aus der Mëtt dovun an d'Laascht vum Scheol erofzekommen.'
11. An duerno wäerten hir Gesiichter mat Däischtert gefëllt sinn, a Schimmt virum Mënschejong, a si wäerten aus senger Präsenz verdriwwe ginn, an d'Schwäert wäert virun him an hirer Mëtt bleiwen.
12. Sou huet den Här vun de Geeschter gesot: 'Dëst ass d'Uerdnung an d'Uerteel iwwer déi Mächteg an d'Kinneken an déi Erhiewten an déi, déi d'Äerd virum Här vun de Geeschter besëtzen.'

KAPITEL 64

1. An aner Formen, déi ech op där Plaz verstoppt gesinn hunn.
2. Ech hunn d'Stëmm vum Engel héieren soen: 'Dëst sinn d'Engelen, déi op d'Äerd erofkomm sinn, an déi dat verstoppt war fir d'Mënschekanner opgedeckt hunn an d'Mënschekanner dozou verféiert hunn, Sënn ze maachen.'

KAPITEL 65

1. An deenen Deeg huet den Noah gesinn, datt d'Äerd ënnergaangen ass an datt hir Ënnergang no war.
2. An hien ass vun do opgestan an ass bis un d'Enn vun der Äerd gaangen, an huet säi Grousspapp Enoch haart geruff. An den Noah huet dräimol mat enger bitterer Stëmm gesot: "Héiert mech, héiert mech, héiert mech."
3. An ech hunn zu him gesot: "So mir, wat et ass, wat op der Äerd fällt, datt d'Äerd an esou enger schlechter Situatioun ass a gerëselt gëtt, fir datt ech net mat hir ëmgoe soll?"
4. An duerno gouf et e grousse Kaméidi op der Äerd, an eng Stëmm gouf vum Himmel héieren, an ech sinn op mäi Gesiicht gefall.
5. An den Henoch, mäi Grousspapp, koum bei mir a sot zu mir: "Firwat hues du mat engem batteren Tréinen a Gejäiz zu mir geruff?"
6. An e Gebot ass vun der Präsenz vum Här erausgaang iwwer déi, déi op der Äerd wunnen, datt hiren Ënnergang vollbruecht ass, well si all d'Geheimnisser vun den Engelen an all d'Gewalt vun den Dämonen an all hir Kräfte - déi geheimsten - an all d'Kraaft vun deenen, déi Zauberkonscht praktizéieren, an d'Kraaft vun der Hexerei an d'Kraaft vun deenen, déi geschmollte Biller fir déi ganz Äerd maachen:
7. A wéi Sëlwer aus dem Stëbs vun der Äerd produzéiert gëtt, a wéi mëllt Metall an der Äerd entsteet.
8. Well Bläi a Zinn ginn net aus der Äerd produzéiert wéi déi éischt: et ass eng Quell, déi se produzéiert, an en Engel steet dran, an dee Engel ass iwwerzeegend.'
9. Duerno huet mäi Grousspapp Enoch mech bei der Hand geholl, mech opgehuewen a sot zu mir: "Gitt, well ech hunn den Här vun de Geeschter iwwer dëse Kaméidi op der Äerd gefrot."
10. An hien huet zu mir gesot: "Wéinst hirer Ongerechtegkeet ass hiert Uerteel festgeluecht ginn a wäert vu mir net fir ëmmer zréckgehale ginn. Wéinst den Zauberkonscht, déi si erfuerscht a geléiert hunn, wäert d'Äerd an déi, déi drop wunnen, zerstéiert ginn."
11. An dës - si hunn kee Plaz fir sech fir ëmmer ze bereien, well si hunn hinnen dat gewisen, wat verstoppt war, an si sinn déi Veruerteelt: awer wat dech ugeet, mäi Jong, den Här vun de Geeschter weess, datt du reng bass, a fräi vun dëser Virwërf iwwer d'Geheimnisser.
12. An Hien huet däin Numm bestëmmt, ënnert den Hellegen ze sinn, an hie wäert dech ënner deenen, déi op der Äerd wunnen, schützen, an huet däin gerecht Nokommen souwuel fir Kinnekräich wéi och fir grouss Éieren bestëmmt, an aus däinem Nokommen soll eng Quell vun de Gerechten an Hellegen ouni Zuel fir ëmmer erauskommen.

KAPITEL 66

1. Duerno huet hien mir d'Engele vun der Strof gewisen, déi bereet sinn ze kommen an all d'Kraaft vun de Waasser ënner der Äerd fräizeloossen, fir Uerteel an Zerstéierung iwwer all déi ze bréngen, déi op der Äerd liewen.
2. An den Här vun de Geeschter huet den Engelen, déi erausgaange sinn, den Uerder ginn, datt si d'Waasser net solle klammen, mä se solle stoppen, well dës Engelen iwwer d'Muecht vun de Waasser waren.
3. An ech sinn aus der Präsenz vum Henoch fortgaang.

KAPITEL 67

1. An deenen Deeg koum d'Wuert vu Gott zu mir, an hien huet zu mir gesot: 'Noah, däi Lot ass viru mir komm, e Lot ouni Schold, vill Léift a Rechtschaft.'
2. An elo bauen d'Engele e Gebai aus Holz, a wann se dës Aufgab fäerdeg hunn, wäert ech meng Hand drop leeën an et erhalen, an dovunner wäert de Som vum Liewen erauskommen, an eng Ännerung wäert agoen, sou datt d'Äerd net ouni Awunner bleift.
3. An ech wäert däi Nokommen viru mir fir ëmmer an ëmmer festhalen, an ech wäert déi, déi mat dir wunnen, verbreeden: et wäert net onfruchtbar op der Uewerfläch vun der Äerd sinn, mee et wäert geseent ginn a sech op der Äerd am Numm vum Här multiplizéieren.
4. An hie wäert déi Engelen, déi Ongerechtegkeet bewisen hunn, an deem brennende Dall agespaart hunn, dat mäi Grousspapp Enoch mir fréier am Westen gewisen hat, tëscht de Bierger aus Gold, Sëlwer, Eisen, mëllen Metall an Zinn.
5. An ech hunn dat Dall gesinn, an deem et e grousse Widderstand an e Widderstand vum Waasser gouf.
6. An wéi all dat geschitt ass, ass aus deem feierleche geschmollte Metall an duerch seng Krampfung op där Plaz e Geroch vu Schwefel entstanen, an et war mat deem Waasser verbonnen, an dat Dall vun den Engelen, déi d'Mënschheet op eng falsch Manéier gefouert haten, huet ënner deem Land gebrannt.

7. An duerch seng Däller fléissen Feierstréim, wou dës Engelen bestrooft ginn, déi déi Leit, déi op der Äerd wunnen, an d'Irre bruecht hunn.
8. Mä dës Waasser wäerten an deenen Deeg fir d'Kinneken an déi Mächteg an déi Erhiewt, an déi, déi op der Äerd wunnen, déngen, fir d'Heelung vum Kierper, awer fir d'Strofe vum Geescht; elo ass hire Geescht voller Begier, fir datt se an hirem Kierper bestrooft kënne ginn, well se den Här vun de Geeschter verleegnen hunn a hir Strof all Dag gesinn, an trotzdem net u säin Numm gleewen.
9. An an deem Mooss wéi d'Verbrenne vun hire Kierper staark gëtt, wäert eng entspriechend Ännerung an hirem Geescht fir ëmmer an ëmmer stattfannen; well virum Här vun de Geeschter wäert keen e läit Wuert soen.
10. Well d'Uerteel wäert iwwer si kommen, well si un d'Begierde vun hirem Kierper gleewen an de Geescht vum Här verleegnen.
11. An déi selwecht Waasser wäerten an deenen Deeg eng Verännerung ënnergoen; well wann dës Engelen an dësem Waasser bestrooft ginn, wäerten dës Waasserquellen hir Temperatur änneren, a wann d'Engele eropkommen, wäert dëst Waasser vun de Quellen sech änneren a kal ginn.
12. An ech hunn de Michael héieren äntweren a soen: "Dëst Uerteel, mat deem d'Engele verurteelt ginn, ass e Beweis fir d'Kinneken an déi Mächteg, déi d'Äerd besëtzen."
13. Well dës Gewässer vum Uerteel déngen zur Heelung vum Kierper vun de Kinneken an der Begier vun hirem Kierper; dofir wäerte si net gesinn a wäerten net gleewen, datt dës Gewässer sech verännere wäerten an e Feier ginn, dat fir ëmmer brennt.

KAPITEL 68

1. An duerno huet mäi Grousspapp Enoch mir d'Léier vun all de Geheimnisser am Buch vun de Parabelen, déi him ginn waren, ginn, an hien huet se fir mech an de Wierder vum Buch vun de Parabelen zesummegesat.
2. An un deem Dag huet de Michael dem Raphael geäntwert a gesot: "D'Kraaft vum Geescht beweegt mech a léisst mech zidderen wéinst der Schwéierheet vum Uerteel vun de Geheimnisser, dem Uerteel vun den Engelen: wien kann dat schwéiert Uerteel aushalen, dat ausgeübt gouf, a virun deem se verschwannen?"
3. An de Michael huet nach eng Kéier geäntwert a gesot zum Raphael: "Wien ass deen, deem säin Häerz net mëll gëtt, a deem seng Zänn net vun dësem Uerteelswuert gestéiert sinn, dat iwwer si erauskomm ass wéinst deenen, déi si sou erausgefouert hunn?"
4. An et ass geschitt, wéi hie virum Här vun de Geeschter stoung, sot de Michael zum Raphael: 'Ech wäert hiren Deel net ënner dem A vum Här iwwerhuelen; well den Här vun de Geeschter ass rosen op si, well se sou maachen, wéi wann se den Här wieren. Dofir wäert alles wat verstoppt ass fir ëmmer an ëmmer op si kommen; well weder Engel nach Mënsch wäert säin Deel dorun hunn, mä eleng si hunn hiert Uerteel fir ëmmer an ëmmer kritt.'

KAPITEL 69

1. An no dësem Uerteel wäerten si Angscht hunn a si zidderen loossen, well si dat deenen gewisen hunn, déi op der Äerd wunnen.
2. A kuckt d'Nimm vun dësen Engelen an dëst sinn hir Nimm: den éischten vun hinnen ass Samjâzâ, den zweeten Artâqîfâ, an den drëtten Armên, de véierte Kôkabêl, de fënneften Tûrâêl, de sechsten Rûmjâl, de siwenten Dânjâl, den aachten Nêqâêl, den néngten Barâqêl, den zéngten Azâzêl, den eeleften Armârôs, den zwieleften Batarjâl, den dräizéngten Busasêjal, de véierzéngten Hanânêl, de fofzéngten Tûrêl, an de sechzéngten Sîmâpêsîêl, de siwwenzéngten Jetrêl, den uechtzéngten Tûmâêl, den néngzéngten Tûrêl, den zwanzegsten Rumâêl, den eenanzwanzegsten Azâzêl.
3. An dëst sinn d'Cheffen vun hiren Engelen an hir Nimm, an hir Cheffen iwwer Honnert an iwwer Fofzeg an iwwer Zéng.
4. Den Numm vum éischte Jeqôn: dat heescht, deen, deen all d'Sënne vu Gott an d'Irre gefouert huet, an se op d'Äerd erofbruecht huet, an se duerch d'Duechtere vun de Mënschen an d'Irre gefouert huet.
5. An den zweeten huet Asbeêl geheescht: hien huet den hellege Jongen vu Gott béise Rot ginn, an huet se an d'Irre gefouert, sou datt se hir Kierper mat den Duechtere vun de Mënschen onrein gemaach hunn.
6. An den Drëtten huet Gâdreêl geheescht: hien ass et, deen de Mënschekanner all d'Schléi vum Doud gewisen huet, an hien huet d'Eva an d'Irre gefouert, an huet de Mënschekanner d'Waffen vum Doud gewisen, de Schëld an d'Pannepfanne, an d'Schwäert fir de Kampf, an all d'Waffen vum Doud de Mënschekanner.
7. An aus senger Hand sinn si géint déi virgaangen, déi op der Äerd wunnen, vun deem Dag un a fir ëmmer.
8. An de véierte gouf Pênêmûe genannt: hien huet de Mënschekanner dat Bittert an dat Séisst geléiert, an hien huet hinnen all d'Geheimnisser vun hirer Wäisheet geléiert.
9. An hien huet d'Mënschheet mat Tënt a Pabeier schrëftlech instruéiert, an doduerch hunn vill vun Éiwegkeet zu Éiwegkeet a bis haut gesënnegt.
10. Well d'Mënsche goufen net fir sou en Zweck geschaf, fir hire gudde Glawen mat Bic an Tënt ze bestätegen.
11. Well d'Mënsche goufen genau wéi d'Engele geschaf, fir datt se reng a gerecht bleiwen, an den Doud, deen alles zerstéiert, hätt se net kéinte kréien, awer duerch dëst Wëssen gi se verluer, an duerch dës Kraaft verbraucht se mech.
12. An de Fënnefte gouf Kâsdejâ genannt: dëst ass hien, deen de Mënschekanner all déi béis Schléi vu Geeschter an Dämonen gewisen huet, an d'Schléi vum Embryo am Gebärmutter, fir datt e verschwënnt, an d'Schléi vun der Séil, d'Bëss vun der Schlaang, an d'Schléi, déi duerch d'Mëtteshëtzt geschéien, de Jong vun der Schlaang mam Numm Tabââ'ĕt.
13. An dëst ass d'Aufgab vum Kâsbeêl, dem Haapt vum Eed, deen hien den Hellegen gewisen huet, wéi hien héich uewen a Herrlechkeet gewunnt huet, an säin Numm ass Bîqâ.
14. Dësen Engel huet de Michael gefrot, him den verstoppten Numm ze weisen, fir datt hien en am Eed kéint

ausspriechen, fir datt déi virun deem Numm an Eed zidderen, déi de Mënschekanner alles verroden hunn, wat am Geheimen war.
15. An dëst ass d'Kraaft vun dësem Eed, well en ass mächteg a staark, an hien huet dësen Eed Akâe an d'Hand vum Michael geluecht.
16. An dëst sinn d'Geheimnisser vun dësem Eed... An si si staark duerch säin Eed: An den Himmel war suspendéiert ier d'Welt geschaf gouf, a fir ëmmer.
17. An duerch si gouf d'Äerd um Waasser gegrënnt, An aus de geheime Verdéiwunge vun de Bierger kommen schéi Waasser, Vun der Schöpfung vun der Welt an an d'Éiwegkeet.
18. An duerch dësen Eed gouf d'Mier geschaf, an als Grondlag huet hien de Sand géint d'Zäit vu sengem Roserei geluecht, an et traut sech net driwwer ze goen, vun der Schöpfung vun der Welt bis an d'Éiwegkeet.
19. An duerch dësen Eed sinn d'Déiften festgemaach ginn, a bleiwen a beweege sech net vun hirer Plaz vun Éiwegkeet zu Éiwegkeet.
20. An duerch dee Eed kompletéieren d'Sonn an de Mound hire Laf, a wäichen net vun hirer Uerdnung vun Éiwegkeet zu Éiwegkeet of.
21. An duerch dee Eed kompletéieren d'Stäre hire Laf, an Hie rifft se bei hiren Nimm, an si äntweren Him vun Éiwegkeet zu Éiwegkeet.
22. An op déiselwecht Manéier d'Geeschter vum Waasser, a vun de Wand, a vun all Zephyren, an hir Weeër aus all de Richtungen vun de Wand.
23. An do sinn d'Stëmme vum Donner an d'Liicht vun de Blëtzer erhale bliwwen: an do sinn d'Kummeren vum Hagel an d'Kummeren vum Reebam, an d'Kummeren vum Niwwel, an d'Kummeren vum Reen an dem Tau erhale bliwwen.
24. An all dës gleewen a soen dem Här vun de Geeschter Merci, a verherrlechen Hien mat all hirer Kraaft, an hiert Iessen ass an all Akt vun Dankbarkeet: si danken, verherrlechen an erhiewen den Numm vum Här vun de Geeschter fir ëmmer an ëmmer.
25. An dësen Eed ass mächteg iwwer si, an duerch hien gi si erhalen an hir Weeër gi erhalen, an hire Cours gëtt net zerstéiert.
26. An et war grouss Freed ënner hinnen, an si hunn gelueft, verherrlecht a gelueft, well den Numm vun deem Mënschejong hinne geopenbaart gi war.
27. An hien huet sech op den Troun vu senger Herrlechkeet gesat, an d'Grondlag vum Uerteel gouf dem Mënschejong ginn, an hien huet d'Sünder verschwannen a vun der Äerd vernicht, an déi, déi d'Welt op de falsche Wee gefouert hunn.
28. Mat Ketten wäerte si gebonnen ginn, an an hirer Versammlungsplaz vun der Zerstéierung wäerte si agespaart ginn, an all hir Wierker verschwannen vun der Äerduewerfläch.
29. An vun elo un wäert näischt Vergängleches ginn; well dee Mënschejong ass erschéngen, an huet sech op den Troun vu senger Herrlechkeet gesat, an all Béises wäert viru sengem Gesiicht verschwannen, an d'Wuert vun deem Mënschejong wäert erausgoen a staark virum Här vun de Geeschter sinn.

KAPITEL 70

1. An duerno ass säin Numm wärend sengem Liewen dem Mënschejong an dem Här vun de Geeschter vun deenen, déi op der Äerd wunnen, erhuewe ginn.
2. An hie gouf op de Wonnen vum Geescht eropgehuewen a säin Numm ass ënnert hinne verschwonnen.
3. An vun deem Dag un war ech net méi zu hinne gezielt: an hien huet mech tëscht den zwéi Wand gesat, tëscht dem Norden an dem Westen, wou d'Engele d'Schnouer geholl hunn, fir mir d'Plaz fir déi Erwählten a Gerechten ze moossen.
4. An do hunn ech déi éischt Väter an déi Gerecht gesinn, déi vun Ufank un op där Plaz gewunnt hunn.

KAPITEL 71

1. An duerno ass mäi Geescht geholl ginn, an hien ass an den Himmel opgestiegen: An ech hunn déi helleg Jongen vu Gott gesinn. Si sinn op Feierflamen getrëppelt: Hir Kleeder ware wäiss an hir Gezei, an hir Gesiichter hunn geglänzt wéi Schnéi.
2. An ech hunn zwou Feierstréim gesinn, an d'Liicht vun deem Feier huet wéi Hyazinthen geschéngt, an ech sinn op mäi Gesiicht virum Här vun de Geeschter gefall.
3. An den Engel Michael, ee vun den Äerzengelen, huet mech bei menger rietser Hand gegraff, mech opgehuewen a mech an all d'Geheimnisser gefouert, an hien huet mir all d'Geheimnisser vun der Gerechtegkeet gewisen.
4. An hien huet mir all d'Geheimnisser vun den Enden vum Himmel gewisen, an all d'Kamere vun all de Stären, an all d'Liichter, vu wou se virum Gesiicht vun den Hellegen erauskommen.
5. An hien huet mäi Geescht an den Himmel vun den Himmel iwwersat, an ech hunn do gesinn, wéi et eng Struktur aus Kristaller wier, an tëscht dëse Kristaller Zong vu liewegem Feier.
6. A mäi Geescht huet de Rimm gesinn, deen dat Haus aus Feier ëmginn huet, an op senge véier Säite ware Stréim voller liewegem Feier, an si hunn dat Haus ëmginn.
7. An ronderëm waren de Seraphin, de Cherubic an den Ophannin: An dëst sinn déi, déi net schlofen, an den Troun vu senger Herrlechkeet bewaachen.
8. An ech hunn Engelen gesinn, déi net ze zielen waren, dausend Dausend, an zéngdausend Mol zéngdausend, déi dëst Haus ëmginn. An de Michael, de Raphael, de Gabriel, de Phanuel, an déi helleg Engelen, déi iwwer dem Himmel sinn, sinn an dëst Haus eran an erausgaang.
9. An si koumen aus deem Haus eraus, an de Michael an de Gabriel, de Raphael an de Phanuel, a vill helleg Engelen ouni Zuel.
10. A mat hinnen de Kapp vun den Deeg, säi Kapp wäiss a reng wéi Woll, a seng Kleeder onbeschreiflech.
11. An ech sinn op mäi Gesiicht gefall, a mäi ganze Kierper ass entspaant ginn, a mäi Geescht gouf verwandelt; an ech hunn mat lauter Stëmm geruff, ... mam Geescht vun der Kraaft, an hunn gepriesent a verherrlecht a gelueft.
12. An dës Seegen, déi aus mengem Mond erausgaange sinn, ware gutt gefälleg virun deem Chef vun den Deeg.

13. An dee Chef vun den Deeg koum mam Michael a Gabriel, Raphael a Phanuel, Dausenden an Zéngdausenden vun Engelen ouni Zuel.
14. An hien ass bei mech komm a begréisst mech mat senger Stëmm a sot zu mir: "Dëst ass de Mënschejong, deen zur Gerechtegkeet gebuer ass; an d'Gerechtegkeet bleift iwwer him, an d'Gerechtegkeet vum Kapp vun den Deeg léisst hien net."
15. An hien huet zu mir gesot: 'Hie verkënnegt dir Fridden am Numm vun der kommender Welt; well vun do aus kënnt de Fridden zënter der Schöpfung vun der Welt, an esou soll et dir fir ëmmer a fir ëmmer sinn.'
16. An all wäerten op senge Weeër goen, well d'Gerechtegkeet hien ni verlooss huet: Mat him wäerten hir Wunnplazen sinn, a mat him hiert Ierfschaft, a si wäerten net vun him getrennt sinn fir ëmmer an ëmmer an ëmmer.
17. An esou wäert et eng laang Zäit mat deem Mënschejong sinn, an déi Gerecht wäerten Fridden an e richtege Wee hunn, am Numm vum Här vun de Geeschter fir ëmmer an ëmmer.

KAPITEL 72

1. D'Buch vun de Coursen vun den Himmelsliichter, d'Bezéiunge vun all eenzel, no hire Klassen, hirem Herrschaftsberäich an hire Joreszäiten, no hiren Nimm an Hierkonftsplazen, a no hire Méint, déi den Uriel, den hellegen Engel, deen bei mir war, deen hire Guide ass, mir gewisen huet; an hien huet mir all hir Gesetzer gewisen, genee sou wéi se sinn, a wéi et a Bezuch op all d'Jore vun der Welt an d'Éiwegkeet ass, bis déi nei Schöpfung fäerdeg ass, déi bis an d'Éiwegkeet dauert.
2. An dëst ass dat éischt Gesetz vun de Liichtkäfer: D'Liichtkäfer, d'Sonn, huet hiren Opgang an den östlechen Himmelsportalen a säin Ënnergang an de westlechen Himmelsportalen.
3. An ech hunn sechs Portaler gesinn, an deenen d'Sonn opkënnt, a sechs Portaler, an deenen d'Sonn ënnergeet an de Mound op- a setzt, an dës Portaler, an d'Leader vun de Stären an déi, déi se féieren: sechs am Osten a sechs am Westen, an all noeneen an enger präziser entspriechender Reiefolleg: och vill Fënsteren op der rietser a lénkser Säit vun dëse Portaler.
4. An als éischt kënnt de grousse Liicht eraus, deen d'Sonn genannt gëtt, a säin Ëmfang ass wéi den Ëmfang vum Himmel, an hien ass komplett mat beliichtendem a waarmem Feier gefëllt.
5. De Won, op deem hien eropgeet, de Wand dréift, an d'Sonn geet vum Himmel ënner a kënnt duerch den Norden zréck, fir an den Osten ze kommen, a gëtt sou gefouert, datt hien un dat passend Portal kënnt a virum Himmel schéngt.
6. Op dës Manéier erhieft hien sech am éischte Mount am grousse Portal, wat de véierte vun dëse sechs Portalen am Ensemble ass.
7. An an deem véierte Portal, vu wou d'Sonn am éischte Mount opkënnt, sinn zwielef Fënsteröffnungen, vu deenen eng Flam erauskënnt, wa se zu hirer Zäit opgemaach ginn.
8. Wann d'Sonn um Himmel opkënnt, kënnt si drësseg Moies hannereneen duerch dat véiert Portal eraus, a geet präzis am véierte Portal am Westen vum Himmel ënner.
9. An an dëser Period gëtt den Dag all Dag méi laang an d'Nuecht all Nuecht méi kuerz bis zum drëssegsten Moien.
10. Un deem Dag ass den Dag ëm en néngten Deel méi laang wéi d'Nuecht, an den Dag ass genee zéng Deeler an d'Nuecht aacht Deeler.
11. An d'Sonn geet vun deem véierte Portal op, geet am véierte ënner a kënnt drësseg Moies zréck an de fënnefte Portal vum Osten, geet vun do aus op a geet am fënnefte Portal ënner.
12. An dann gëtt den Dag ëm zwee Deeler méi laang a mécht eelef Deeler aus, an d'Nuecht gëtt méi kuerz a mécht siwen Deeler aus.
13. An et geet zréck an den Osten a geet duerch dat sechst Portal eran, an et geet eenandrësseg Moies moies op a ënner duerch dat sechst Portal wéinst sengem Zeeche.
14. Un deem Dag gëtt den Dag méi laang wéi d'Nuecht, an den Dag gëtt duebel sou laang wéi d'Nuecht, an den Dag gëtt zwielef Deeler, an d'Nuecht gëtt verkierzt a gëtt sechs Deeler.
15. An d'Sonn geet op, fir den Dag méi kuerz an d'Nuecht méi laang ze maachen, an d'Sonn geet zréck an den Osten, geet duerch dat sechst Portal, geet dovunner op a geet drësseg Moien ënner.
16. A wann drësseg Moien eriwwer sinn, verkierzt sech den Dag ëm genau een Deel, an gëtt eelef Deeler, an d'Nuecht siwen.
17. An d'Sonn geet duerch dat sechst Portal am Westen eraus, geet no Osten a geet drësseg Moies am fënneften Portal op, a geet am Westen erëm ënner am fënneften westlechen Portal.
18. Un deem Dag verkierzt den Dag ëm zwee Deeler a mécht zéng Deeler aus an d'Nuecht aacht Deeler.
19. An d'Sonn geet duerch dat fënneft Portal eraus a geet duerch dat fënneft Portal vum Westen ënner, a geet duerch dat véiert Portal fir eenandrësseg Moien op wéinst hirem Zeeche, a geet am Westen ënner.
20. Un deem Dag ass den Dag mat der Nuecht gläich, a gëtt gläich laang, an d'Nuecht huet néng Deeler an den Dag néng Deeler.
21. An d'Sonn geet vun deem Portal op a geet am Westen ënner, a geet zréck an den Osten a geet drësseg Moies am drëtten Portal op a geet am Westen am drëtten Portal ënner.
22. An un deem Dag gëtt d'Nuecht méi laang wéi den Dag, an d'Nuecht méi laang wéi d'Nuecht, an den Dag méi kuerz wéi den Dag bis den drëssegsten Moien, an d'Nuecht ass genee zéng Deeler an den Dag aacht Deeler.
23. An d'Sonn geet vun deem drëtte Portal op a geet duerch dat drëtt Portal am Westen ënner a geet zréck an den Osten, a fir drësseg Moien geet si duerch dat zweet Portal am Osten op, an op déiselwecht Manéier geet si duerch dat zweet Portal am Westen vum Himmel ënner.
24. An un deem Dag ass d'Nuecht eelef Deeler an den Dag siwen Deeler.
25. An d'Sonn geet un deem Dag vun deem zweete Portal op a geet am Westen ënner duerch dat zweet Portal, a geet fir eenandrësseg Moien no Osten zréck an dat éischt Portal, a geet am éischte Portal am Weste vum Himmel ënner.
26. An un deem Dag gëtt d'Nuecht méi laang an ass duebel sou laang wéi den Dag: an d'Nuecht ass genee zwielef Deeler an den Dag sechs.

27. An d'Sonn huet domat d'Deelung vun hirer Ëmlafbunn duerchkräizt a dréint sech erëm ëm dës Deelung vun hirer Ëmlafbunn, an trëtt drësseg Moies an dëse Portal an a geet och am Westen vis-à-vis dovunner ënner.
28. An där Nuecht ass d'Nuecht ëm en néngten Deel verkierzt, an d'Nuecht ass eelef Deeler an den Dag siwen Deeler ginn.
29. An d'Sonn ass zréckkomm an ass an den zweete Portal am Osten eragaangen, a kënnt op dës Deeler vu senger Ëmlafbunn fir drësseg Moien zréck, opgoend an ënnergoend.
30. An un deem Dag gëtt d'Nuecht méi laang, an d'Nuecht ass zéng Deeler an den Dag aacht.
31. An un deem Dag geet d'Sonn vun deem Portal op, geet am Westen ënner, geet zréck an den Osten, geet fir eenandrësseg Moien duerch dat drëtt Portal op, geet am Westen vum Himmel ënner.
32. Un deem Dag verkierzt sech d'Nuecht a mécht néng Deeler aus, an den Dag néng Deeler, an d'Nuecht ass gläich wéi den Dag an d'Joer ass genee wéi seng Deeg dräihonnert véieranzwanzeg.
33. An d'Längt vum Dag an der Nuecht, an d'Kuerzheet vum Dag an der Nuecht entstinn - duerch de Laf vun der Sonn ginn dës Ënnerscheeder gemaach.
34. Sou kënnt et, datt säi Laf all Dag méi laang gëtt, a säi Laf all Nuecht méi kuerz.
35. An dëst ass d'Gesetz an de Laf vun der Sonn, an hir Réckkehr sou dacks wéi si sechzeg Mol zréckkënnt an opkënnt, also de grousse Liicht, deen d'Sonn genannt gëtt, fir ëmmer an ëmmer.
36. An dat, wat sou opkënnt, ass de grousse Liichttuerm, an et gëtt sou genannt no sengem Ausgesinn, sou wéi den Här et gebueden huet.
37. Wéi hien opkënnt, sou geet hien ënner an net méi erof, a rouet net, mä leeft Dag an Nuecht, a säi Liicht ass siwemol méi hell wéi dat vum Mound; awer wat d'Gréisst ugeet, si béid gläich.

KAPITEL 73

1. An no dësem Gesetz hunn ech en anert Gesetz gesinn, dat sech mat dem méi klenge Liichttuerm beschäftegt, deen de Mound genannt gëtt.
2. An hiren Ëmfang ass wéi den Ëmfang vum Himmel, an hire Won, an deem si fiert, gëtt vum Wand ugedriwwen, a Liicht gëtt hir a bestëmmte Mooss ginn.
3. An hiren Opgang an Ënnergang änneren sech all Mount: an hir Deeg sinn wéi d'Deeg vun der Sonn, a wann hiert Liicht gläichméisseg ass, entsprécht et dem siwenten Deel vum Liicht vun der Sonn.
4. An esou kënnt si op. An hir éischt Phas am Osten kënnt um drëssegsten Dag eraus: an un deem Dag gëtt si sichtbar, a stellt fir Iech déi éischt Phas vum Mound um drëssegsten Dag zesumme mat der Sonn am Portal duer, wou d'Sonn opgeet.
5. An déi eng Hallschent vun hir geet mat engem siwenten Deel eraus, an hire ganze Ëmfang ass eidel, ouni Liicht, mat Ausnam vun engem siwenten Deel dovun, an dem véierzéngten Deel vun hirem Liicht.
6. A wann si ee siwentel Deel vun der Hallschent vun hirem Liicht kritt, dann entsprécht hiert Liicht engem siwentel Deel an der Hallschent dovun.
7. An si geet mat der Sonn ënner, a wann d'Sonn opkënnt, geet de Mound mat him op a kritt d'Halschent vun engem Deel Liicht, an an där Nuecht um Ufank vun hirem Moien um Ufank vum Mounddag geet de Mound mat der Sonn ënner, an ass déi Nuecht onsichtbar mat de véierzéng Deeler an der Halschent vun engem vun hinnen.
8. An si kënnt un deem Dag mat genau engem siwenten Deel op, a kënnt eraus an zréck vum Sonnenopgang, an an hiren verbleiwenen Deeg gëtt si hell an den dräizéng verbleiwenen Deeler.

KAPITEL 74

1. An ech hunn en anere Wee gesinn, e Gesetz fir si, a wéi si no deem Gesetz hir monatlech Revolutioun ausféiert.
2. An all dës huet den Uriel, den hellege Engel, deen de Leader vun hinnen all ass, mir gewisen, an hir Positiounen, an ech hunn hir Positiounen opgeschriwwen, sou wéi hie se mir gewisen huet, an ech hunn hir Méint opgeschriwwen, sou wéi se waren, an d'Erscheinung vun hire Luuchten, bis fofzéng Deeg eriwwer waren.
3. An enger eenzeger siwenter Deeler erfëllt si all hiert Liicht am Osten, an an enger eenzeger siwenter Deeler erfëllt si all hir Däischtert am Westen.
4. An a bestëmmte Méint ännert si hir Astellungen, an a bestëmmte Méint verfollegt si hiren eegene spezielle Wee.
5. An zwéi Méint geet de Mound mat der Sonn ënner: an deenen zwéi mëttleren Portalen den drëtten an de véierten.
6. Si geet siwen Deeg eraus, dréit sech ëm a kënnt erëm duerch d'Portal zréck, wou d'Sonn opgeet, a kritt all hiert Liicht: si zitt sech vun der Sonn zréck, an aacht Deeg geet si an dat sechst Portal eran, aus deem d'Sonn erausgeet.
7. A wann d'Sonn duerch de véierte Portal erausgeet, geet si siwen Deeg weider, bis si vum fënnefte fortgeet a sech a siwen Deeg erëm an de véierte Portal zréckdréit an hiert ganzt Liicht erfëllt. An aacht Deeg geet si zréck an trëtt an den éischte Portal eran.
8. An si kënnt a siwen Deeg erëm an dat véiert Portal zréck, aus deem d'Sonn erausgeet.
9. Sou hunn ech hir Positioun gesinn - wéi d'Mounden an deenen Deeg opgestan an d'Sonn ënnergaangen sinn.
10. A wann fënnef Joer zesummegezielt ginn, huet d'Sonn en Iwwerfloss vun drësseg Deeg, an all d'Deeg, déi sech fir ee vun dëse fënnef Joer zoufëlle, wann se voll sinn, belafe sech op 364 Deeg.
11. An den Iwwerfloss vun der Sonn an de Stäre belafe sechs Deeg: a 5 Joer ginn 6 Deeg all Joer op 30 Deeg zréck: an de Mound fällt hannert der Sonn an de Stäre bis zur Zuel vun 30 Deeg.
12. An d'Sonn an d'Stäre bréngen all d'Jore genee eran, sou datt se hir Positioun net ëm een eenzegen Dag an d'Éiwegkeet virukommen oder verzögeren; mä d'Jore mat perfekter Gerechtegkeet an 364 Deeg ofschléissen.
13. An 3 Joer sinn et 1092 Deeg, an a 5 Joer 1820 Deeg, sou datt et an 8 Joer 2912 Deeg sinn.
14. Eleng fir de Mound belafe sech d'Deeg an 3 Joer op 1062 Deeg, an a 5 Joer fällt hien 50 Deeg hannendrun: [d.h.

zur Zomm (vun 1770) mussen nach (1000 an) 62 Deeg derbäigesat ginn.]
15. An a 5 Joer sinn et 1770 Deeg, sou datt fir de Mound d'Deeg an 8 Joer 2832 Deeg sinn.
16. [Well an 8 Joer ass si ëm 80 Deeg hannendrun], all d'Deeg, déi si an 8 Joer hannendrun ass, sinn 80.
17. An d'Joer ass genee am Aklang mat hire Weltstatiounen an de Statiounen vun der Sonn ofgeschloss, déi vun de Portalen opgoen, duerch déi se (d'Sonn) 30 Deeg op- an ënnergeet.

KAPITEL 75

1. An d'Cheffe vun den Dausende vu Leit, déi iwwer déi ganz Schöpfung an iwwer all d'Stäre gesat sinn, hunn och mat de véier Interkalardeeg ze dinn, well se onzertrennlech vun hirem Amt sinn, laut der Berechnung vum Joer, an dës leeschte Service un de véier Deeg, déi net an der Berechnung vum Joer gezielt ginn.
2. An duerch si maachen d'Mënsche sech do falsch, well dës Liichtkraaften wierklech Déngschter op de Weltstatiounen leeschten, eng am éischten Portal, eng am drëtten Portal vum Himmel, eng am véierten Portal an eng am sechsten Portal, an d'Genauegkeet vum Joer gëtt duerch seng separat dräihonnert véieranzwanzeg Statiounen erreecht.
3. Fir d'Zeechen an d'Zäiten an d'Joren an d'Deeg huet den Engel Uriel mir gewisen, deen den Här vun der Herrlechkeet fir ëmmer iwwer all d'Liichter vum Himmel, am Himmel an an der Welt gesat huet, fir datt si um Himmel regéiere sollen an op der Äerd gesi ginn, a Leader fir den Dag an d'Nuecht sinn, also d'Sonn, de Mound an d'Stären, an all déi déngend Kreaturen, déi hir Rotatioun an all de Wonnen vum Himmel maachen.
4. Op déiselwecht Aart a Weis huet den Uriel mir zwielef Dieren gewisen, déi um Ëmfang vum Sonnewon um Himmel op waren, duerch déi d'Sonnestrahlen erausbriechen: an aus hinnen gëtt d'Wäermt iwwer d'Äerd verdeelt, wa se zu hire bestëmmten Zäiten opgemaach ginn.
5. A fir d'Wand an de Geescht vum Tau, wann se opgemaach ginn, stinn se um Himmel op un den Enden.
6. Wat déi zwielef Portalen am Himmel ugeet, un den Enden vun der Äerd, aus deenen d'Sonn, de Mound an d'Stären erauskommen, an all d'Wierker vum Himmel am Osten an am Westen.
7. Et gi vill Fënsteren op lénks a riets vun hinnen, an eng Fënster zu senger bestëmmter Zäit produzéiert Wäermt, sou wéi dës den Dieren entspriechen, aus deenen d'Stäre kommen, sou wéi Hien hinnen gebueden huet, an wou se ënnergoen, entspriechend hirer Zuel.
8. An ech hunn Wonnen am Himmel gesinn, déi an der Welt gefuer sinn, iwwer deene Portalen, an deenen d'Stäre sech dréien, déi ni ënnergaange sinn.
9. An ee ass méi grouss wéi all déi aner, an et ass deen, deen säi Wee duerch déi ganz Welt mécht.

KAPITEL 76

1. An um Enn vun der Äerd hunn ech zwielef Portaler gesinn, déi zu all Himmelsdeeler op waren, vu wou aus d'Wand erausgoen an iwwer d'Äerd bléisen.
2. Dräi vun hinne sinn op der Uewerfläch vum Himmel op, an dräi am Westen, an dräi op der rietser Säit vum Himmel, an dräi op der lénkser Säit.
3. An déi dräi éischt sinn déi vum Osten, an dräi sinn vum Norden, an dräi no deenen op der lénkser Säit vum Süden, an dräi vum Westen.
4. Duerch véier vun dësen kommen Wand vum Segen a vum Wuelstand, an aus deenen aacht kommen schiedlech Wand: wa se geschéckt ginn, bréngen se Zerstéierung op der ganzer Äerd an op d'Waasser drop, an op all déi drop wunnen, an op alles wat am Waasser an um Land ass.
5. An den éischte Wand aus dëse Portalen, genannt den Ostewand, kënnt duerch dat éischt Portal, dat am Osten ass a Richtung Süden geneigt ass: aus deem kommen Verwüstung, Dréchent, Hëtzt an Zerstéierung.
6. An duerch dat zweet Portal an der Mëtt kënnt dat Richtegt, a vun do aus kënnt Reen a Fruchtbarkeet a Wuelstand an Tau; an duerch dat drëtt Portal, dat Richtung Norden läit, kënnt Keelt an Dréchent.
7. An duerno kommen d'Südwand duerch dräi Portaler eraus: duerch dat éischt Portal, dat no Osten geneigt ass, kënnt e waarme Wand eraus.
8. An duerch dat mëttlert Portal niewendrun kommen doftend Geroch, an Tau a Reen, a Wuelstand a Gesondheet eraus.
9. An duerch den drëtten Dier, deen am Westen läit, kënnt Tau a Reen, Heeschrecken a Verwüstung eraus.
10. An duerno kommen d'Nordwinden: vum siwenten Dier am Osten kommen Tau a Reen, Heeschrecken a Verwüstung.
11. An aus dem mëttleren Entrée kommen an direkter Richtung Gesondheet a Reen an Tau a Wuelstand; an duerch den drëtten Entrée am Westen kommen Wolleken a Reefrascht, a Schnéi a Reen, an Tau a Heeschrecken.
12. An no dëse [véier] kommen d'Westwand: duerch den éischte Portal, deen un den Norden grenzt, kënnt Tau a Reefrascht, a Keelt a Schnéi a Frascht eraus.
13. An aus dem mëttleren Entrée kommen Tau a Reen, Wuelstand a Segen eraus; an duerch dat lescht Entrée, dat un de Süden ugrenzt, kommen Dréchent an Zerstéierung, Verbrennung an Zerstéierung eraus.
14. An déi zwielef Portale vun de véier Himmelsquartieren sinn domat fäerdeg, an all hir Gesetzer an all hir Plagen an all hir Wuelbefannen hunn ech dir gewisen, mäi Jong Methusalem.

KAPITEL 77

1. An den éischte Quartier gëtt Osten genannt, well et den éischten ass: an den zweeten de Süden, well den Allerhéchsten do erofkënnt, jo, do wäert an engem ganz besonnesche Sënn Dee kommen, deen fir ëmmer geseent ass.
2. An de westleche Quartier gëtt déi Vermëngert genannt, well do all d'Liichter vum Himmel verschwannen an ënnergoen.
3. An de véierte Quartal, deen den Norden genannt gëtt, ass an dräi Deeler opgedeelt: den éischten dovun ass fir d'Wunnenge vun de Mënschen; an den zweeten enthält Mierer vu Waasser, an d'Ofgronden a Bëscher a Flëss, an

Däischtert a Wolleken; an den drëtten Deel enthält de Gaart vun der Gerechtegkeet.
4. Ech hunn siwen héich Bierger gesinn, méi héich wéi all d'Bierger, déi op der Äerd sinn: an dovunner kënnt Reiffrascht eraus, an Deeg, Joreszäiten a Joere ginn eriwwer.
5. Ech hunn siwe Flëss op der Äerd gesinn, méi grouss wéi all d'Flëss: ee vun hinnen, deen aus dem Westen kënnt, schëtt säi Waasser an d'Grouss Mier.
6. An dës zwee kommen aus dem Norden zum Mier a schëdden hiert Waasser an d'Erythraesch Mier am Osten.
7. An déi véier reschtlech kommen op der Säit vum Norden an hiert eegent Mier eraus, zwee vun hinnen an d'Erythraesch Mier, an zwee an d'Grouss Mier a lafen do aus, anerer soen: an d'Wüst.
8. Siwe grouss Inselen hunn ech am Mier an um Festland gesinn: zwou um Festland a fënnef am Groussen Mier.

KAPITEL 78

1. An d'Nimm vun der Sonn sinn déi folgend: déi éischt Orjârês, an déi zweet Tômâs.
2. An de Mound huet véier Nimm: den éischten Numm ass Asônjâ, den zweeten Eblâ, den drëtten Benâsê, an de véierten Erâe.
3. Dëst sinn déi zwee grouss Liichter: hiren Ëmfang ass wéi den Ëmfang vum Himmel, an d'Gréisst vum Ëmfang vun deenen zwee ass gläich.
4. Um Ëmfang vun der Sonn ginn et siwe Portioune Liicht, déi méi dobäikommen ewéi dem Mound, an a bestëmmte Moosse gëtt et iwwerdroen, bis de siwenten Deel vun der Sonn opgebraucht ass.
5. An si setzen sech op a ginn duerch d'Portale vum Westen eran, maachen hir Dréiung duerch den Norden, a kommen duerch d'Ostportale op d'Uewerfläch vum Himmel eraus.
6. A wann de Mound opkënnt, erschéngt e véierzéngtel Deel um Himmel: d'Liicht gëtt voll an hir: um véierzéngten Dag erfëllt si hiert Liicht.
7. A fofzéng Deeler vum Liicht ginn op si iwwerdroen bis zum fofzéngten Dag, wou hiert Liicht erfëllt ass, no dem Zeeche vum Joer, a si gëtt fofzéng Deeler, an de Mound wiisst duerch d'Zousätzlech vu véierzéngte Deeler.
8. An an hirem Ofhuelen verklengert sech de Mound um éischten Dag op véierzéng Deeler vu sengem Liicht, um zweeten op dräizéng Deeler Liicht, um drëtten op zwielef, um véierten op eelef, um fënneften op zéng, um sechsten op néng, um siwenten op aacht, um aachten op siwen, um néngten op sechs, um zéngten op fënnef, um eeleften op véier, um zwieleften op dräi, um dräizéngten op zwee, um véierzéngten op d'Halschent vun engem Siwenten, an all hiert verbleiwen Liicht verschwënnt komplett um fofzéngten.
9. An a bestëmmte Méint huet de Mount nénganzwanzeg Deeg an eemol aachtanzwanzeg.
10. An den Uriel huet mir en anert Gesetz gewisen: wéini Liicht op de Mound iwwerdroe gëtt, a wéi eng Säit et vun der Sonn op hie iwwerdroe gëtt.
11. Wärend der ganzer Zäit, an där de Mound a sengem Liicht wiisst, iwwerdréit hien et op sech selwer, wann hien véierzéng Deeg géint d'Sonn hiert Liicht um Himmel erfëllt, a wann hien duerchgängeg beliicht ass, ass hiert Liicht um Himmel vollstänneg erfëllt.
12. An um éischten Dag gëtt si den Neimound genannt, well un deem Dag geet d'Liicht op si op.
13. Si gëtt Vollmound genau den Dag wou d'Sonn am Westen ënnergeet, an aus dem Osten kënnt si an der Nuecht op, an de Mound schéngt déi ganz Nuecht bis d'Sonn géint hir opgeet an de Mound géint d'Sonn ze gesi ass.
14. Op der Säit, wou d'Liicht vum Mound erauskënnt, do schwankt si erëm, bis all d'Liicht verschwënnt an all d'Deeg vum Mount eriwwer sinn, an hiren Ëmfang eidel ass, ouni Liicht.
15. An dräi Méint mécht si aus drësseg Deeg, an zu hirer Zäit mécht si dräi Méint vun nénganzwanzeg Deeg, an deenen si hiren Ofwäich an der éischter Zäitperiod an am éischten Entrée fir honnertsiwwenzeg Deeg erreecht.
16. An an der Zäit vun hirem Ausgang erschéngt si fir dräi Méint vun drësseg Deeg, an fir dräi Méint vun nénganzwanzeg Deeg.
17. Nuets erschéngt si zwanzeg Deeg laang wéi e Mann, an am Dag erschéngt si wéi den Himmel, an et gëtt näischt anescht an hir ausser hirem Liicht.

KAPITEL 79

1. An elo, mäi Jong, hunn ech dir alles gewisen, an d'Gesetz vun all de Stäre vum Himmel ass fäerdeg.
2. An hien huet mir all d'Gesetzer vun dësen fir all Dag, a fir all Zäit vun der Droeregel, a fir all Joer, a fir säin Ausgang, an fir d'Uerdnung, déi him all Mount an all Woch virgeschriwwen ass, gewisen:
3. An den Ofhuelen vum Mound, deen am sechste Portal stattfënnt: well an dësem sechste Portal ass hiert Liicht erfëllt, an duerno ass den Ufank vum Ofhuelen:
4. An den Ofhuelen, deen am éischte Portal a senger Zäit stattfënnt, bis honnertsiwwenzeg Deeg erfëllt sinn: berechent no Wochen, fënnefanzwanzeg Wochen an zwee Deeg.
5. Si fällt genau fënnef Deeg hannert der Sonn an der Uerdnung vun de Stären am Laf vun enger Period, a wann dës Plaz, déi Dir gesitt, duerchkruede gouf.
6. Sou ass d'Bild an d'Skizz vun all Liicht, déi den Uriel, den Äerzengel, deen hire Leader ass, mir gewisen huet.

KAPITEL 80

1. An deenen Deeg huet den Engel Uriel mir geäntwert a gesot: "Kuckt, ech hunn dir alles gewisen, Enoch, an ech hunn dir alles opgedeckt, fir datt du dës Sonn an dëse Mound gesitt, an d'Leader vun de Stäre vum Himmel an all déi, déi se dréien, hir Aufgaben, Zäiten an Ofgäng."
2. An den Deeg vun de Sënner ginn d'Jore verkierzt, an hir Somen ginn op hire Lännereien a Felder verspéit, an alles op der Äerd verännert sech a gëtt net zu hirer Zäit erschéngt: an de Reen gëtt zréckgehalen, an den Himmel wäert en zréckhalen.
3. An zu där Zäit wäerten d'Friichten vun der Äerd zréck sinn, a wäerten net zu hirer Zäit wuessen, an d'Friichten vun de Beem wäerten zu hirer Zäit zréckgehale ginn.

4. An de Mound wäert seng Uerdnung änneren, an net zu senger Zäit erschéngen.
5. An deenen Deeg wäert d'Sonn ze gesi sinn an hien wäert owes um Enn vum grousse Won am Westen reesen, a wäert méi hell schéngen wéi et der Uerdnung vum Liicht entsprécht.
6. A vill Stäre wäerten déi virgeschriwwen Uerdnung iwwertrieden. An dës wäerten hir Ëmlafbunnen an Aufgaben änneren, an net zu de virgeschriwwenen Zäiten erschéngen.
7. An déi ganz Uerdnung vun de Stäre wäert virun de Sënner verstoppt sinn, an d'Gedanken vun deenen op der Äerd wäerten iwwer si falsch sinn, an si wäerten vun all hire Weeër ofwäichen, jo, si wäerten falsch sinn an se fir Götter halen.
8. An d'Béist wäert iwwer si multiplizéiert ginn, an d'Strofe wäert iwwer si kommen, fir all ze zerstéieren.

KAPITEL 81

1. An hien huet zu mir gesot: "Beobacht, Enoch, dës himmlesch Tafelen, a liest wat drop geschriwwe steet, a markéiert all eenzel Tatsaach."
2. An ech hunn déi himmlesch Tafele observéiert a gelies, wat drop geschriwwe war, an ech hunn alles verstanen. Ech hunn d'Buch vun all de Wierker vun der Mënschheet an all de Kanner vum Fleesch gelies, déi op der Äerd bis an déi wäitst Generatiounen wäerte sinn.
3. An direkt hunn ech den Här, de Kinnek vun der Herrlechkeet, fir ëmmer gelueft, well hien all d'Wierker vun der Welt gemaach huet, an ech hunn den Här wéinst senger Gedold gelueft, an hien wéinst de Mënschekanner gelueft.
4. An duerno hunn ech gesot: 'Glécklech ass de Mann, deen a Gerechtegkeet a Guttheet stierft, iwwer deen kee Buch vun Ongerechtegkeet geschriwwe gëtt, a géint deen kee Geriichtsdag fonnt gëtt.'
5. An déi siwen Helleger hunn mech bruecht a mech virun der Dier vu mengem Haus op d'Äerd geluecht a gesot: "Erkläer alles Ärem Jong Methusalem a weist all Äre Kanner, datt kee Fleesch gerecht ass an den Ae vum Här, well Hien hire Schëpfer ass."
6. Ee Joer wäerte mir dech bei dengem Jong loossen, bis du deng lescht Geboter gëss, fir datt du deng Kanner léiere kanns an et fir si opschreifs, an all denge Kanner Zeienaussoe kanns; an am zweete Joer wäerte si dech aus hirer Mëtt ewechhuelen.
7. Loosst Äert Häerz staark sinn, well déi Gutt wäerten de Gutte Gerechtegkeet verkënnegen; déi Gerecht wäerten sech mat de Gerechte freeën, a wäerten sech géigesäiteg gratuléieren.
8. Mee d'Sünder stierwen mat de Sënner, an den Offällegen ënnergoe mat dem Offällegen.
9. An déi, déi Gerechtegkeet praktizéieren, stierwen wéinst de Wierker vun de Mënschen, a gi wéinst de Wierker vun de Gottlosen ewechgeholl.
10. An deenen Deeg hunn si opgehalen, mat mir ze schwätzen, an ech sinn zu mengem Vollek komm a hunn den Här vun der Welt gelueft.

KAPITEL 82

1. An elo, mäi Jong Methusalem, all dës Saachen erzielen ech dir a schreiwen se fir dech op, an ech hunn dir alles verroden an dir Bicher iwwer all dës ginn: also bewaart, mäi Jong Methusalem, d'Bicher aus der Hand vun dengem Papp, a suerg dofir, datt du se un d'Generatiounen vun der Welt weidergëss.
2. Ech hunn dir an dengen Kanner Wäisheet ginn, an dengen Kanner, déi dir ginn, fir datt si se hire Kanner fir Generatiounen ginn, dës Wäisheet, déi hire Gedanke iwwerschreit.
3. An déi, déi et verstoen, wäerten net schlofen, mä wäerten mat dem Ouer lauschteren, fir dës Wäisheet ze léieren, an et wäert déi, déi dovun iessen, besser gefalen wéi gutt Iessen.
4. Geseent sinn all déi Gerecht, geseent sinn all déi, déi um Wee vun der Gerechtegkeet goen a net wéi d'Sünder sënnegen, an der Berechnung vun all hiren Deeg, an deenen d'Sonn den Himmel duerchkräizt, an d'Portale fir drësseg Deeg eran- an erausgeet mat de Käpp vun Dausende vun der Uerdnung vun de Stären, zesumme mat de véier, déi agebaut sinn, déi déi véier Deeler vum Joer opdeelen, déi se féieren a mat hinne véier Deeg eran.
5. Wéinst hinnen wäerten d'Mënsche Schold hunn an se net an der ganzer Berechnung vum Joer berechnen: jo, d'Mënsche wäerten Schold hunn an se net genee erkennen.
6. Well si gehéieren zur Berechnung vum Joer a sinn do wierklech fir ëmmer opgeschriwwen, een am éischten Portal an een am drëtten, an een am véierten an een am sechsten, an d'Joer ass an dräihonnert véieranzwanzeg Deeg fäerdeg.
7. An d'Berichterstattung dovun ass korrekt an déi opgezeechent Berechnung dovun ass präzis; well d'Liichter, d'Méint an d'Feierdeeg, d'Joren an d'Deeg huet den Uriel mir gewisen an opgedeckt, deem den Här vun der ganzer Schöpfung vun der Welt d'Himmelsarméi ënnerworf huet.
8. An hien huet Muecht iwwer Nuecht an Dag am Himmel, fir datt d'Liicht de Mënsche beliicht - Sonn, Mound a Stären, an all d'Kraafte vum Himmel, déi sech an hire kreesfërmegen Wonnen dréinen.
9. An dëst sinn d'Uerder vun de Stären, déi op hire Plazen ënnergoen, an an hire Joreszäiten a Fester a Méint.
10. An dëst sinn d'Nimm vun deenen, déi se féieren, déi oppassen, datt se zu hiren Zäiten, an hiren Uerder, an hire Saisonen, an hire Méint, an hire Herrschaftsperioden an an hire Positiounen erakommen.
11. Hir véier Leader, déi déi véier Deeler vum Joer opdeelen, kommen als éischt eran; an no hinnen déi zwielef Leader vun den Uerden, déi d'Méint opdeelen; a fir déi dräihonnertsechzeg Deeg ginn et Cheffen iwwer Dausenden, déi d'Deeg opdeelen; a fir déi véier Interkalardeeg ginn et d'Cheffen, déi déi véier Deeler vum Joer opdeelen.
12. An dës Cheffe vun Dausende sinn tëscht Leader a Leader agesat, jidderee hannert enger Statioun, awer hir Leader maachen d'Divisioun. An dëst sinn d'Nimm vun de Leader, déi déi véier Deeler vum Joer opdeelen, déi bestëmmt sinn: Mîlkî'êl, Hel'emmêlêk, a Mêl'êjal, an Nârêl.

13. An d'Nimm vun deenen, déi se féieren: Adnâr'êl, an Îjâsûsa'êl, an 'Elômê'êl - dës dräi verfollegen d'Cheffe vun den Uerden,
14. an et gëtt een, deen den dräi Leader vun den Uerden folgt, déi de Leader vun de Statiounen folgen, déi déi véier Deeler vum Joer opdeelen.
15. Um Ufank vum Joer kënnt de Melkejâl als éischten op a regéiert, deen Tam'âinî a Sonn genannt gëtt, an all d'Deeg vu senger Herrschaft, wärend hien herrscht, sinn eenanzwanzeg Deeg.
16. An dëst sinn d'Zeeche vun den Deeg, déi op der Äerd an den Deeg vu senger Herrschaft ze gesi sinn: Schweess, Hëtzt a Rou; an all d'Beem droen Uebst, a Blieder ginn op all de Beem produzéiert, an d'Ernte vu Weess, an d'Roseblummen, an all d'Blummen, déi um Feld erauskommen, awer d'Beem vun der Wanterzäit gi verwëllt.
17. An dëst sinn d'Nimm vun de Leader, déi ënner hinne stinn: Berka'êl, Zêlebs'êl, an nach een, deen e Chef vun dausend gëtt, genannt Hîlûjâsĕph: an d'Deeg vun der Herrschaft vun dësem Leader sinn eriwwer.
18. Den nächste Leader no him ass den Hêl'emmêlêk, deen een déi schéngend Sonn nennt, an all d'Deeg vu sengem Liicht sinn eenanzwanzeg Deeg.
19. An dëst sinn d'Zeeche vu senge Deeg op der Äerd: glühend Hëtzt an Dréchent, an d'Beem reife hir Friichten a bréngen all hir Friichten reif a prett, an d'Schof koppelen a ginn schwanger, an all d'Friichte vun der Äerd ginn gesammelt, an alles wat op de Felder ass, an an der Wäipress: dës Saache geschéien an den Deeg vu senger Herrschaft.
20. Dëst sinn d'Nimm, an d'Uerden, an d'Cheffe vun dëse Cheffe vun Dausenden: Gîdâ'îjal, Kê'êl, an Hê'êl, an den Numm vum Cheffe vun dausend, deen hinnen derbäigesat gëtt, Asfâ'êl': an d'Deeg vu senger Herrschaft sinn eriwwer.

KAPITEL 83

1. An elo, mäi Jong Methusalem, ech wäert dir all meng Visiounen weisen, déi ech gesinn hunn, a se virun dir erzielen.
2. Zwee Visioune gesinn ech ier ech eng Fra geholl hunn, an déi eng war ganz anescht wéi déi aner: déi éischt wéi ech geléiert hunn ze schreiwen; déi zweet ier ech deng Mamm geholl hunn, wéi ech eng schrecklech Visioun gesinn hunn. An dofir hunn ech zum Här gebiet.
3. Ech hat mech am Haus vu mengem Grousspapp Mahalalel geluecht, wéi ech an enger Visioun gesinn hunn, wéi den Himmel zesummegebrach ass, ofgeholl gouf an op d'Äerd gefall ass.
4. An wéi et op d'Äerd gefall ass, hunn ech gesinn, wéi d'Äerd an engem groussen Ofgrond verschléckt gouf, an d'Bierger hu sech op Bierger gehängt, an d'Hiwwelen sinn op d'Hiwwelen ënnergaangen, an héich Beem goufen aus hire Stämm gerappt, an erofgehäit an an den Ofgrond ënnergaangen.
5. An dunn ass mir e Wuert a de Mond gefall, an ech hunn meng Stëmm gehuewen fir haart ze ruffen a gesot: "D'Äerd ass zerstéiert."
6. A mäi Grousspapp Mahalalel huet mech waakreg gemaach, wéi ech bei him louch, a sot zu mir: 'Firwat kräischen du sou, mäi Jong, a firwat maachs du sou eng Trauern?'
7. An ech hunn him déi ganz Visioun erzielt, déi ech gesinn hat, an hien huet zu mir gesot: 'Eng schrecklech Saach hues du gesinn, mäi Jong, an däi Dram-Visioun iwwer d'Geheimnisser vun all de Sënne vun der Äerd ass eescht: si muss an den Ofgrond ënnergoen a mat enger grousser Zerstéierung zerstéiert ginn.
8. An elo, mäi Jong, stinn op a béit un den Här vun der Herrlechkeet, well Dir e Gleewegen sidd, datt e Rescht op der Äerd bleift, an datt Hien net déi ganz Äerd zerstéiert.
9. Mäi Jong, vum Himmel kënnt all dëst op d'Äerd, an op der Äerd gëtt et grouss Zerstéierung.
10. Duerno sinn ech opgestan an hunn gebiet, ugesot a geflücht, an hunn mäi Gebied fir d'Generatioune vun der Welt opgeschriwwen, an ech wäert dir alles weisen, mäi Jong Methusalem.
11. An wéi ech erausgaange war an den Himmel gesinn hat, an d'Sonn déi am Osten opgaang ass, an de Mound déi am Westen ënnergaang ass, an e puer Stären, an déi ganz Äerd, an alles wéi Hien et am Ufank kannt hat, dann hunn ech den Här vum Uerteel geseent an Hien gelueft, well Hien d'Sonn aus de Fënstere vum Osten erausgoe gelooss hat, an hien ass op den Himmel eropgaang an opgestan, an ass fortgaang a weidergaangen, de Wee deen him gewisen gouf.

KAPITEL 84

1. An ech hunn meng Hänn a Gerechtegkeet gehuewen an den Hellegen a Groussen geseent, an hunn mam Otem vu mengem Mond a mat der Zong vu Fleesch geschwat, déi Gott fir d'Kanner vu Fleesch vun de Mënsche gemaach huet, fir datt se domat schwätze sollten, an Hien huet hinnen Otem, eng Zong an e Mond ginn, fir datt se domat schwätze sollten:
2. 'Gelueft sidd Dir, o Här, Kinnek, Grouss a mächteg an Ärer Gréisst, Här vun der ganzer Schöpfung vum Himmel, Kinnek vun de Kinneken a Gott vun der ganzer Welt. An Är Muecht a Kinnekräich a Gréisst bleift fir ëmmer an ëmmer, an duerch all Generatiounen Är Herrschaft; an all Himmel sinn Ären Troun fir ëmmer, an déi ganz Äerd Är Foussbänk fir ëmmer an ëmmer.'
3. Well Du hues alles gemaach an Du regéiers, an näischt ass ze schwéier fir Dech, d'Wäisheet wäicht net vun der Plaz vun Dengem Troun of, an dréit sech net vun Denger Präsenz ewech. An Du weess, gesitt an héiers alles, an et ass näischt verstoppt virun Dech, well Du gesitt alles.
4. An elo sinn d'Engele vun dengem Himmel schëlleg un hirer Iwwertriedung, an op dem Fleesch vun de Mënsche bleift däi Roserei bis zum groussen Dag vum Uerteel.
5. An elo, o Gott an Här a grousse Kinnek, bieden ech Iech a bieden Iech, mäi Gebied ze erfëllen, datt Dir mir en Nokommen op der Äerd hannerloosst, an net all d'Fleesch vum Mënsch zerstéiert, an d'Äerd ouni Awunner ze maachen, sou datt et eng éiweg Zerstéierung gëtt.
6. An elo, mäi Här, zerstéier vun der Äerd dat Fleesch, dat Äre Roserei erwëscht huet, awer dat Fleesch vun der Gerechtegkeet an der Oprechtheet etabléiert sech als eng Planz vum éiwege Som, a verstoppt Äert Gesiicht net virum Gebied vun Ärem Dénger, o Här.

KAPITEL 85

1. An duerno hunn ech en aneren Dram gesinn, an ech wäert dir den ganzen Dram weisen, mäi Jong.
2. An den Henoch huet seng Stëmm erhuewen a sot zu sengem Jong Methusalem: 'Mat dir, mäi Jong, wäert ech schwätzen: héiert meng Wierder - neig däin Ouer op d'Dramvisioun vun dengem Papp.'
3. Ier ech deng Mamm Edna geholl hunn, hunn ech an enger Visioun op mengem Bett gesinn, an do koum e Stéier aus der Äerd eraus, an dee Stéier war wäiss; an duerno koum eng Kéi eraus, an zesumme mat dësem koumen zwéi Stéier eraus, ee schwaarz an deen aneren rout.
4. An dee schwaarze Stéier huet de rouden gestouss an hien iwwer d'Äerd verfollegt, an duerno konnt ech dee roude Stéier net méi gesinn.
5. Mä dee schwaarze Stéier ass gewuess an déi Kéi ass mat him gaangen, an ech hunn gesinn, datt vill Ochsen aus him erauskoumen, déi him gegläicht hunn a gefollegt sinn.
6. An déi Kou, déi éischt, ass fortgaangen, fir dee roude Stéier ze sichen, awer huet hien net fonnt, an huet mat enger grousser Trauer iwwer hien gekrasch a gesicht.
7. An ech hunn gekuckt, bis deen éischte Stéier bei si koum an hatt berouegt huet, an vun deem Moment un huet si net méi gekrasch.
8. An duerno huet si en anere wäisse Stéier gebuer, an no him huet si vill Stéier a schwaarz Kéi gebuer.
9. An ech hunn a mengem Schlof gesinn, datt de wäisse Bull och gewuess ass an zu engem grousse wäisse Bull gouf, an aus him koumen vill wäiss Bullen, an si hunn him gegläicht. An si hunn ugefaang vill wäiss Bullen ze kréien, déi hinnen gegläicht hunn, een nom aneren, souguer vill.

KAPITEL 86

1. An nach eng Kéier hunn ech mat mengen Aen gesinn, wéi ech geschlof hunn, an ech hunn den Himmel uewen gesinn, an do ass e Stär vum Himmel gefall, an hien ass opgestan an huet giess a bei deenen Ochsen geweideg.
2. An duerno hunn ech déi grouss an déi schwaarz Ochsen gesinn, an do hunn si all hir Ställ a Weiden an hir Véi gewiesselt, an hunn ugefaang mateneen ze liewen.
3. An nach eng Kéier hunn ech an der Visioun gesinn, an hunn an den Himmel gekuckt, an do hunn ech vill Stäre gesinn, déi vum Himmel erofgaange sinn a sech op deen éischte Stär geheit hunn, an si sinn zu Bullen ënnert dëse Véi ginn a mat hinne geweit.
4. An ech hunn se gekuckt a gesinn, an do hunn si all hir Gepäck erausgelooss, wéi Päerd, an hunn ugefaangen d'Kéi vun den Ochsen ze bedecken, an si sinn all schwanger ginn an hunn Elefanten, Kamelen an Ieselen gebuer.
5. An all d'Ochsen haten Angscht virun hinnen a kruten Angscht virun hinnen, an hunn ugefaange mat hiren Zänn ze bäissen an ze friessen, a mat hiren Hénger ze stierzen.
6. An si hunn ugefaangen, dës Ochsen ze verschléngen; an all d'Kanner vun der Äerd hunn ugefaangen ze zidderen an ze zidderen virun hinnen a si fortgelaf.

KAPITEL 87

1. An nach eng Kéier hunn ech gesinn, wéi se ugefaangen hunn, sech géigesäiteg ze stierzen an ze verschléngen, an d'Äerd huet ugefaangen haart ze jäizen.
2. An ech hunn meng Aen erëm an den Himmel gehuewen, an ech hunn an der Visioun gesinn, an do koumen aus dem Himmel Wesen, déi wéi wäiss Männer waren: a véier sinn vun där Plaz erausgaang an dräi mat hinnen.
3. An déi dräi, déi lescht erauskoumen, hunn mech bei menger Hand gegraff a mech eropgeholl, ewech vun de Generatiounen vun der Äerd, an hunn mech op eng héich Plaz gehuewen, an hunn mir en Tuerm gewisen, deen héich iwwer der Äerd erhuewe war, an all d'Hiwwele ware méi niddreg.
4. An een huet zu mir gesot: "Bleif hei, bis du alles gesäis, wat dësen Elefanten, Kamelen an Ieselen, an de Stären an den Ochsen, an all deenen aneren, geschitt."

KAPITEL 88

1. An ech hunn ee vun deene véier gesinn, déi als éischt erauskoumen, an hien huet deen éischte Stär gegraff, deen vum Himmel gefall war, an huet him Hänn a Féiss gebonnen an an en Ofgrond gehäit: deen Ofgrond war schmuel an déif, an schrecklech an däischter.
2. An ee vun hinnen huet e Schwäert gezunn an et deenen Elefanten, Kamelen an Ieselen ginn: dunn hunn si ugefaangen sech géigesäiteg ze schloen, an déi ganz Äerd huet wéinst hinnen geziddert.
3. An wéi ech an der Visioun gekuckt hunn, huet ee vun deene véier, déi erauskoumen, se vum Himmel gestengegt, an huet all déi grouss Stären zesummegefaasst an geholl, deenen hir Gepäck wéi déi vu Päerd waren, an huet se all un Hänn a Féiss gebonnen, an se an en Ofgrond vun der Äerd gehäit.

KAPITEL 89

1. An ee vun deene véier ass bei dee wäisse Stéier gaangen an huet him e Geheimnis erzielt, ouni datt hie sech erschreckt huet: hie gouf als Stéier gebuer a gouf e Mënsch, an huet sech e grousst Schëff gebaut a sech drop gewunnt; an dräi Stéier hunn mat him an deem Schëff gewunnt a si goufen domat bedeckt.
2. An erëm hunn ech meng Aen an den Himmel gehuewen an hunn en héije Daach gesinn, mat siwe Waasserstréim drop, an dës Stréim sinn mat vill Waasser an eng Ëmgéigend gefloss.
3. An ech hunn nach eng Kéier gesinn, an do hunn sech Quellen op der Uewerfläch vun där grousser Ëmgéigend opgemaach, an d'Waasser huet ugefaang ze schwellen an op der Uewerfläch eropzeklammen, an ech hunn dës Ëmgéigend gesinn, bis hir ganz Uewerfläch mat Waasser bedeckt war.
4. An d'Waasser, d'Däischtert an den Niwwel hunn sech drop zougeholl; an wéi ech d'Héicht vun deem Waasser gekuckt hunn, war dat Waasser iwwer d'Héicht vun deem Gelände geklommen, an et ass iwwer dat Gelände gefloss, an et stoung op der Äerd.

5. An all d'Véi vun deem Gehege ware versammelt, bis ech gesinn hunn, wéi se ënnergaange sinn a verschléckt goufen a vergaange sinn an deem Waasser.
6. Mä dat Schëff ass um Waasser geschwomm, während all d'Ochsen an d'Elefanten an d'Kamelen an d'Ieselen mat all den Déieren op de Buedem ënnergaange sinn, sou datt ech se net méi gesinn hunn, a si konnten net flüchten, mä si sinn ëmkomm a sinn an d'Déiften ënnergaangen.
7. An nach eng Kéier hunn ech an der Visioun gesinn, wéi dës Waasserstréim vun deem héije Daach ewechgeholl goufen, an d'Kluft vun der Äerd opgegläicht goufen an aner Ofgronden opgemaach goufen.
8. Dunn huet d'Waasser ugefaangen, an dës ze lafen, bis d'Äerd sichtbar gouf; awer dëst Gefäss huet sech op der Äerd niddergelooss, an d'Däischtert huet sech zréckgezunn an d'Liicht ass opgedaucht.
9. Mä dee wäisse Stéier, deen zu engem Mënsch gi war, koum aus deem Schiff eraus, an déi dräi Stéier mat him, an ee vun deenen dräi war wäiss wéi dee Stéier, an ee vun hinne war rout wéi Blutt, an ee schwaarz: an dee wäisse Stéier ass vun hinne fortgaang.

10-27. Vum Doud vum Noah bis zum Exodus.

10. An si hunn ugefaangen, Déieren vum Feld a Vigel ze bréngen, sou datt verschidde Gattungen entstane sinn: Léiwen, Tigeren, Wëllef, Hënn, Hyänen, Wëllschwäin, Füchsen, Eechen, Schwäin, Falken, Geieren, Drachen, Adler a Kueben; an ënner hinne gouf e wäisse Bull gebuer.
11. An si hunn ugefaangen sech géigesäiteg ze bäissen; awer dee wäisse Stéier, deen ënnert hinne gebuer gouf, huet e wëllen Iesel an e wäisse Stéier mat him kritt, an d'Wëll Ieselen hunn sech vermehrt.
12. Mä dee Stéier, deen aus him gebuer gouf, huet e schwaarzt Wëllschwäin an e wäisst Schof kritt; an dee fréiere krut vill Wëllschwäin, mä dat Schof krut zwielef Schof.
13. An wéi déi zwielef Schof grouss waren, hunn si ee vun hinnen den Ieselen ofginn, an déi Ieselen hunn dat Schof nach eng Kéier den Wëllef ofginn, an dat Schof ass tëscht de Wëllef opgewuess.
14. An den Här huet déi eelef Schof bruecht, fir mat hinne ze liewen an ënner de Wëllef ze weiden: an si hunn sech vermehrt a si goufen zu ville Schofsherd.
15. An d'Wëllef hunn ugefaangen, virun hinnen Angscht ze hunn, an si hunn se ënnerdréckt, bis se hir Jonk zerstéiert hunn, an si hunn hir Jonk an e Floss mat vill Waasser gehäit: awer dës Schof hunn ugefaangen, haart wéinst hire Jonken ze kräischen, a sech bei hirem Här ze bekloen.
16. An e Schof, dat virun de Wëllef gerett gi war, ass geflücht an ass bei d'Wëll-Eslen geflücht; an ech hunn d'Schof gesinn, wéi se gekrasch an gekrasch hunn, an hiren Här mat all hirer Kraaft gebiet hunn, bis den Här vun de Schof bei der Stëmm vun de Schof vun enger héijer Wunneng erofkomm ass, bei si koum an se opgeweit huet.
17. An hien huet dat Schof geruff, dat de Wëllef entkomm war, a sot zu him iwwer d'Wëllef, datt et si sollt ermahnen, d'Schof net unzeréieren.
18. An d'Schof ass bei d'Wëllef gaangen, no dem Wuert vum Här, an en anert Schof ass him begéint a mat him gaangen, an déi zwee sinn zesummen an d'Versammlung vun dëse Wëllef gaangen, an hunn mat hinne geschwat a si gerannt, d'Schof vun elo un net méi unzeréieren.
19. An dunn hunn ech d'Wëllef gesinn, a wéi se d'Schof mat all hirer Kraaft extrem ënnerdréckt hunn; an d'Schof hunn haart gekrasch.
20. An den Här koum bei d'Schof an si hunn ugefaangen, dës Wëllef ze schloen: an d'Wëllef hunn ugefaangen ze kräischen; awer d'Schof sinn roueg ginn an hunn direkt opgehalen ze kräischen.
21. An ech hunn d'Schof gesinn, bis se sech vun de Wëllef ewechgehalen hunn; mä d'Aen vun de Wëllef ware blann, an dës Wëllef sinn fortgaang, fir d'Schof mat all hirer Kraaft ze verfollegen.
22. An den Här vun de Schof ass mat hinne gaangen, als hire Leader, an all seng Schof sinn him nogaangen: a säi Gesiicht war blendend a glorräich an schrecklech ze gesinn.
23. Mä d'Wëllef hunn ugefaangen, dës Schof ze verfollegen, bis se bei e Mier vu Waasser ukomm sinn.
24. An dat Mier gouf gedeelt, an d'Waasser stoung op dëser Säit an op där Säit virun hirem Gesiicht, an hiren Här huet si gefouert a sech tëscht hinnen an de Wëllef gestallt.
25. An well déi Wëllef d'Schof nach net gesinn hunn, si si an d'Mëtt vun deem Mier gaangen, an d'Wëllef sinn de Schof nogaangen, an déi Wëllef sinn hinnen an dat Mier nogelaf.
26. An wéi si den Här vun de Schof gesinn hunn, hunn si sech ëmgedréint fir viru sengem Gesiicht ze flüchten, awer dëst Mier huet sech zesummegefaasst a gouf sou wéi et geschaf gi war, an d'Waasser ass eropgaang a geklommen, bis et déi Wëllef bedeckt huet.
27. An ech hunn gesinn, bis all d'Wëllef, déi dës Schof verfollegt hunn, ëmkomm sinn a verdrängt sinn.

28-40. Israel an der Wüst, d'Gesetzginn, den Entrée a Palästina.

28. Mä d'Schof sinn aus deem Waasser geflücht a sinn an eng Wüst gaangen, wou kee Waasser a kee Gras gouf; an si hunn ugefaangen hir Aen opzemaachen a ze gesinn; an ech hunn den Här vun de Schof gesinn, wéi hien se weidt a Waasser a Gras ginn huet, an d'Schof ass gaangen a féiert se.
29. An dat Schof ass op de Gipfel vun deem héije Fiels eropgaang, an den Här vun de Schof huet et hinne geschéckt.
30. An duerno hunn ech den Här vun de Schof gesinn, deen virun hinne stoung, a säin Ausgesinn war grouss, schrecklech a majestéitesch, an all déi Schof hunn hien gesinn a ware virun sengem Gesiicht Angscht.
31. An si hunn all Angscht virun Him gehat a geziddert, an si hunn zu deem Schof geruff, dat mat hinne war: "Mir kënnen net virun eisem Här stoen oder Him kucken."
32. An dat Schof, dat si gefouert huet, ass erëm op de Gipfel vun deem Fiels eropgaang, awer d'Schof hunn ugefaange blann ze ginn a vum Wee ofzewanderen, deen hie hinne gewisen hat, awer dat Schof wousst näischt dovun.
33. An den Här vun de Schof war ganz rosen op si, an dat Schof huet et entdeckt, ass vum Fielsspëtz erofgaang, ass bei d'Schof komm, an huet de gréissten Deel vun hinne geblannt a gefall fonnt.

34. An wéi si et gesinn hunn, hunn si Angscht a geziddert virun senger Präsenz, a wollten an hir Fäll zréckgoen.
35. An dat Schof huet aner Schof matgeholl, a koum bei déi Schof, déi fortgaange waren, an huet ugefaang se ze killen; an d'Schof hat Angscht virun hirer Präsenz, an sou huet dat Schof déi Schof zréckbruecht, déi fortgaange waren, an si sinn an hir Stall zréckgaangen.
36. An ech hunn an dëser Visioun gesinn, bis dëst Schof e Mënsch gouf an en Haus fir den Här vun de Schof gebaut huet, an all d'Schof an dat Haus gesat huet.
37. An ech hunn gesinn, bis dëst Schof, dat dat Schof begéint hat, dat se gefouert huet, ageschlof ass: an ech hunn gesinn, bis all déi grouss Schof ëmkomm sinn an déi kleng op hirer Plaz opgestan sinn, an si op eng Weid koumen, an op e Waasserbaach zougaange sinn.
38. Dunn huet sech dat Schof, hire Leader, deen e Mann gi war, vun hinne zréckgezunn a schlofen, an all d'Schof hunn et gesicht a mat engem grousse Gejäiz iwwer et gekrasch.
39. An ech hunn gesinn, bis si opgehalen hunn, no deem Schof ze kräischen an dee Waasserbaach iwwerschratt hunn, an do sinn déi zwee Schof als Leader opgestan, déi se gefouert an ageschlof waren.
40. An ech hunn gekuckt, bis d'Schof op eng schéin Plaz an e schéint a prächtegt Land koumen, an ech hunn gekuckt, bis dës Schof zefridden waren; an dat Haus stoung tëscht hinnen am schéine Land.

41-50. Vun der Zäit vun de Riichter bis zum Bau vum Tempel.

41. An heiansdo goufen hir Aen opgemaach, an heiansdo blann, bis en anert Schof opgestan ass a si gefouert an all zréckbruecht huet, an hir Aen goufen opgemaach.
42. An d'Hënn, d'Füchsen an d'Wëllschwäin hunn ugefaangen, dës Schof ze verschléngen, bis den Här vun de Schof en anert Schof, e Widder, aus hirer Mëtt erweckt huet, deen se gefouert huet.
43. An dee Widder huet ugefaangen, déi Hënn, Füchsen a Wëllschwäin op béide Säiten ze stoussen, bis hien se all zerstéiert hat.
44. An dat Schof, deem seng Aen op waren, huet dee Widder gesinn, deen tëscht de Schof war, bis en seng Herrlechkeet opginn huet an ugefaangen huet, dës Schof ze stéissen, se ze trampelen an sech onpassend ze verhalen huet.
45. An den Här vun de Schof huet d'Lämmchen zu engem anere Lämmchen geschéckt an et zu engem Widder a Leader vun de Schof erhuewen amplaz vun deem Widder, deen seng Herrlechkeet verlooss hat.
46. An et ass bei et gaangen an huet eleng mat et geschwat, an huet et zu engem Widder erzunn, an huet et zum Prënz a Leader vun de Schof gemaach; awer wärend all deem hunn déi Hënn d'Schof ënnerdréckt.
47. An den éischte Widder huet deen zweete Widder verfollegt, an deen zweete Widder ass opgestan an ass virun him fortgelaf; an ech hunn gesinn, bis déi Hënn den éischte Widder erofgezunn hunn.
48. An deen zweete Widder ass opgestan an huet dat klengt Schof gefouert.
49. An déi Schof si gewuess a si méi grouss ginn; awer all d'Hënn, d'Füchsen an d'Wëllschwäin hunn Angscht gehat a si virun him geflücht, an dee Widder huet d'Wëlldéieren ëmbruecht, an déi Wëlldéieren haten keng Muecht méi ënner de Schof a si hunn hinnen näischt méi beraubt. An dee Widder huet vill Schof kritt an ass ageschlof; an e klengt Schof ass a sengem Plaz zum Widder ginn, a gouf Prënz a Leader vun dëse Schof.
50. An dat Haus gouf grouss a breet, an et gouf fir déi Schof gebaut: an en héijen a groussen Tuerm gouf op dem Haus fir den Här vun de Schof gebaut, an dat Haus war niddreg, awer den Tuerm war erhiewt an héich, an den Här vun de Schof stoung op deem Tuerm an si hunn en Dësch voll virun him ugebueden.

51-67. Déi zwee Kinnekräicher vun Israel a Juda, bis zur Zerstéierung vu Jerusalem.

51. An nach eng Kéier hunn ech déi Schof gesinn, datt si sech erëm geiirt hunn a vill Weeër gaange sinn, an hiert Haus verlooss hunn, an den Här vun de Schof huet e puer aus de Schof geruff a si bei d'Schof geschéckt, awer d'Schof hunn ugefaangen, se ëmzebréngen.
52. An ee vun hinne gouf gerett an ass net ëmbruecht ginn, an et ass fortgelaf a laut iwwer d'Schof geruff; an si hunn probéiert et ëmzebréngen, awer den Här vun de Schof huet et virun de Schof gerett, an huet et bei mech eropbruecht, a léisst et do wunnen.
53. An hien huet vill aner Schof bei déi Schof geschéckt, fir hinnen ze bezeien an iwwer si ze kloen.
54. An duerno hunn ech gesinn, datt wéi si d'Haus vum Här a säin Tuerm verlooss hunn, si ganz ofgefall sinn, an hir Aen goufen blann; an ech hunn den Här vun de Schof gesinn, wéi hien vill Gemetzel ënner hinnen an hiren Hierden ugedoe huet, bis dës Schof dës Gemetzel invitéiert hunn a säi Plaz verroden hunn.
55. An Hien huet se an d'Hänn vun de Léiwen an Tigeren, a Wëllef an Hyänen, an an d'Hänn vun de Füchsen, an all de wëlle Déieren iwwerginn, an déi wëll Déieren hunn ugefaangen, dës Schof a Stécker ze zerräissen.
56. An ech hunn gesinn, datt Hien hiert Haus an hiren Tuerm opginn huet an se all an d'Hand vun de Léiwen iwwerginn huet, fir se ze zerräissen an ze verschléngen, an d'Hand vun all de wëlle Déieren.
57. An ech hunn ugefaangen haart ze ruffen mat all menger Kraaft, an hunn un den Här vun de Schof geruff, an hunn him iwwer d'Schof erzielt, datt se vun all de wëlle Déieren verschléngt goufen.
58. Mä Hie blouf onbeweegt, obwuel Hie et gesinn huet, a sech gefreet huet, datt si verschléckt a beraubt goufen, an huet se an der Hand vun all den Déieren iwwerlooss, fir verschléckt ze ginn.
59. An hien huet siwwenzeg Hierten geruff an dës Schof bei si gehäit, fir datt si se weide kéinten, an hien huet zu de Hierten an hire Begleeder gesot: "Loosst jidderee vun iech vun elo un d'Schof weiden, an alles wat ech iech befielen, maacht dat."
60. An ech wäert se iech rechtméisseg gezielt iwwerginn, an iech soen, wéi eng vun hinnen zerstéiert solle ginn - an déi zerstéiert iech.“ An Hien huet hinnen déi Schof iwwerginn.
61. An hien huet en aneren geruff a sot zu him: "Passt op a passt op alles op, wat d'Hierte mat dëse Schof maachen;

well si wäerten der méi ëmbréngen, wéi ech hinne gebueden hunn."
62. An all Iwwerschëss an d'Zerstéierung, déi duerch d'Hierte verursaacht gëtt, notéiert nämlech wéivill se no mengem Kommando zerstéieren, a wéivill no hirer eegener Laune: notéiert géint all eenzelne Schäfert all d'Zerstéierung, déi hie verursaacht.
63. A liest mir vir, wéivill si zerstéieren a wéivill si fir d'Zerstéierung iwwerginn, fir datt ech dat als Zeienausso géint si hunn an all Dot vun den Hierden kennen, fir datt ech verstoe kann a gesinn, wat si maachen, ob si sech un mäi Gebot halen, dat ech hinne gebueden hunn.
64. Mee si wäerten et net wëssen, an du wäerts et hinnen net erklären oder se och net ermahnen, mee nëmmen all eenzel Persoun all d'Zerstéierung opschreiwen, déi d'Hierte jidderee zu senger Zäit verursaachen, an alles viru mir leeën.
65. An ech hunn gesinn, bis dës Schäferten zu hirer Zäit op d'Weide gaange sinn, an si hunn ugefaangen, méi ze killen an ze zerstéieren, wéi hinne gesot gouf, an si hunn dës Schof an d'Hand vun de Léiwen iwwerginn.
66. An d'Léiwen an d'Tigeren iessen a verschléngen de gréissten Deel vun dëse Schof, an d'Wëllschwäin iessen zesumme mat hinnen; an si hunn deen Tuerm verbrannt an dat Haus ofgerappt.
67. An ech war immens traureg iwwer deen Tuerm, well dat Haus vun de Schof ofgerappt gouf, an duerno konnt ech net méi gesinn, ob déi Schof an dat Haus erakoumen.

68-71. Éischt Period vun den Engelenherrscher - vun der Zerstéierung vu Jerusalem bis zur Réckkehr aus der Gefaangenschaft.

68. An d'Hierte an hir Mataarbechter hunn dës Schof all de wëlle Déieren iwwerginn, fir se ze verschléngen, an all eenzel vun hinnen huet zu senger Zäit eng bestëmmt Zuel kritt: et gouf vun deem aneren an engem Buch geschriwwen, wéivill jidderee vun hinnen zerstéiert huet.
69. An all eenzel huet vill méi ëmbruecht an zerstéiert wéi virgeschriwwen; an ech hunn ugefaangen ze kräischen a kloen wéinst dëse Schof.
70. An esou hunn ech an der Visioun gesinn, datt deen, deen opgeschriwwen huet, wéi hien all eenzelt opgeschriwwen huet, wat vun deenen Hierten zerstéiert gouf, Dag fir Dag, an opgedroen an erofgeluecht huet an dem Här vun de Schof dat ganzt Buch gewisen huet - souguer alles, wat se gemaach hunn, an alles, wat jidderee vun hinnen ewechgeholl hat, an alles, wat se der Zerstéierung iwwerginn haten.
71. An d'Buch gouf virum Här vun de Schof gelies, an Hien huet d'Buch aus senger Hand geholl an et gelies, et versiegelt an et erofgeluecht.

72-77. Zweet Period - vun der Zäit vum Cyrus bis zu där vum Alexander dem Groussen.

72. An direkt hunn ech gesinn, wéi d'Hierte zwielef Stonne laang geweide hunn, an dräi vun dëse Schof sinn zréckgaangen a koumen eran an hunn ugefaangen, alles opzebauen, wat vun deem Haus zesummegebrach war; awer d'Wëllschwäin hunn probéiert, se ze stoppen, awer si konnten et net.
73. An si hunn erëm ugefaange wéi virdrun ze bauen, an si hunn den Tuerm opgeriicht, an en gouf den héijen Tuerm genannt; an si hunn erëm ugefaange virum Tuerm en Dësch ze placéieren, awer all d'Brout drop war veronreinigt an net reng.
74. An wat all dat ugeet, goufen d'Aen vun deene Schof verblend, sou datt si net gesinn hunn, an d'Aen vun hire Schäfere genee sou; an si hunn se a grousser Zuel hire Schäfere fir d'Zerstéierung iwwerginn, an si hunn d'Schof mat hire Féiss getrëppelt a se verschléngt.
75. An den Här vun de Schof ass onbeweeglech bliwwen, bis all d'Schof iwwer d'Feld verstreet waren a sech mat hinne vermëscht hunn, an si hunn se net aus der Hand vun den Déieren gerett.
76. An dësen, deen d'Buch geschriwwen huet, huet et eropgedroen, et gewisen a virum Här vun de Schof gelies, an huet Him fir si gebiet, an huet Him fir si gebiet, wéi hien Him all d'Dote vun den Hierden gewisen huet, an huet virun Him géint all d'Hierden Zeienausso ofginn.
77. An hien huet dat Buch geholl, et nieft sech geluecht a fortgaang.

KAPITEL 90

1-5. Drëtt Period -- vum Alexander dem Groussen bis zur griichesch-syrescher Herrschaft.

1. An ech hunn bis elo gesinn, datt op dës Manéier fënnefanzwanzeg Schäfere sech ëm d'Schof gekëmmert hunn, an si hunn hir Perioden e puermol ofgeschloss, wéi déi éischt; an anerer hunn se an hir Hänn kritt, fir se fir hir Zäit ze weiden, all Schäfert a senger Zäit.
2. An duerno hunn ech a menger Visioun all d'Vullen vum Himmel gesinn, d'Aadler, d'Geier, d'Wilchen, d'Kueben; awer d'Aadler hunn all d'Vullen ugefouert; an si hunn ugefaangen, dës Schof ze verschléngen, hir Aen erauszepicken an hiert Fleesch ze verschléngen.
3. An d'Schof hunn gekrasch, well hiert Fleesch vun de Vigel verschléngt gouf, an ech hunn a mengem Schlof iwwer dee Schäfer gekuckt, deen d'Schof geweiht huet.
4. An ech hunn gesinn, bis dës Schof vun den Hënn, den Adler an de Wippen verschléngt goufen, an si hunn weder Fleesch, nach Haut nach Sehnen op hinne gelooss, bis nëmmen hir Schanken do stoungen. An hir Schanken sinn och op d'Äerd gefall, an d'Schof goufe wéineg.
5. An ech hunn gesinn, bis dräianzwanzeg d'Weide gemaach hunn an an hire verschiddene Perioden aachtanzwanzeg Mol fäerdeg gemaach hunn.

6-12. Véiert Period -- vun der griichesch-syrescher Herrschaft bis zum Makkabäereschen Opstand.

6. Mä kuckt, d'Lämmcher goufen vun deene wäisse Schof gedroen, an si hunn ugefaangen hir Aen opzemaachen a ze gesinn, an zu de Schof ze kräischen.
7. Jo, si hunn no hinne geruff, mä si hunn net op dat gelauschtert, wat se hinne gesot hunn, mä ware ganz daf, an hir Aen ware ganz ganz blann.

8. An ech hunn an der Visioun gesinn, wéi d'Kuewen op déi Lämmcher geflunn sinn an ee vun de Lämmcher geholl hunn, d'Schof a Stécker zerstéiert an se verschléngt hunn.
9. An ech hunn gesinn, bis un deene Lämmcher Hörner gewuess sinn, an d'Kueben hir Hörner erofgehäit hunn; an ech hunn gesinn, bis un engem vun deene Schof e grousst Horn gewuess ass, an hir Aen opgemaach goufen.
10. An et huet si ugekuckt an hir Aen hunn sech opgemaach, an et huet no de Schof geruff, an d'Widder hunn et gesinn an all sinn op et zougerannt.
11. An trotz all deem hunn déi Adler, Geieren, Kueben a Wippen d'Schof weiderhin zerräissen, op si erofgefall a si verschléngt: d'Schof si roueg bliwwen, mä d'Widder hunn gekrasch a gekrasch.
12. An déi Kueben hunn gekämpft a gekämpft a versicht säin Horn erofzesetzen, awer si haten keng Muecht driwwer.

13-19. De leschten Ugrëff vun den Heiden op d'Judden (woubäi 13-15 an 16-18 Doubletten sinn).

13. An ech hunn gesinn, bis d'Hierte, d'Aadler, d'Geier an d'Wilden koumen, an si hunn d'Kuewe geruff, datt si den Horn vun deem Widder briechen sollten, an si hunn gekämpft a gekämpft, an et huet mat hinne gekämpft a geruff, datt seng Hëllef kéint kommen.
14. An ech hunn gesinn, bis dee Mann, deen d'Nimm vun den Hierten opgeschriwwen an an d'Präsenz vum Här vun de Schof bruecht huet, koum an him gehollef huet an him alles gewisen huet: hie war erofkomm fir dee Widder ze hëllefen.
15. An ech hunn gesinn, bis den Här vun de Schof a Roserei bei si koum, an all déi, déi hien gesinn hunn, sinn fortgelaf, an si sinn all a säi Schiet viru sengem Gesiicht gefall.
16. All d'Adler an d'Gieren an d'Kueben an d'Wilder ware versammelt, an do koumen all d'Schof vum Feld mat hinnen, jo, si koumen all zesummen, an hunn sech géigesäiteg gehollef, dat Horn vum Widder ze briechen.
17. An ech hunn dee Mann gesinn, deen d'Buch no dem Kommando vum Här geschriwwen huet, bis hien dat Buch opgemaach huet iwwer d'Zerstéierung, déi déi zwielef lescht Hierten ugedoen haten, a gewisen huet, datt si vill méi zerstéiert haten wéi hir Virgänger, virum Här vun de Schof.
18. An ech hunn gesinn, wéi den Här vun de Schof bei si koum an de Staf vu sengem Roserei an d'Hand geholl huet, an d'Äerd geschloen huet, an d'Äerd ass auserneegerappt, an all d'Déieren an all d'Vullen vum Himmel sinn aus dëse Schof gefall, a goufen vun der Äerd verschléckt, an si huet se bedeckt.
19. An ech hunn gesinn, bis e grousst Schwäert de Schof ginn ass, an d'Schof sinn géint all d'Déieren um Feld gaangen, fir se ëmzebréngen, an all d'Déieren an d'Vullen vum Himmel sinn virun hinnen geflücht.

20-27. Uerteel iwwer déi gefallen Engelen, d'Hierte an d'Apostaten.

20. An ech hunn gesinn, bis en Troun am agreablen Land opgeriicht gouf, an den Här vun de Schof huet sech drop gesat, an deen aneren huet déi versiegelt Bicher geholl an dës Bicher virum Här vun de Schof opgemaach.
21. An den Här huet déi Männer, déi siwen éischt Wäiss, geruff a gesot, datt si virun Him sollte bréngen, ugefaange mam éischte Stär, deen de Wee gewisen huet, all d'Stären, deenen hir Gepäck wéi déi vu Päerd waren, an si hunn se all virun Him bruecht.
22. An hien huet zu deem Mann gesot, deen virun him geschriwwen huet, ee vun deene siwe Wäissen, a sot zu him: "Huel déi siwwenzeg Hierten, deenen ech d'Schof iwwerginn hunn, an déi se aus eegener Autoritéit geholl hunn, an doduerch méi ëmbruecht hunn, wéi ech hinne gebueden hunn."
23. An kuckt, si waren all gebonnen, hunn ech gesinn, an si stoungen all virun Him.
24. An d'Uerteel gouf fir d'éischt iwwer d'Stäre gehalen, an si goufe veruerteelt a schëlleg befunn, a si sinn op d'Plaz vun der Veruerteelung gaangen, an si goufen an en Ofgrond gehäit, voller Feier a Flamen, a voller Feiersailen.
25. An déi siwwenzeg Schäfere goufen geriicht a schëlleg befunn, an si goufen an dee feierlechen Ofgrond gehäit.
26. An ech hunn zu där Zäit gesinn, wéi en ähnlechen Ofgrond an der Mëtt vun der Äerd opgemaach gouf, voller Feier, an si hunn déi geblannt Schof bruecht, an si goufen all veruerteelt a schëlleg fonnt an an dësen feierlechen Ofgrond gehäit, an si hunn verbrannt; elo war dësen Ofgrond riets vun deem Haus.
27. An ech hunn déi Schof brennen gesinn an hir Schanken brennen.

28-38. Dat Neit Jerusalem, d'Konversioun vun den iwwerliewenden Heiden, d'Operstéiung vun de Gerechten, de Messias.

28. An ech sinn opgestan fir ze kucken, bis si dat aalt Haus zesummegeklappt hunn; an all d'Sailen ewechgeholl hunn, an all d'Balken an d'Ornamenter vum Haus goufen zur selwechter Zäit zesummegeklappt, an si hunn et ewechgeholl an op eng Plaz am Süden vum Land geluecht.
29. An ech hunn gesinn, wéi den Här vun de Schof en neit Haus bruecht huet, dat méi grouss a méi héich war wéi dat éischt, an et op der Plaz vum éischten opgeriicht huet, dat zesummegeklappt war: all seng Sailen ware nei, a seng Ornamenter ware nei a méi grouss wéi déi vum éischten, dem ale, dat hie fortgeholl hat, an all d'Schof ware dran.
30. An ech hunn all d'Schof gesinn, déi bliwwe waren, an all d'Déieren op der Äerd, an all d'Vullen vum Himmel, wéi se sech erofgefall sinn an hinnen Éier bewältegt hunn, an hinnen a jidder Saach ugefrot hunn a gefollegt hunn.
31. An duerno hunn déi dräi, déi a Wäiss gekleet waren a mech un der Hand gegraff haten, déi mech virdru gedroen haten, an d'Hand vun deem Widder huet mech och gegraff, si hunn mech opgehuewen a mech an d'Mëtt vun de Schof gesat, ier d'Uerteel geschitt ass.
32. An déi Schof ware all wäiss, an hir Woll war vill a propper.
33. An all déi, déi zerstéiert a verstreet gi waren, an all d'Déieren um Feld, an all d'Vullen um Himmel, hunn sech an deem Haus versammelt, an den Här vun de Schof huet sech mat grousser Freed gefreet, well se all gutt waren a si a säin Haus zréckkoumen.

34. An ech hunn gesinn, bis si dat Schwäert, dat de Schof ginn gi war, ewechgeluecht hunn, an et zréck an d'Haus bruecht hunn, an et gouf virun der Präsenz vum Här versiegelt, an all d'Schof goufen an dat Haus invitéiert, awer et huet se net gehalen.
35. An d'Aen vun hinnen allen goufen opgemaach, an si hunn dat Gutt gesinn, an et war keen ënner hinnen, deen et net gesinn huet.
36. An ech hunn gesinn, datt dat Haus grouss a breet a ganz voll war.
37. An ech hunn gesinn, datt e wäisse Stéier gebuer gouf, mat groussen Hénger, an all d'Déieren um Feld an all d'Vullen um Himmel hunn him gefaart a si hunn him ëmmer ugefrot.
38. An ech hunn gesinn, bis all hir Generatiounen sech transforméiert hunn, an si all zu wäisse Bullen goufen; an dat Éischt vun hinne gouf e Lämmchen, an dat Lämmchen gouf zu engem grousse Déier a hat grouss schwaarz Hörner op sengem Kapp; an den Här vun de Schof huet sech iwwer et an iwwer all d'Ochsen gefreet. 39. An ech hunn an hirer Mëtt geschlof: an ech sinn erwächt an hunn alles gesinn.
40. Dëst ass d'Visioun, déi ech gesinn hunn, wéi ech geschlof hunn, an ech sinn erwächt an hunn den Här vun der Gerechtegkeet gelueft a him d'Éier ginn.
41. Dunn hunn ech mat engem grousse Gejäiz gekrasch an meng Tréinen hunn net opgehalen, bis ech et net méi konnt aushalen: wéi ech gesinn hunn, sinn se gefloss wéinst deem wat ech gesinn hat; well alles wäert kommen a sech erfëllen, an all d'Dote vun de Mënschen an hirer Reiefolleg goufen mir gewisen.
42. An där Nuecht hunn ech mech un den éischten Dram erënnert, an dofir hunn ech gekrasch a war opgereegt - well ech déi Visioun gesinn hat.

KAPITEL 91

1. 'An elo, mäi Jong Methusalem, ruff all deng Bridder bei mech, a sammel all d'Söhne vun denger Mamm bei mech; well d'Wuert rifft mech, an de Geescht gëtt iwwer mech ausgegoss, fir datt ech dir alles weisen kann, wat iech fir ëmmer geschéie wäert.'
2. An do ass de Methusalem gaangen an huet all seng Bridder bei sech geruff a seng Famill zesummegeruff.
3. An hien huet zu all de Kanner vun der Gerechtegkeet geschwat a gesot: 'Lauschtert, Dir Jonge vum Henoch, all d'Wierder vun Ärem Papp, a lauschtert genau op d'Stëmm vu mengem Mond; well ech ermanen iech a soen zu iech, Léifsten: Léif d'Éierlechkeet a gitt an hir.
4. A kënnt net mat engem duebelen Häerz der Oprechtheet no, a verbënnt Iech net mat deenen, déi en duebelen Häerz hunn, mä gitt a Gerechtegkeet, meng Jongen. An et wäert iech op gutt Weeër féieren, an d'Gerechtegkeet wäert äre Begleeder sinn.
5. Well ech weess, datt Gewalt op der Äerd zouhuele muss, an eng grouss Strof op der Äerd duerchgefouert muss ginn, an all Ongerechtegkeet op en Enn geet: Jo, et soll vun hire Wuerzelen ofgeschnidden ginn, a seng ganz Struktur zerstéiert ginn.
6. An d'Ongerechtegkeet wäert erëm op der Äerd vollendet ginn, an all d'Dote vun Ongerechtegkeet a Gewalt, an Iwwertrëtt wäerten an engem duebele Grad duerchsetzen.
7. A wann Sënn an Ongerechtegkeet a Gotteslästerung, a Gewalt an all Zorte vun Doten zouhuelen, an Offäll an Iwwertriedung an Onreinheet zouhuelen, da wäert eng grouss Strof vum Himmel iwwer all dës kommen, an den hellege Här wäert mat Roserei a Strof erauskommen, fir Uerteel op der Äerd ze maachen.
8. An deenen Deeg gëtt Gewalt vun hire Wuerzelen ofgeschnidden, an d'Wuerzele vun der Ongerechtegkeet zesumme mat Bedruch, a si ginn ënner dem Himmel zerstéiert.
9. An all d'Idolen vun den Heiden ginn opginn, an d'Tempelen mat Feier verbrannt, an si ginn vun der ganzer Äerd ewechgeholl, an si ginn an d'Uerteel vum Feier gehäit, a wäerten am Roserei an am schwéiere Uerteel fir ëmmer verkommen.
10. An déi Gerecht wäerten aus hirem Schlof opstoen, an d'Weisheet wäert opstoen a hinne ginn.
11. An duerno ginn d'Wuerzele vun der Ongerechtegkeet ofgeschnidden, an d'Sünder ginn duerch d'Schwäert zerstéiert ... ginn vun de Läschter op all Plaz ofgeschnidden, an déi, déi Gewalt plangen, an déi, déi Gotteslästerung begehen, ginn duerch d'Schwäert ëm.
12. An duerno gëtt et eng aner, déi aacht Woch, déi vun der Gerechtegkeet, an et gëtt e Schwäert, fir datt e gerecht Uerteel iwwer d'Ënnerdrécker vollzunn ka ginn, an d'Sünder ginn an d'Hänn vun de Gerechten iwwerginn.
13. An um Enn wäerten si duerch hir Gerechtegkeet Haiser kréien, an en Haus wäert fir de Groussen Kinnek a Herrlechkeet fir ëmmer gebaut ginn,
14. An déi ganz Mënschheet soll op de Wee vun der Oprechtheet kucken. An duerno, an der néngter Woch, soll dat gerecht Uerteel der ganzer Welt opgedeckt ginn, an all d'Wierker vun de Gottlosen solle vun der ganzer Äerd verschwannen, an d'Welt soll fir d'Zerstéierung opgeschriwwe ginn.
15. An duerno, an der zéngter Woch am siwenten Deel, wäert et dat grousst éiwegt Uerteel ginn, an deem Hie sech ënner den Engelen räche wäert.
16. An den éischten Himmel wäert verschwannen a vergoen, an en neien Himmel wäert erschéngen, an all d'Kräfte vum Himmel wäerten siwefache Liicht ginn.
17. An duerno gëtt et vill Wochen ouni Zuel fir ëmmer, an all wäerten a Guttheet a Gerechtegkeet sinn, an d'Sënn wäert fir ëmmer net méi ernimmt ginn.
18. An elo soen ech iech, meng Jongen, a weisen iech d'Weeër vun der Gerechtegkeet an d'Weeër vun der Gewalt. Jo, ech wäert se iech nach eng Kéier weisen, fir datt Dir wësst, wat geschéie wäert.
19. An elo, lauschtert mir, meng Jongen, a gitt op de Weeër vun der Gerechtegkeet, a gitt net op de Weeër vun der Gewalt; well all déi, déi op de Weeër vun der Ongerechtegkeet goen, wäerten fir ëmmer verkommen.

KAPITEL 92

1. D'Buch vum Enoch -- Den Enoch huet tatsächlech dës komplett Léier vun der Wäisheet geschriwwen, déi vun alle Mënsche gelueft gëtt an e Riichter vun der ganzer Äerd fir

all meng Kanner ass, déi op der Äerd wunne wäerten. A fir déi zukünfteg Generatiounen, déi Oprechtheet a Fridden beobachten wäerten.
2. Loosst Äre Geescht net wéinst den Zäiten onroueg sinn; well den Hellegen a Groussen huet Deeg fir all Saachen festgeluecht.
3. An de Gerechte wäert aus dem Schlof opstoen, wäert opstoen a sech op de Weeër vun der Gerechtegkeet beweegen, a säi ganzt Wee a säi Verhalen wäert an éiweger Guttheet a Gnod sinn.
4. Hie wäert de Gerechten gnädeg sinn a him éiweg Éierlechkeet ginn, an hie wäert him Muecht ginn, sou datt hie mat Guttheet a Gerechtegkeet begabt gëtt. An hie wäert am éiwege Liicht wanderen.
5. An d'Sënn wäert fir ëmmer an der Däischtert vergoen, a wäert vun deem Dag un net méi fir ëmmer ze gesi sinn.

KAPITEL 93

1. An duerno huet den Enoch souwuel aus de Bicher erzielt wéi och dovunner. An den Enoch sot: 'Iwwer d'Kanner vun der Gerechtegkeet an iwwer déi Erwählten vun der Welt, an iwwer d'Planz vun der Éierlechkeet, wäert ech dës Saache soen, jo, ech, den Enoch, wäert se iech verkënnegen, meng Jongen:
2. No deem, wat mir an der himmlescher Visioun erschéngt ass, an wat ech duerch d'Wuert vun den hellegen Engelen erkannt hunn, an aus den himmlesche Tafele geléiert hunn.
3. An den Henoch huet ugefaangen aus de Bicher ze erzielen a sot: 'Ech sinn an der siwenter an der éischter Woch gebuer, wärend Uerteel a Gerechtegkeet nach ëmmer bestoungen.'
4. An no mir wäert an der zweeter Woch grouss Béisheet opkommen, an et wäert Bedruch opkommen; an doran wäert dat éischt Enn sinn. An doran wäert e Mënsch gerett ginn; an nodeems et eriwwer ass, wäert Ongerechtegkeet opwuessen, an e Gesetz wäert fir d'Sünder gemaach ginn.
5. An duerno, an der drëtter Woch um Enn, gëtt e Mann als Planz vum gerechte Geriicht gewielt, a seng Nokommen ginn fir ëmmer d'Planz vun der Gerechtegkeet.
6. An duerno, an der véierter Woch, um Enn vun hirer Zäit, wäerten d'Visioune vun den Hellegen a Gerechten ze gesi sinn, an e Gesetz fir all Generatiounen an eng Ëmgéigend wäert fir si gemaach ginn.
7. An duerno, an der fënnefter Woch, un hirem Enn, soll d'Haus vun der Herrlechkeet an der Herrschaft fir ëmmer gebaut ginn.
8. An duerno, an der sechster Woch, wäerten all déi, déi dran liewen, blann sinn, an d'Häerzer vun hinnen all wäerten d'Weisheet gottlos opginn. An do wäert e Mann eropklammen; an um Enn wäert d'Haus vun der Herrschaft mat Feier verbrannt ginn, an déi ganz Rass vun der gewielter Wuerzel wäert zerstreet ginn.
9. An duerno, an der siwenter Woch, wäert eng offälleg Generatioun opstoen, a vill wäerten hir Dote sinn, an all hir Dote wäerten offälleg sinn.
10. An um Enn wäerten déi gewielt Gerecht vun der éiweger Planz vun der Gerechtegkeet gewielt ginn, fir siwefach Instruktiounen iwwer seng ganz Schëpfung ze kréien.
11. Well wien vun all de Mënschekanner kann d'Stëmm vum Hellegen héieren, ouni sech ze stéieren? A wien kann seng Gedanken denken? A wien kann all d'Wierker vum Himmel gesinn?
12. A wéi soll et een ginn, deen den Himmel kéint gesinn, a wien gëtt et, deen d'Saache vum Himmel kéint verstoen an eng Séil oder e Geescht gesinn a dovunner erzielen, oder opsteigen an all hir Enner gesinn an doriwwer denken oder ähnlech maachen?
13. A wien vun alle Mënsche kéint wëssen, wat d'Breet an d'Längt vun der Äerd ass, a wiem gouf d'Mooss vun all deenen gewisen?
14. Oder gëtt et iergendeen, deen d'Längt vum Himmel erkennt a wéi grouss seng Héicht ass, a wourop e gegrënnt ass, a wéi grouss d'Zuel vun de Stären ass, a wou all d'Liichter raschten?

KAPITEL 94

1. An elo soen ech iech, meng Jongen, léift d'Gerechtegkeet a gitt drop; well d'Weeër vun der Gerechtegkeet si wäertvoll, akzeptéiert ze ginn, awer d'Weeër vun der Ongerechtegkeet ginn op eemol zerstéiert a verschwannen.
2. An de verschiddene Männer vun enger Generatioun ginn d'Weeër vu Gewalt a vum Doud opgedeckt, an si wäerten sech vun hinnen distanzéiert halen, an hinnen net follegen.
3. An elo soen ech iech, Gerechten: Gitt net op de Weeër vun der Béisheet, nach op de Weeër vum Doud, a kommt net no bei hinnen, fir datt Dir net zerstéiert gitt.
4. Mee sicht a wielt fir Iech Gerechtegkeet an e gewielt Liewen, a gitt op de Weeër vum Fridden, an Dir wäert liewen a gutt liewen.
5. An haalt meng Wierder an de Gedanken vun ären Häerzer fest, a loosst se net aus ären Häerzer ausgeläscht ginn; well ech weess, datt Sënner d'Mënsche verlocken, béiswëlleg no Wäisheet ze froen, sou datt kee Plaz fir si fonnt ka ginn, a keng Aart vu Versuchung ka verschwannen.
6. Wee deenen, déi Ongerechtegkeet an Ënnerdréckung opbauen, a Bedruch als Grondlag leeën; well si ginn op eemol ëmgestürzt, a si wäerten kee Fridden hunn.
7. Wee deenen, déi hir Haiser mat Sënne bauen; well vun all hire Fundamenter ginn se ofgestuerzt, a si falen duerch d'Schwäert. An déi, déi Gold a Sëlwer am Uerteel kréien, ginn op eemol ënner.
8. Wee iech, Dir Räich, well Dir op Äre Räichtum vertraut hutt, an aus Ärem Räichtum gitt Dir fort, well Dir un den Allerhéchsten an den Deeg vun Ärem Räichtum net geduecht hutt.
9. Dir hutt Gotteslästerung an Ongerechtegkeet begaangen, an sidd prett fir den Dag vum Schluechten, an den Dag vun der Däischtert an den Dag vum grousse Geriicht.
10. Sou soen ech Iech a verkënnegen Iech: Deejéinegen, deen Iech erschaf huet, wäert Iech ëmwerfen, an et gëtt kee Matgefill fir Äre Fall, an Äre Schëpfer wäert sech iwwer Är Zerstéierung freeën.
11. An Är Gerechter wäerten an deenen Deeg eng Spott fir d'Sünder an déi Gottlos sinn.

KAPITEL 95

1. Och, wann meng Aen eng Wollek vu Waasser wieren, fir datt ech iwwer dech kräische kéint, a meng Tréinen erofgëssen wéi eng Wollek vu Waasser: fir datt ech vu menger Häerzensuerg roueg kéint sinn!
2. Wien huet iech erlaabt, Veruerteelungen a Béises ze maachen? An dofir wäert d'Uerteel iech iwwerhuelen, Sënner.
3. Fäert d'Sünder net, Dir Gerecht; well den Här wäert se erëm an Är Hänn iwwerginn, fir datt Dir en Uerteel iwwer si no Äre Wënsch maache kënnt.
4. Wee iech, déi Verblödungen ausdrécken, déi net réckgängeg gemaach kënne ginn: Dofir ass d'Heelung wäit vun iech ewech wéinst äre Sënnen.
5. Wee Iech, déi Ärem Noper Béises vergelten; well Dir gitt no Äre Wierker vergelten.
6. Wee iech, léineg Zeie, an deenen, déi Ongerechtegkeet ofweegen, well op eemol gitt Dir ënnergoen.
7. Wee iech, Sënner, well Dir déi Gerecht verfollegt; well Dir gitt wéinst Ongerechtegkeet ausgeliwwert a verfollegt, a schwéier wäert säi Joch op iech leien.

KAPITEL 96

1. Sidd hoffnungsvoll, Dir Gerecht; well op eemol wäerten d'Sünder virun Iech verkommen, an Dir wäert iwwer si herrschen no Äre Wënsch.
2. An um Dag vun der Drang vun de Sënner, wäerten Är Kanner opsteigen an opstoen wéi Adler, an Äert Nascht wäert méi héich sinn wéi d'Gierer, an Dir wäert eropgoen an an d'Spalten vun der Äerd eragoen, an an d'Fielskluften fir ëmmer wéi Kegel virun den Ongerechten, an d'Sirenen wäerten wéinst Iech seufzen - a kräischen.
3. Dofir, hutt keng Angscht, Dir déi gelidden hutt; well Heelung wäert Äert Deel sinn, an e hellt Liicht wäert Iech erliichten, an d'Stëmm vun der Rou wäert Dir vum Himmel héieren.
4. Wee iech, Sënner, well äre Räichtum léisst iech wéi Gerechten ausgesinn, awer är Häerzer iwwerzeegen iech, Sënner ze sinn, an dëst wäert zu engem Zeienausso géint iech sinn, als Erënnerung un är béis Dote.
5. Wee Iech, déi dat Bescht vum Weess verschléngen, a Wäin a grousse Schosselen drénken, an déi Niddereg mat Ärer Kraaft ënner d'Féiss trëppelen.
6. Wee iech, déi Waasser aus all Quell drénken, well op eemol gitt Dir verbraucht a verwinnt, well Dir d'Quell vum Liewen verlooss hutt.
7. Wee iech, déi Ongerechtegkeet maachen, a Bedruch a Gotteslästerung: Et wäert eng Erënnerung un iech fir d'Béis sinn.
8. Wee iech, Dir Mächteg, déi déi Gerecht mat Kraaft ënnerdréckt; well den Dag vun Ärer Zerstéierung kënnt. An deenen Deeg wäerten déi Gerecht vill a gutt Deeg kommen - um Dag vun Ärem Uerteel.

KAPITEL 97

1. Gleeft, Dir Gerecht, datt d'Sünder zu Schimmt ginn, An um Dag vun der Ongerechtegkeet verkommen.
2. Iech Sënner soll et bekannt sinn, datt den Allerhéchsten un är Zerstéierung denkt, an d'Engele vum Himmel freeën sech iwwer är Zerstéierung.
3. Wat wäert Dir maachen, Dir Sënner, a wouhin wäert Dir flüchten um Dag vum Uerteel, wann Dir d'Stëmm vum Gebied vun de Gerechten héiert?
4. Jo, et wäert iech wéi si goen, géint déi dëst Wuert e Beweis wäert sinn: "Dir waart Begleeder vu Sënner."
5. An deenen Deeg wäert d'Gebied vun de Gerechten dem Här erreechen, an d'Deeg vun Ärem Uerteel wäerten fir iech kommen.
6. An all d'Wierder vun Ärer Ongerechtegkeet ginn virum Groussen Hellegen virgelies, an Är Gesiichter ginn mat Schimmt bedeckt, an Hie wäert all Wierk ofweisen, dat op Ongerechtegkeet baséiert.
7. Wee iech, Sënner, déi um Mëttel vum Ozean an um dréchene Land wunnen, deenen hir Erënnerung béis géint iech ass.
8. Wee iech, déi Iech Sëlwer a Gold duerch Ongerechtegkeet erwerben a soen: "Mir sinn räich ginn a Besëtz hunn; an hunn alles erwuerwe wat mir wollten."
9. An elo loosst eis maachen, wat mir virgeholl hunn: Well mir hunn Sëlwer gesammelt, a vill Baueren an eisen Haiser sinn." An eis Kären si wéi mat Waasser iwwerfëllt,
10. Jo, a wéi Waasser wäerten Är Ligen ewechfléissen; well Äre Räichtum wäert net bleiwen, mee séier vun Iech eropgoen; well Dir hutt et alles an Ongerechtegkeet erwuerwe, an Dir wäert engem grousse Fluch iwwerginn ginn.

KAPITEL 98

1. An elo schwieren ech iech, de Weisen an de Narren, well Dir wäert vill Erfahrungen op der Äerd hunn.
2. Well Dir Männer wäert méi Schmuck undoen wéi eng Fra, a faarweg Kleeder méi wéi eng Jongfra: A Kinneklechkeet a Pracht a Muecht, a Sëlwer a Gold a Purpur, a Pracht a Liewensmëttel wäerte se wéi Waasser ausgegoss ginn.
3. Dofir wäerten si u Léier a Wäisheet feelen, an doduerch wäerten si zesumme mat hirem Besëtz ënnergoen; an mat all hirer Herrlechkeet an hirem Glanz, an a Schimmt an a Schluechten an a grousser Aarmut, wäerten hir Séilen an den Uewen vum Feier gehäit ginn.
4. Ech hunn iech geschwuer, Dir Sënner, wéi e Bierg net zu engem Sklav ginn ass, an en Hiwwel net zur Déngschtmeedchen vun enger Fra gëtt, sou ass d'Sënn net op d'Äerd geschéckt ginn, mä de Mënsch huet se selwer erschaf, an ënner engem grousse Fluch wäerten déi falen, déi se maachen.
5. An der Fra gouf keng Onfruchtbarkeet ginn, mä wéinst den Dote vun hiren eegenen Hänn stierft si ouni Kanner.
6. Ech hunn iech geschwuer, Dir Sënner, beim Hellege Groussen, datt all Är béis Doten am Himmel opgedeckt ginn, an datt keng vun Ären Doten vun Ënnerdréckung zougedeckt a verstoppt ass.
7. An denkt net an Ärem Geescht a sot net an Ärem Häerz, datt Dir et net wësst an datt Dir net gesitt, datt all Sënn all Dag am Himmel virun der Präsenz vum Allerhéchsten opgezeechent gëtt.

8. Vun elo un wësst Dir, datt all Är Ënnerdréckung, mat där Dir ënnerdréckt, all Dag bis zum Dag vun Ärem Uerteel opgeschriwwen ass.
9. Wee iech, Dir Narren, well duerch är Dommheet gitt Dir ënnergoen; an Dir iwwertrëtt déi Wäis, an dofir wäert Gléck net ären Deel sinn.
10. An elo, wësst Dir, datt Dir op den Dag vun der Zerstéierung virbereet sidd: dofir hofft net ze liewen, Dir Sënner, mä Dir wäert fortgoen a stierwen; well Dir kennt kee Léisegeld; well Dir sidd virbereet op den Dag vum grousse Geriicht, op den Dag vun der Drang an der grousser Schimmt fir Är Séilen.
11. Wee iech, Dir haartnäckege Häerzer, déi Béises maachen a Blutt iessen: Wou kritt Dir gutt Saachen hier fir ze iessen an ze drénken a fir Iech satt ze ginn? Vun all de gudde Saachen, déi den Här, den Allerhéchsten, am Iwwerfloss op d'Äerd gesat huet; dofir wäert Dir kee Fridden hunn.
12. Wee iech, déi d'Dote vun der Ongerechtegkeet gär hunn: firwat hofft Dir op e gutt Gléck fir iech selwer? Wësst, datt Dir an d'Hänn vun de Gerechten iwwerginn gitt, an si wäerten Iech den Hals ofschneiden an iech ëmbréngen, a kee Barmhäerzegkeet mat iech hunn.
13. Wee iech, déi Iech iwwer d'Leed vun de Gerechten freeën, well kee Graf fir iech gegruewe gëtt.
14. Wee iech, déi d'Wierder vun de Gerechten net respektéieren, well Dir wäert keng Hoffnung op Liewen hunn.
15. Wee iech, déi léieg a gottlos Wierder opschreiwen; well si schreiwen hir Ligen op, fir datt d'Mënsche se héieren a gottlos géintiwwer hirem Noper handelen.
16. Dofir wäerten si kee Fridden hunn, mä stierwen en plëtzlechen Doud.

KAPITEL 99

1. Wee iech, déi Gottlosegkeet praktizéieren, a sech mat Ligen begeeschteren a se erhiewen: Dir wäert vergoen, an Dir wäert kee glécklecht Liewe hunn.
2. Wee deenen, déi d'Wierder vun der Éierlechkeet verzerren, an dat éiwegt Gesetz iwwertrieden, a sech an dat verwandelen, wat se net waren, a Sënner: Si ginn op der Äerd ënner Féiss getrëppelt.
3. An deenen Deeg maacht Iech prett, Dir Gerechten, Är Gebieder als Erënnerung ze erhiewen, a stellt se als Zeienausso virun den Engelen, fir datt si d'Sënn vun de Sënner als Erënnerung virum Allerhéchsten stelle kënnen.
4. An deenen Deeg wäerten d'Natiounen opgerührt ginn, an d'Famillje vun de Natiounen wäerten um Dag vun der Zerstéierung opstoen.
5. An deenen Deeg wäerten déi Aarme erausgoen an hir Kanner ewechhuelen, an si wäerten se verloossen, sou datt hir Kanner duerch si ëmkommen. Jo, si wäerten hir Kanner, déi nach ëmmer Stillkanner sinn, verloossen an net bei si zréckkommen, a si wäerten kee Mitleid mat hire Léifsten hunn.
6. An ech schwieren iech nach eng Kéier, Dir Sënner, datt d'Sënn fir en Dag vum onopfällege Bluttvergießen virbereet ass.
7. An déi, déi Steng ubidden, a Grafbiller aus Gold a Sëlwer a Holz a Steen a Leem, an déi, déi onrein Geeschter an Dämonen an all Zorte vun Idolen ubidden, déi net no Wëssen sinn, kréien keng Hëllef vun hinnen.
8. An si wäerten gottlos ginn wéinst der Dommheet vun hirem Häerz, an hir Aen wäerten duerch d'Angscht vun hirem Häerz a Visiounen an hiren Dreem verblend sinn.
9. Duerch dës ginn si gottlos a ängschtlech; well si hunn all hir Aarbecht an enger Ligen gemaach, an hunn e Steen ugebiet: Dofir ginn si an engem Ament ënner.
10. Mee an deenen Deeg sinn all déi, déi d'Wierder vun der Wäisheet akzeptéieren a verstoen, an d'Weeër vum Allerhéchsten observéieren a sech op de Wee vu senger Gerechtegkeet beweegen, an net gottlos mat de gottlosen ginn; well si wäerte gerett ginn.
11. Wee Iech, déi Béises ënner Äre Noperen verbreet; well Dir gitt am Scheol ëmbruecht.
12. Wee iech, déi bedrügeresch a falsch Moossname treffen, an deenen, déi Bitterkeet op der Äerd verursaachen; well si wäerten doduerch komplett zerstéiert ginn.
13. Wee iech, déi är Haiser duerch déi schwéier Aarbecht vun aneren bauen, an all hir Baumaterialien d'Zille a Steng vun der Sënn sinn; ech soen iech, Dir wäert kee Fridden hunn.
14. Wee deenen, déi d'Mooss an dat éiwegt Ierfschaft vun hire Pappen ofleenen, an deenen hir Séilen den Idolen verfollegen; well si wäerten keng Rou hunn.
15. Wee deenen, déi Ongerechtegkeet maachen an Ënnerdréckung ënnerstëtzen, an hir Noperen ëmbréngen bis zum Dag vum grousse Geriicht.
16. Well Hie wäert Är Herrlechkeet erofwerfen, an Är Häerzer Leed bréngen, a seng grausam Roserei opwerfen, an iech all mam Schwäert zerstéieren; an all déi Helleg a Gerecht wäerten sech un Är Sënne erënneren.

KAPITEL 100

1. An deenen Deeg ginn op enger Plaz d'Pappen zesumme mat hire Jongen geschloe, an d'Bridder stierwen een no deem aneren, bis d'Flëss mat hirem Blutt fléissen.
2. Well ee Mann soll seng Hand net dovun ofhalen, seng Jongen a seng Jongen hir Jongen ëmzebréngen, an de Sënner soll seng Hand net viru sengem geéierte Brudder zréckhalen: Vum Sonnenopgang bis zum Sonnenënnergang solle si sech een aneren ëmbréngen.
3. An d'Päerd wäert bis un d'Broscht am Blutt vu Sënner goen, an de Won wäert bis op seng Héicht ënnergeet ginn.
4. An deenen Deeg wäerten d'Engele an déi geheim Plazen erofkommen, a wäerten all déi, déi d'Sënn erofbruecht hunn, op enger Plaz zesummebréngen, an den Allerhéchsten wäert un deem Dag vum Uerteel opstoen, fir e grousst Uerteel ënner de Sënner ze maachen.
5. An iwwer all déi Gerecht an Hellegen wäert hien Garde vun den hellegen Engelen ernennen, fir se ze schützen wéi den Aapel, bis hien all Béisheet an all Sënn op en Enn bréngt, an och wann déi Gerecht laang schlofen, hunn se näischt ze fäerten.
6. An dann wäerten d'Kanner vun der Äerd déi Wäis a Sécherheet gesinn, a wäerten all d'Wierder vun dësem Buch verstoen, a erkennen, datt hire Räichtum se net rette kann, wann hir Sënne komplett ëmgekéiert ginn.

7. Wee iech, Sënner, um Dag vun der staarker Angscht, Dir, déi déi Gerecht plagen a se mat Feier verbrennen: Dir wäert no äre Wierker vergelt ginn.
8. Wee iech, Dir haartnäckeg Häerzer, déi oppassen, fir Béises auszedenken! Dofir wäert Angscht iech iwwerfalen, an et wäert keen sinn, deen iech hëlleft.
9. Wee iech, Sënner, wéinst de Wierder vun ärem Mond, a wéinst den Dote vun ären Hänn, déi är Gottlosegkeet gemaach hunn, a Flamen, déi méi schlëmm wéi Feier brennen, wäerts du verbrennen.
10. An elo, wësst Dir, datt Hie vun den Engelen no Äre Wierker am Himmel froe wäert, vun der Sonn a vum Mound a vun de Stären iwwer Är Sënnen, well Dir op der Äerd Uerteel iwwer déi Gerechten ausübt.
11. An hie wäert all Wollek, Niwwel, Dauw a Reen als Zeie géint iech ruffen; well si wäerten all wéinst iech dovun ofgehale ginn, op iech erofzekommen, an si wäerten un är Sënne denken.
12. A gitt elo dem Reen Geschenker, fir datt en net dovun ofgehale gëtt, op iech erofzekommen, an och net den Tau, wann en Gold a Sëlwer vun iech kritt huet, fir erofzekommen.
13. Wann de Reefrascht an de Schnéi mat hirer Keelt, an all d'Schnéistuerm mat all hire Plagen op iech falen, da wäert Dir an deenen Deeg net fäeg sinn, virun hinne standzehalen.

KAPITEL 101

1. Kuckt den Himmel, Dir Kanner vum Himmel, an all Wierk vum Allerhéchsten, a fäert hien a maacht kee Béist a senger Präsenz.
2. Wann Hien d'Fënstere vum Himmel zoumaacht, an de Reen an den Tau dovun ofhält, wéinst ärer Säit op d'Äerd erofzekommen, wat maacht Dir dann?
3. A wann Hie säi Roserei op iech schéckt wéinst ären Doten, kënnt Dir Him net bieden; well Dir hutt stolz an onhéiflech Wierder géint seng Gerechtegkeet geschwat: dofir wäert Dir kee Fridden hunn.
4. A gesitt Dir d'Séifuerer vun de Schëffer net, wéi hir Schëffer vun de Wellen hin an hier gehäit ginn, vum Wand gerëselt ginn a grouss Schwieregkeeten hunn?
5. An dofir hunn si Angscht, well all hir schéi Besëtz mat hinnen op d'Mier geet, an si hunn béis Viruerteeler am Häerz, datt d'Mier se verschléckt an si doran ëmkommen.
6. Ass net dat ganzt Mier a seng Gewässer, an all seng Beweegungen, d'Wierk vum Allerhéchsten, an huet Hien net senge Wierker Grenzen gesat, an et duerch de Sand agespaart?
7. A bei senger Tatort kritt et Angscht a verdréchent, an all seng Fësch stierwen a wat dran ass; awer Dir Sënner, déi op der Äerd sinn, hutt keng Angscht virun him.
8. Huet Hien net den Himmel an d'Äerd erschaf, an alles wat dran ass? Wien huet Verständnis a Wäisheet allem ginn, wat sech op der Äerd an am Mier beweegt.
9. Hunn d'Séifuerer vun de Schëffer keng Angscht virum Mier? Awer Sënner hunn keng Angscht virum Allerhéchsten.

KAPITEL 102

1. An deenen Deeg, wou Hien e schlëmmt Feier iwwer iech bruecht huet, wouhin wäert Dir flüchten, a wou wäert Dir Rettung fannen? A wann Hien säi Wuert géint iech verbreet, wäert Dir dann net Angscht hunn a ängschtlech sinn?
2. An all d'Liichter wäerten mat grousser Angscht erschreckt sinn, an déi ganz Äerd wäert erschreckt sinn, zidderen an erschreckt sinn.
3. An all d'Engele wäerten hir Befeeler ausféieren, a wäerten sech virun der Präsenz vun der Grousser Herrlechkeet verstoppen, an d'Kanner vun der Äerd wäerten zidderen an zidderen; an Dir Sënner wäert fir ëmmer verflucht sinn, an Dir wäert kee Fridden hunn.
4. Hutt keng Angscht, Dir Séilen vun de Gerechten, a sidd hoffnungsvoll, Dir, déi a Gerechtegkeet gestuerwe sidd.
5. A trauer net, wann Är Séil an d'Sheol mat Trauer erofgefall ass, an datt Äre Kierper an Ärem Liewen net no Ärer Guttheet gaangen ass, mä waart op den Dag vum Uerteel vun de Sënner, an op den Dag vum Fluch a vun der Strof.
6. An awer, wann Dir stierft, soen d'Sünder iwwer Iech: "Wéi mir stierwen, stierwen och déi Gerecht, a wat profitéiere si vun hiren Doten?"
7. Kuckt, genee wéi mir, sou stierwen si a Trauer an Däischtert, A wat hunn si méi wéi mir? Vun elo un si mir gläich.
8. A wat wäerte si kréien a wat wäerte si fir ëmmer gesinn? Kuckt, och si sinn gestuerwen, a vun elo un fir ëmmer wäerte si kee Liicht méi gesinn.
9. Ech soen iech, Sënner, Dir sidd zefridden ze iessen an ze drénken, ze rauben an ze sënnegen, d'Leit plakeg auszedoen, Räichtum ze sammelen a gutt Deeg ze gesinn.
10. Hues du déi Gerecht gesinn, wéi hiert Enn ausgeet, datt keng Aart vu Gewalt bei hinne fonnt gëtt bis zu hirem Doud?
11. "Trotzdem si si vergaangen a goufen, wéi wann se net méi existéiert hätten, an hir Séilen sinn an der Drang an d'Sheol erofgestiegen."

KAPITEL 103

1. Elo schwieren ech Iech, de Gerechten, bei der Herrlechkeet vum Groussen, Éierten a Mächtegen, an bei senger Gréisst schwieren ech Iech:
2. Ech kennen e Geheimnis, an hunn déi himmlesch Tafele gelies, an hunn déi helleg Bicher gesinn, an hunn drop geschriwwen a beschriwwen fonnt, wat doriwwer steet:
3. Datt all Gutt, Freed a Herrlechkeet fir si virbereet sinn, an opgeschriwwen ass fir d'Séilen vun deenen, déi a Gerechtegkeet gestuerwe sinn, an datt villfälteg Gutt Iech als Belounung fir Är Aarbecht ginn gëtt, an datt Äert Schicksal vill méi grouss ass wéi d'Schicksal vun de Liewegen.
4. An d'Geeschter vun iech, déi a Gerechtegkeet gestuerwe sinn, wäerten liewen a sech freeën, an hir Geeschter wäerten net vergoen, an hir Erënnerung wäert net virum Gesiicht vum Groussen fir all Generatiounen vun der Welt sinn: dofir, fäert hir Veruechtung net méi.

5. Wee iech, Sënner, wann Dir stierft, wann Dir am Räichtum vun Äre Sënne stierft, an déi, déi wéi Dir sinn, iwwer iech soen: 'Glécklech sinn d'Sënder: si hunn all hir Deeg gesinn.'
6. A wéi si a Wuelstand a Räichtum gestuerwe sinn, an an hirem Liewen keng Leed oder Mord gesinn hunn; a si an Éier gestuerwe sinn, an et gouf kee Geriicht iwwer si während hirem Liewen vollzunn.
7. Wësst, datt hir Séilen an den Sheol erofgefall sinn, an si wäerten an hirer grousser Leed ellendig sinn.
8. An an Däischtert a Ketten an eng brennend Flam, wou et e schwéiert Uerteel gëtt, sollen är Séilen eragoen; an dat grousst Uerteel wäert fir all Generatiounen vun der Welt sinn. Wee iech, well Dir wäert kee Fridden hunn.
9. Sot net iwwer déi Gerecht a Gutt, déi am Liewen sinn: "An eisen onrouegen Deeg hu mir eis schwéier beméit an all Problemer erlieft, a mir hunn op vill Béises gestouss a sinn verbraucht ginn, a mir sinn nëmme wéineg ginn an eise Geescht kleng."
10. A mir sinn zerstéiert ginn a mir hunn keen fonnt, deen eis och nëmmen mat engem Wuert hëlleft: Mir sinn gefoltert a zerstéiert ginn, a mir hunn net gehofft, vun Dag zu Dag d'Liewen ze gesinn.
11. Mir hunn gehofft, de Kapp ze sinn, awer si sinn de Schwanz ginn: Mir hunn eis schwéier beméit a keng Zefriddenheet mat eiser Aarbecht fonnt; a mir sinn d'Iessen vun de Sënner an den Ongerechte ginn, an si hunn hiert Joch schwéier op eis geluecht.
12. Si hunn iwwer eis geherrscht, déi eis gehaasst hunn a geschloen hunn; an deenen, déi eis gehaasst hunn, hu mir eisen Hals gebéit, awer si hunn eis net matleed gehat.
13. Mir wollten virun hinne fortkommen, fir datt mir kéinte flüchten a Rou fannen, mä mir hunn kee Plaz fonnt, wou mir kéinte flüchten a virun hinne sécher sinn.
14. A mir beschwéieren eis bei den Herrscher an eiser Nout, a ruffen géint déi, déi eis verschléngt hunn, awer si hunn op eis Gejäiz net gelauschtert, a wollten net op eis Stëmm lauschteren.
15. An si hunn deenen gehollef, déi eis beraubt an eis verschléngt hunn an deenen, déi eis wéineg gemaach hunn; an si hunn hir Ënnerdréckung verstoppt, an si hunn eis d'Joch vun deenen net ewechgeholl, déi eis verschléngt an eis verstreet an ëmbruecht hunn, an si hunn hire Mord verstoppt, an hunn net drun erënnert, datt si hir Hänn géint eis gehuewen hunn.

KAPITEL 104

1. Ech schwieren iech, datt d'Engelen am Himmel iech fir ëmmer erënneren, virun der Herrlechkeet vum Groussen: an är Nimm sinn virun der Herrlechkeet vum Groussen geschriwwen.
2. Sidd hoffnungsvoll; well fréier waart Dir duerch Krankheet a Leed beschämt; awer elo wäert Dir blénken wéi d'Liichter vum Himmel, Dir wäert blénken an Dir wäert gesi ginn, an d'Portale vum Himmel ginn Iech opgemaach.
3. A bei Ärem Ruff, rufft no Uerteel, an et wäert Iech erschéngen; well all Är Leed wäert op d'Herrscher a op all déi kommen, déi deenen gehollef hunn, déi Iech geplëmmt hunn.
4. Sidd hoffnungsvoll, a gitt Är Hoffnungen net opginn, well Dir wäert grouss Freed hunn, wéi d'Engele vum Himmel.
5. Wat musst Dir maachen? Dir musst Iech um Dag vum grousse Geriicht net verstoppen an Dir wäert net als Sënner fonnt ginn, an dat éiwegt Geriicht wäert wäit vun Iech ewech sinn fir all Generatiounen vun der Welt.
6. An elo, Dir Gerecht, hutt keng Angscht, wann Dir d'Sünder gesitt, déi staark ginn a gutt op hire Weeër sinn: gitt keng Frënn mat hinnen, mä bleift wäit ewech vun hirer Gewalt; well Dir wäert Frënn vun den Himmelsarméie ginn.
7. An, obwuel Dir Sënner sot: "All eis Sënne kënnen net erausfonnt a geschriwwen ginn", trotzdem wäerten si all Är Sënne all Dag opschreiwen.
8. An elo weisen ech dir, datt Liicht an Däischtert, Dag an Nuecht, all deng Sënne gesinn.
9. Sidd net gottlos an Ären Häerzer, a léit net a verännert net d'Wierder vun der Éierlechkeet, a beschëllegt net d'Wierder vum Hellege Groussen mat Ligen, a berücksichtegt net Är Gëtzendéieren; well all Är Ligen an all Är Gottlosegkeet entstinn net a Gerechtegkeet, mee a grousser Sënn.
10. An elo weess ech dëst Geheimnis, datt Sënner d'Wierder vun der Gerechtegkeet op vill Manéiere verännere a verfälschen, a béis Wierder schwätzen, a léien, a grouss Bedruch praktizéieren, a Bicher iwwer hir Wierder schreiwen.
11. Mee wa se all meng Wierder wouerheetsbewosst an hire Sproochen opschreiwen, an näischt u menge Wierder änneren oder reduzéieren, mä se all wouerheetsbewosst opschreiwen - alles wat ech fir d'éischt iwwer si ausgesot hunn.
12. Dann kennen ech nach en anert Geheimnis, datt Bicher de Gerechten an de Weisen ginn, fir eng Ursaach vu Freed a Rechtschaftegkeet a vill Wäisheet ze ginn.
13. An hinne sollen d'Bicher ginn, an si sollen un si gleewen a sech iwwer si freeën, an dann sollen all déi Gerecht, déi dovun all d'Weeër vun der Oprechtheet geléiert hunn, belount ginn.

KAPITEL 105

1. An deenen Deeg huet den Här hinnen opgefuerdert, d'Kanner vun der Äerd ze ruffen an hinnen iwwer hir Wäisheet ze bezeien: Weist et hinnen; well Dir sidd hir Guiden, an eng Belounung iwwer déi ganz Äerd.
2. Well ech a mäi Jong wäerte fir ëmmer mat hinne vereenegt sinn op de Weeër vun der Éierlechkeet an hirem Liewen; an Dir wäert Fridden hunn: freet Iech, Dir Kanner vun der Éierlechkeet. Amen.

KAPITEL 106

1. An no e puer Deeg huet mäi Jong Methusalem eng Fra fir säi Jong Lamech geholl, an si gouf vun him schwanger an huet e Jong gebuer.
2. A säi Kierper war wäiss wéi Schnéi a rout wéi d'Bléi vun enger Rous, an d'Hoer vu sengem Kapp a seng laang Hoer ware wäiss wéi Woll, a seng Aen schéin. A wéi hien seng Aen opgemaach huet, huet hien dat ganzt Haus beliicht wéi d'Sonn, an dat ganzt Haus war ganz hell.

3. An duerno ass hien an den Hänn vun der Hebamm opgestan, huet säi Mond opgemaach a mam Här vun der Gerechtegkeet geschwat.
4. A säi Papp Lamech hat Angscht virun him a ass geflücht, a koum bei säi Papp Methusalem.
5. An hien huet zu him gesot: 'Ech hunn e komesche Jong gebuer, deen anescht ass wéi de Mënsch, an deen de Jonge vum Gott vum Himmel gläicht; a seng Natur ass anescht an hien ass net wéi mir, a seng Aen sinn wéi d'Strahlen vun der Sonn, a säi Gesiicht ass herrlech.'
6. An et schéngt mir, datt hie net vu mir, mä vun den Engelen entstanen ass, an ech fäerten, datt a senge Deeg e Wonner op der Äerd kéint geschéien.
7. An elo, mäi Papp, sinn ech hei fir dech ze bieden an dech ze bieden, datt du bei den Henoch, eise Papp, gees a vun him d'Wourecht léiers, well säi Wunnsëtz ass ënnert den Engelen.
8. An wéi de Methusalem d'Wierder vu sengem Jong héieren huet, ass hie bei mech un d'Enn vun der Äerd komm; well hie hat héieren, datt ech do war, an hie huet haart geruff, an ech hunn seng Stëmm héieren an ech sinn bei hie komm. An ech sot zu him: 'Kuckt, hei sinn ech, mäi Jong, firwat bass du bei mech komm?'
9. An hien huet geäntwert a gesot: 'Wéinst enger grousser Suerg sinn ech bei dech komm, an wéinst enger beonrouegender Visioun sinn ech bei dech komm.'
10. An elo, mäi Papp, héier mech zou: Dem Lamech, mengem Jong, ass e Jong gebuer ginn, deem säi Gläichen et keen gëtt, a seng Natur ass net wéi d'Natur vum Mënsch, an d'Faarf vu sengem Kierper ass méi wäiss wéi Schnéi a méi rout wéi d'Blummen vun enger Rous, an d'Hoer vu sengem Kapp si méi wäiss wéi wäiss Woll, a seng Aen si wéi d'Strahlen vun der Sonn, an hien huet seng Aen opgemaach an domat dat ganzt Haus beliicht.
11. An hien ass an den Hänn vun der Gebuertshëllef opgestan, huet säi Mond opgemaach a den Här vum Himmel geseent.
12. A säi Papp Lamech krut Angscht a ass bei mech geflücht, an huet net gegleeft, datt hie vun him ofstammt war, mä datt hie wéi d'Engele vum Himmel ausgesinn huet; an elo sinn ech bei dech komm, fir datt du mir d'Wourecht erklärs.
13. An ech, den Enoch, hunn him geäntwert a gesot: 'Den Här wäert eppes Neies op der Äerd maachen, an dat hunn ech schonn an enger Visioun gesinn, an ech maachen dir bekannt, datt an der Generatioun vu mengem Papp Jared e puer vun den Engelen vum Himmel d'Wuert vum Här iwwertraff hunn.'
14. A kuckt, si maachen Sënn a briechen d'Gesetz, a si hunn sech mat Frae verbonnen a Sënn mat hinne gemaach, a si hunn e puer vun hinne bestuet a Kanner mat hinne kritt.
15. An si wäerten op der Äerd Risen produzéieren, net no dem Geescht, mä no dem Fleesch, an et wäert eng grouss Strof op der Äerd sinn, an d'Äerd wäert vun all Onreinheet gereinegt ginn.
16. Jo, et wäert eng grouss Zerstéierung iwwer déi ganz Äerd kommen, an et wäert eng Iwwerschwemmung an eng grouss Zerstéierung fir ee Joer sinn.
17. An dëse Jong, deen dir gebuer gouf, soll op der Äerd bleiwen, a seng dräi Kanner solle mat him gerett ginn: wann all Mënschheet, déi op der Äerd ass, stierft, soll hien a seng Jongen gerett ginn.
18. An elo maach dengem Jong Lamech bekannt, datt deen, deen gebuer gouf, a Wierklechkeet säi Jong ass, a nennt hien Noah; well hie wäert dir iwwerlooss ginn, an hien a seng Jongen wäerten virun der Zerstéierung gerett ginn, déi op d'Äerd kënnt wéinst all der Sënn an all der Ongerechtegkeet, déi op der Äerd a senge Deeg vollendet gëtt.
19. An duerno wäert et nach méi Ongerechtegkeet ginn, wéi déi, déi fir d'éischt op der Äerd vollbruecht gouf; well ech kennen d'Geheimnisser vun den Hellegen; well Hien, den Här, huet mir gewisen an informéiert, an ech hunn se an den himmlesche Tafelen gelies.

KAPITEL 107

1. An ech hunn op hinne geschriwwen gesinn, datt Generatioun fir Generatioun iwwertrieden wäert, bis eng Generatioun vu Gerechtegkeet opkënnt, an d'Iwwertriedung zerstéiert gëtt an d'Sënn vun der Äerd fortgeet, an all Zort vu Gutt op si kënnt.
2. An elo, mäi Jong, gitt a maacht Ärem Jong Lamech bekannt, datt dëse Jong, deen gebuer gouf, a Wierklechkeet säi Jong ass, an datt dëst keng Ligen ass.
3. An wéi de Methusalem d'Wierder vu sengem Papp Henoch héieren hat – well hien him alles am Geheimen gewisen hat – ass hien zréckgaangen an huet se him gewisen an huet deem Jong Noah genannt; well hie wäert d'Äerd no all der Zerstéierung tréischten.

KAPITEL 108

1. En anert Buch, dat den Henoch fir säi Jong Methusalem geschriwwen huet a fir déi, déi no him kommen an d'Gesetz an de leschten Deeg halen.
2. Dir, déi Gutt gemaach hutt, waart op déi Deeg, bis en Enn mat deenen ass, déi Béises maachen; an en Enn mat der Muecht vun den Iwwertrieder.
3. A waart wierklech bis d'Sënn fort ass, well hir Nimm ginn aus dem Buch vum Liewen an aus den hellege Bicher ausgeläscht, an hir Nokommen ginn fir ëmmer zerstéiert, an hir Séilen ginn ëmbruecht, a si wäerten kräischen a kloen op enger Plaz, déi eng chaotesch Wüst ass, an am Feier wäerten si verbrennen; well et gëtt keng Äerd do.
4. An ech hunn do eppes gesinn, wéi eng onsichtbar Wollek; well ech wéinst hirer Déift net konnt driwwer kucken, an ech hunn eng Feierflam gesinn, déi hell gebrannt huet, an Saachen, wéi glänzend Bierger, déi sech ëmkreest hunn a hin an hier geflunn sinn.
5. An ech hunn ee vun den hellegen Engelen, deen bei mir war, gefrot a gesot: "Wat ass dat fir e blénkegt Ding? Et ass keen Himmel, mee nëmmen d'Flam vun engem brennende Feier, an d'Stëmm vum Weenen, vum Gejäiz, vum Klauen a vum staarke Péng."
6. An hien huet zu mir gesot: 'Dës Plaz, déi Dir gesitt - hei sinn d'Geeschter vu Sënner a Läschterer gehäit, an déi, déi Béises maachen, an déi alles verdréien, wat den Här duerch de Mond vun de Prophéiten gesot huet - och dat, wat geschéie wäert.'

7. Well e puer vun hinne sinn uewen am Himmel geschriwwen a beschriwwen, fir datt d'Engele se liesen a wëssen, wat mat de Sënner an de Geeschter vun den Demütegen an deenen, déi hire Kierper geplot hunn a vu Gott belount goufen, an deenen, déi vu béise Männer beschämt goufen, geschéie wäert:
8. Déi Gott gär hunn a weder Gold nach Sëlwer nach iergendeng vun de gudde Saachen, déi an der Welt sinn, gär haten, mä hir Kierper der Folter iwwerginn hunn.
9. Déi, zënter si entstane sinn, sech net no ierdeschem Iessen verlaangert hunn, mä alles als e flüchtegen Otem ugesinn hunn, a deementspriechend gelieft hunn, an den Här huet si vill gepréift, an hir Séil gouf reng fonnt, fir datt si säin Numm luewe sollten.
10. An all d'Seegen, déi fir si bestëmmt waren, hunn ech an de Bicher opgezielt. An hien huet hinnen hir Belounung zougewisen, well si als déi fonnt goufen, déi den Himmel méi gär haten ewéi hiert Liewen op der Welt, an obwuel si vu béise Männer ënner Féiss getrëppelt goufen, a vun hinne Mëssbrauch a Beschëllegung erlieft hunn a beschämt goufen, hunn si mech awer geseent.
11. An elo wäert ech d'Geeschter vun de Gudden ruffen, déi zu der Generatioun vum Liicht gehéieren, an ech wäert déi transforméieren, déi an der Däischtert gebuer goufen, déi am Fleesch net mat sou enger Éier belount goufen, wéi hir Treiheet et verdéngt huet.
12. An ech wäert déi, déi mäin hellegen Numm gär hunn, a stralend Liicht bréngen, an ech wäert jidderee vun hinnen op den Troun vu senger Éier setzen.
13. A si wäerten onzueleg Zäiten am Glanz sinn; well Gerechtegkeet ass d'Uerteel vu Gott; well den Treie gëtt hien Treiheet an der Wunnung vu richtege Weeër.
14. An si wäerten déi gesinn, déi an der Däischtert gebuer goufen, an d'Däischtert gefouert ginn, während déi Gerecht glänzend sinn.
15. An d'Sünder wäerten haart jäizen a si prächteg gesinn, a si wäerten tatsächlech dohin goen, wou Deeg an Zäiten fir si virgeschriwwen sinn.